

Chulalongkorn University

Chula Digital Collections

Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)

2019

ผลการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

เพชรพล พรมมา
คณะครุศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Part of the [Health and Physical Education Commons](#)

Recommended Citation

พรมมา, เพชรพล, "ผลการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" (2019). *Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)*. 9806.

<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/9806>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬา
ฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT WITH TAI TECHNIQUE ON
THE DEVELOPMENT OF FOOTBALL ABILITIES AND SPORTSMANSHIP OF UPPER
SECONDARY SCHOOL STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Health and Physical Education
Department of Curriculum and Instruction
FACULTY OF EDUCATION
Chulalongkorn University
Academic Year 2019
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมี น้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
โดย	นายพชรพล พรหมมา
สาขาวิชา	สุขศึกษาและพลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภัทย์

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี ขวัญบุญจัน)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภัทย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี ขวัญบุญจัน)

พชรพล พรหมมา : ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อ
พัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย. (EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT
WITH TAI TECHNIQUE ON THE DEVELOPMENT OF FOOTBALL ABILITIES AND
SPORTSMANSHIP OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษา
หลัก : ผศ. ดร.สุธนะ ติงศรัทีย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและ
ความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างก่อนกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย
ความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
ด้วยวิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) จำนวน 40 คน โดยเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่ม
ควบคุม 20 คน แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ
ร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ดำเนินการทดลองเป็น
ระยะเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ
ร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ (IOC = 0.88-0.90) แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล (IOC = 1.00) และแบบ
ประเมินความมีน้ำใจนักกีฬา (IOC = 1.00) ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและ
ความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มการทดลองหลังการทดลอง พบว่า 2.1) ความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการ
ทดลองของกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.2) ความมีน้ำใจนักกีฬาหลัง
การทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปว่า การจัดการเรียนรู้พล
ศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอช่วยพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาในนักเรียนได้

สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6183355227 : MAJOR HEALTH AND PHYSICAL EDUCATION

KEYWORD: COOPERATIVE LEARNING WITH TEAM ASSISTED INDIVIDUALIZATION TECHNIQUE,
FOOTBALL ABILITIES, SPORTSMANSHIP, PHYSICAL EDUCATION LEARNING

Phacharaphon Phomma : EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT
WITH TAI TECHNIQUE ON THE DEVELOPMENT OF FOOTBALL ABILITIES AND
SPORTSMANSHIP OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS. Advisor: Asst. Prof.
SUTHANA TINGSABHAT, Ph.D.

The purpose of this research was to (1) study and compare the mean score of football abilities test and sportsmanship test both before and after the treatment of the experimental group (2) to compare the mean score of football abilities test and sportsmanship test after the treatment between the experimental and control group. The participants were 40 students from upper secondary demonstration schools, using purposive selection. The participants were divided into 2 groups: an experimental group and a control group, 20 participants each. The experimental group received physical learning management using TAI technique whereas the control group received a normal physical education instruction. The treatment lasted 8 weeks. The research instruments were comprised of 8 physical learning management using TAI technique (IOC = 0.88-0.90), football abilities test (IOC = 1.00) and evaluation of sportsmanship by friends rating friends (IOC =1.00). The results were as follows (1) after the treatment, the mean score of football abilities test and test of sportsmanship of the experimental group were higher than those before the treatment at significance level of .05 (2) the comparison of a mean score of the experimental group after the treatment showed that (2.1) the mean score of football abilities test was not different from that of the control group at the significance level of 0.5. (2.2) the mean score of sportsmanship test of the experimental group was higher than that of the control group at the significance level of 0.5. It could be concluded that a physical education learning management using TAI technique could improve the football abilities and sportsmanship of the students of upper secondary school.

Field of Study: Health and Physical Education Student's Signature

Academic Year: 2019 Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภัทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สำหรับคำปรึกษา คำแนะนำ ในการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ และมีคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณะ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณะ อาจารย์ ดร.รับขวัญ ภูเขาแก้ว อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ และอาจารย์ฐานรงค์ ทูเรียน ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้ความกรุณาตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้คำปรึกษาแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์เพิ่มเติม

กราบขอบพระคุณ อาจารย์พรพรหม ชัยฉัตรพรสุข ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยมและรองคณบดีคณะครุศาสตร์ ตลอดจนคณาจารย์กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา ที่ให้ความกรุณาผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ และขอบคุณนักเรียนชั้นกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อไพรัตน์ พรหมมา และคุณแม่จรรยา พรหมมา ผู้ให้กำเนิด ขอบพระคุณ คุณลุงสังวาล อินตา คุณป้าสินวล อินตา คุณลุงสมคิด พรหมมา คุณป้าสนิท ดากิ่ง คุณป้าไพวรรณ พรหมมา คุณลุงอุดร นุราช คุณป้าบัวผา นุราช ตลอดจนญาติพี่น้องตระกูล พรหมมา ที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือและสนับสนุน ด้านการศึกษา อันมีค่ายิ่งโดยตลอดมาจนจบการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณ ครู อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อบรมสั่งสอนให้กับผู้วิจัย ผู้วิจัยขอมอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาเพื่อทดแทน

ขอขอบคุณชมรมเปตองจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ครอบครัวยุสเสงเทียน ทีม BAD TIGER EDU เพื่อน ป.ตรี ป.โท โฟล์ค อาร์ต ปาล์ม อาย ที่ทำให้อบอุ่นหัวใจตลอดชีวิตมหาวิทยาลัยและตลอดไป

ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทีมอบทุน "ทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิต" ให้แก่ผู้วิจัย

ขอบคุณน้องปลื้มที่เป็นแรงบันดาลใจให้พี่ตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้วิจัยทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ คอยแนะนำ ปรึกษา ตลอดจนระยะเวลาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาโทที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พชรพล พรหมมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	6
คำจำกัดความในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	11
1.1 ความนำ วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	11
1.2 การจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	14
1.3 สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุข ศึกษาและพลศึกษา.....	15
1.4 คุณภาพผู้เรียนในสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ..	17

2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา.....	19
2.1 ความหมายของพลศึกษา	19
2.2 จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา.....	19
2.3 แนวคิด ปรัชญา หลักการทางพลศึกษา.....	20
2.4 ขั้นตอนการสอนพลศึกษา	21
2.5 ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	22
3. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ	29
3.1 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ	29
3.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ	30
3.3 เทคนิคการการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	33
3.4 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ	39
3.5 ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ	40
3.6 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ	42
3.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	49
4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา.....	51
4.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา	51
4.2 ลักษณะสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา.....	52
4.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา	57
กรอบแนวคิดในการวิจัย	59
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	60
ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการทดลอง	62
1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	62
1.2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	62
1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	64

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
2.1 การวางแผนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	71
2.2 การติดต่อประสานงานการทดลอง.....	72
2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	72
ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและที่สถิติใช้ในการทดลอง.....	77
3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	77
3.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบข้อมูล.....	78
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	86
สรุปผลการวิจัย.....	87
อภิปรายผลการวิจัย	88
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	101
ภาคผนวก ก	102
ภาคผนวก ข	104
ภาคผนวก ค	106
ภาคผนวก ง.....	197
ภาคผนวก จ	207
ประวัติผู้เขียน.....	222

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	28
ตารางที่ 2 การแบ่งนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มย่อยตามระดับความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลอง	63
ตารางที่ 3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคทีเอไอ	66
ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ	67
ตารางที่ 5 แบบแผนการดำเนินการทดลอง	72
ตารางที่ 6 โครงการแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว	74
ตารางที่ 7 เกณฑ์การทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย	75
ตารางที่ 8 เกณฑ์การวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย	76
ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	80
ตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองระหว่าง นักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	81
ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง	82
ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองและ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง	83
ตารางที่ 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล หลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	84
ตารางที่ 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา หลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	85

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	59
ภาพที่ 2 ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย	61
ภาพที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	80
ภาพที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองระหว่าง นักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	81
ภาพที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง	82
ภาพที่ 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองและ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	83
ภาพที่ 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล หลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	84
ภาพที่ 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	85

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นเพื่อเป็นกรอบและแนวทางให้กับสถานศึกษาในการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างของแต่ละท้องถิ่น ตลอดจนมีความสอดคล้องกับทักษะในการดำรงชีวิตในโลกยุคศตวรรษที่ 21 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงได้กำหนดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี โดยเป็นหลักสูตรที่ต้องการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมุ่งเน้นให้นักเรียนมีให้มีความรู้และทักษะในการดำรงชีวิตในโลกยุคศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2555)

สำหรับการจัดการศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญอย่างมากต่อการมีทักษะในศตวรรษที่ 21 อย่างมาก ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดจากยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ กำหนดให้มีแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้แบบพลิกโฉมเพื่อพัฒนาระบบการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 และในการดำเนินงานปฏิรูปดังกล่าวต้องให้มีการเปลี่ยนโฉมบทบาทครูให้เป็นครูยุคใหม่ โดยปรับบทบาทจากครูผู้สอน มาเป็นโค้ช หรือผู้อำนวยการการเรียนรู้ ที่ทำหน้าที่กระตุ้นสร้างแรงบันดาลใจ แนะนำวิธีเรียนรู้ และวิธีจัดระเบียบการสร้างความรู้ ออกแบบกิจกรรมและสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน และมีบทบาทเป็นนักวิจัยพัฒนากระบวนการเรียนรู้เพื่อผลสัมฤทธิ์ของเด็ก การจัดการศึกษาในประเทศไทยจึงต้องได้รับการพัฒนา เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลกในศตวรรษนี้และเพื่อการพัฒนาประเทศ โดยการผลิตประชากรที่มีทักษะการแข่งขันสูง ในโลกที่ประสบกับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางเชิงยุทธศาสตร์สำหรับการจัดการการเรียนรู้ ได้ให้ความสำคัญในเรื่ององค์ความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญ และศักยภาพของผู้เรียนที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ (สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.) เช่นเดียวกับ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา สำนักนโยบาย

และแผนการศึกษา (2557) ที่ได้วิเคราะห์ทิศทางการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จะต้องจัดการศึกษาให้สนองตอบกับโลกในยุคปัจจุบันที่สภาวะทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและซับซ้อนมากขึ้นการศึกษานับว่ามีบทบาทสำคัญมาก

เพื่อให้การศึกษาสามารถสร้างผลผลิตได้สอดคล้องกับความต้องการและบริบทของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21 ที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว ซับซ้อนและคาดการณ์ได้ยาก การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นกลไกที่สำคัญยิ่งการนำประเทศเข้าสู่สังคมโลกในศตวรรษที่ 21 การศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมให้กับคนทุกช่วงวัยให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ให้มีการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีทักษะและคุณลักษณะพื้นฐานของพลเมืองไทย และทักษะคุณลักษณะ สมรรถนะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 (สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.) สอดคล้องกับ ญัตติกฎาญจน์ อนันทรวัน (2559) ที่กล่าวไว้ว่าแนวคิดในการศึกษาในปัจจุบันเป็นฐานสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นพลเมืองของโลกในศตวรรษที่ 21 มีแนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ต่างไปจากในอดีต ที่เน้นการสอนโดยครูเป็นศูนย์กลาง แต่ในปัจจุบันการจัดการเรียนรู้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน ผู้เรียนมีทักษะความชำนาญ ในการเรียนรู้สามารถนำประสบการณ์จากการเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่ง เครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills) (2555) ได้สรุปไว้ว่าทักษะในศตวรรษที่ 21 มีทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม (ความคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การสื่อสาร และความร่วมมือ) ทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี (ทักษะด้านสารสนเทศ ทักษะด้านสื่อ ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร) และทักษะชีวิตและอาชีพ (การริเริ่มและการกำกับดูแลตนเองได้ ทักษะด้านสังคมและทักษะข้ามวัฒนธรรม การมีผลงานและความรับผิดชอบตรวจสอบได้ ภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ)

จากการศึกษาเกี่ยวกับทักษะในศตวรรษที่ 21 ไกรยส ภัทราวาท (ม.ป.ป. อ้างถึงใน ภมรศรีแดงชัย, 2556) ได้ทำการวัดทักษะเด็กไทยในยุคศตวรรษที่ 21 ผ่านตัวอย่างฐานกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า เด็กส่วนใหญ่มีทักษะในศตวรรษที่ 21 อยู่ในระดับที่ดี คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.5 ถึง 3.7 จากคะแนนเต็ม 5 ซึ่งทักษะด้านการเรียนรู้มีคะแนนสูงสุด ขณะที่ทักษะด้านการสื่อสารมีคะแนนน้อยที่สุด ซึ่งในการทดสอบการประเมินทักษะของเด็กไทยในศตวรรษที่ 21 ซึ่งหนึ่งในคณะทำงานได้ให้ความเห็นไว้ว่า เด็กไทยมีทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมได้ดีไม่แพ้ชาติใดในโลก แต่มีปัญหาเรื่องการทำงานเป็นทีม อันเนื่องมาจากปัญหาของทักษะด้านการสื่อสาร นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาแบบวัด

ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ตามการรับรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี และค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะชีวิตและอาชีพ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำทั้ง 3 ด้าน (น้ำทิพย์ องอาจวานิชย์, 2556) ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาลักษณะเฉพาะของแบบวัดทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นแห่งศตวรรษที่ 21 ของนิสิตนักศึกษาปริญญาตรี (ญาณิ วัฒนาก, 2558) ที่พบว่าผลการประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนิสิตนักศึกษาปริญญาตรีอยู่ในระดับปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก รวมกันมากถึง ร้อยละ 60.08

ปัจจุบันระบบการจัดการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับทักษะในศตวรรษที่ 21 อันจะตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการดำรงชีวิตในยุคศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรปรับบทบาท จากการเรียนการสอนในยุคเก่าที่มีครูเป็นศูนย์กลาง มาเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยผ่านการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ มีทักษะที่สามารถนำไปใช้ในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะในยุคศตวรรษที่ 21 จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ ด้วยการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่วนสำคัญที่จะช่วยผลักดันมาตรฐานการศึกษาให้ก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพคือการปรับปรุงแบบการสอนโดยมุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิภาพกับตัวผู้เรียนมากที่สุด มุ่งเน้นการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน โดยการเปิดโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรและองค์ความรู้ใหม่ ๆ และสร้างการมีส่วนร่วมให้ผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การคิดวิเคราะห์ และการคิดเพื่อแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ และสร้างสรรค์ ตลอดจนฝึกฝนให้ผู้เรียนทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ("สมศ." แนวทางการพัฒนาระบบการศึกษาไทยก้าวสู่ศตวรรษใหม่," 2563)

จากข้อมูลข้างต้น ทำให้ทราบว่าเด็กไทยมีปัญหาในด้านการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 พัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนโดยการเปิดโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรและองค์ความรู้ด้วยการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน ตลอดจนฝึกฝนให้ผู้เรียนทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอีกรูปแบบการเรียนหนึ่งซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดประสบการณ์การเรียนรู้ดังกล่าวได้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ซึ่งในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันและมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกัน กิจกรรมการเรียนรู้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การอภิปราย การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน

และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ในการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องอาศัยองค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ คือ 1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน 2) การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด 3) การมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล 4) การมีทักษะการทำงานกลุ่ม และ 5) การมีกระบวนการกลุ่ม ซึ่งครูผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนไปตามบริบทในการจัดการเรียนรู้ได้ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคหลากหลาย อาทิ เทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) เทคนิค STAD (Student Team Achievement Division) เทคนิค TGT (Team Games Tournament) เทคนิค CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เทคนิค Jigsaw เทคนิคแอลที (Learning Together: L.T.) เทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: G.I) และเทคนิคคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction) (Slavin, 1990; สุลัดดา ลอยฟ้า, 2537 อ้างถึงใน เกษม ชูรัตน์, 2558; กนกภรณ์ ทองระย้า, 2557; ทิศนา ขัมมณี, 2550)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอจึงเป็นหนึ่งในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เป็นเทคนิคการเรียนการสอนที่อาศัยการเรียนรู้แบบกลุ่มของนักเรียน โดยเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนที่จะเรียนรู้และทำงานตามระดับความสามารถของตน เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จแล้วจึงไปจับคู่หรือเข้ากลุ่มทำงาน (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2543) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ลักษณะนี้มีลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนที่ต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านความสามารถส่วนบุคคล เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้จะเกิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่มที่อาศัยประสบการณ์ตรงในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลาย โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา อันจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ระบียบกติกา ตลอดจนความมีน้ำใจนักกีฬา (กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.; จักริน ด้วงคำ, 2554)

การจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีหลักการที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดให้ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมองเน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนากระบวนการ

เรียนรู้, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้ผู้เรียนลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถจากแบบฝึกหัดและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Slavin, 1990; กนกภรณ์ ทองระย้า, 2557)

ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษานอกจากจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้วยังช่วยเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งครูผู้สอนสามารถช่วยส่งเสริมให้มีคุณลักษณะที่เกี่ยวกับหมู่คณะ ในเรื่องของความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2548) โดยผู้เรียนที่มีทักษะทางด้านกีฬาก็จะช่วยเหลือเพื่อนที่มีทักษะอ่อนกว่าตนเอง โดยความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณลักษณะที่สามารถแสดงออกได้ในพฤติกรรมหลากหลาย ตัวอย่างเช่น การยอมรับตนเองและผู้อื่น การยอมรับการกระทำ การยอมรับขีดความสามารถของตนเอง การยกย่องชมเชยความสามารถของบุคคลอื่น การเปิดโอกาสบุคคลอื่นที่มีความสามารถได้แสดงความสามารถ การมีความมุ่งมั่นในเกมส์ด้วยความตั้งใจ ความเพียรพยายาม ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ อีกทั้งต้องมีวินัยและมีการประพฤติตนต่อผู้อื่นอย่างสุภาพเรียบร้อย (กษมน รุ่งโรจน์รังสรรค์, 2560) น้ำใจนักกีฬาจึงเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อหนึ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่งในมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษาเนื่องจากเป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข เป็นคุณธรรมที่ควรส่งเสริมให้มีการปลูกฝังขึ้นในตัวบุคคล (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2523 อ้างถึงใน อภิวัฒน์ จั่วลำหิน, 2553)

จากการศึกษาแนวทางดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในทุกด้านตามหลักการพลศึกษา และสามารถใช้ชีวิตประจำวันในยุคศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีความสุข

คำถามการวิจัย

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ มีผลต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโดย

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและค่าคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและค่าคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

ตัวแปรตาม 1. ความสามารถกีฬาฟุตบอล

2. ความมีน้ำใจนักกีฬา

4. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในการทดลองครั้งนี้ เป็นการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาเสรี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจของผู้เรียน โดยใช้ เวลาการจัดการเรียนรู้ในเวลาเรียนปกติของผู้เรียน และมีการวัดประเมินผลเช่นเดียวกับการจัดการ เรียนรู้พลศึกษา ในรายวิชาพื้นฐาน

คำจำกัดความในการวิจัย

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนพลศึกษามีขั้นตอน ในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นนำไปใช้ และขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ ตามลำดับ

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ พลศึกษาที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย โดยนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ มาประยุกต์ใช้ใน พัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเข้ากลุ่มย่อย

1.1 ครูทำการอธิบายวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

1.2 จัดกลุ่มนักเรียนตามหลักการจัดการเรียนการสอนละความสามารถ ของนักเรียน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะต้องมีนักเรียนไม่เกิน 4 คนต่อกลุ่ม และจะต้องมีนักเรียนที่มี ความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ในอัตราส่วนที่เหมาะสม คือ 1:2:1

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาบทเรียน ครูทำการสอนเนื้อหาในการเรียนการสอน พร้อมกับ อธิบายเนื้อหา เอกสาร หรือแบบฝึกทักษะ จากนั้นนักเรียนทบทวนความรู้เดิม หรือศึกษาเนื้อหาใหม่ เพื่อเตรียมการฝึกทักษะ

ขั้นตอนที่ 3 การทำกิจกรรมกลุ่ม

3.1 นักเรียนจะทำการจับคู่กันในกลุ่ม ซึ่งควรจะจับคู่เป็น นักเรียนเก่ง-นักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลาง-นักเรียนปานกลาง

3.2 นักเรียนจะทำแบบฝึกทักษะให้ผ่านเกณฑ์ที่ครูกำหนด โดยให้เพื่อนเป็นคนตรวจสอบ

3.3 หากนักเรียนคนใดทำแบบฝึกทักษะไม่ผ่านเพื่อนในกลุ่มจะต้องสอนหรืออธิบายให้เพื่อนในกลุ่มสามารถทำแบบฝึกทักษะนั้นจนผ่าน

3.4 หากนักเรียนไม่สามารถทำแบบฝึกทักษะผ่าน ครูจะเข้าไปทำการสอนกลุ่มย่อยจนนักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะนั้นผ่านได้

3.5 การทดสอบทักษะรายบุคคลประจำหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 การรวบรวมผลการทดสอบทักษะ มอบรางวัล และสรุปการเรียนรู้

4.1 รวบรวมผลการทดสอบนักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยใช้ค่าเฉลี่ย

4.2 ครูสรุปผลการทดสอบ เพื่อมอบรางวัลหรือชมเชยกลุ่มที่มีผลการทดสอบสูงสุด

4.3 ครูสรุปการเรียนรู้ให้ครอบคลุมเนื้อหาพร้อมกับนักเรียนอีกครั้ง

ความสามารถกีฬาฟุตบอล หมายถึง ความสามารถพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ควรมี ประกอบไปด้วยความสามารถ 5 ด้าน คือ 1) ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล 2) ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล 3) ทักษะการเตะลูกฟุตบอล 4) ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล และ 5) ทักษะการยิงประตู ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดความสามารถกีฬาฟุตบอลทั้ง 5 ด้าน โดยวัดความสามารถที่เน้นการฝึกปฏิบัติขั้นพื้นฐานที่สำคัญด้วยแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล 5 รายการ คือ การเลี้ยงลูกฟุตบอล 2 การโหม่งลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล และการยิงประตู ซึ่งพัฒนาจากแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของ ธีชนนท์ จินดาปุก (2559) อันจะก่อให้เกิดทักษะที่ดีและมีความถูกต้อง

ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง คุณธรรม จริยธรรมของบุคคลอันถูกต้องเหมาะสม ทั้งความสุภาพอ่อนโยน มารยาทดีงาม ความยุติธรรม การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย อันเป็นพฤติกรรมที่ดีทั้งการแข่งขันกีฬาและในชีวิตประจำวัน เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งองค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย 1) รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 2) ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการ แข่งขัน

3) มารยาทในการเล่น 4) มีน้ำใจ และ 5) มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาทั้ง 5 ด้าน โดยพัฒนาจากแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของ นิสาชล ภาวงศ์, ภารดี ศรีลัด, และ สุธนะ ดิงศรัทีย (2561) ที่มีทั้งหมด 5 รายการ ได้แก่ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาในการแข่งขัน มารยาทในการเล่น มีน้ำใจ และมีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า เพื่อยืนยันความมีน้ำใจนักกีฬาในการเล่นกีฬาฟุตบอล

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ที่เลือกเรียนวิชาพลศึกษากีฬาฟุตบอลในรายวิชาเสรี

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอล และค่าคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาเพิ่มขึ้น
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอล และค่าคะแนนเฉลี่ยมีน้ำใจนักกีฬาส่งกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

- 1.1 วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
- 1.2 การจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 1.3 สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
- 1.4 คุณภาพผู้เรียนในสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

- 2.1 ความหมายของพลศึกษา
- 2.2 จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา
- 2.3 แนวคิด ปรัชญา หลักการทางพลศึกษา
- 2.4 ขั้นตอนการสอนพลศึกษา
- 2.5 ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

3. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

- 3.1 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 3.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 3.3 เทคนิคการการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 3.4 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

3.5 ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

3.6 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

3.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4. แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา

4.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

4.2 ลักษณะสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา

4.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 ความนำ วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความนำ

กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงความเป็นมาในการจัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ว่าหลังจากประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แล้ว ได้ดำเนินการติดตามประเมินผลและวิจัยหลักสูตรมาตลอด 6 ปี หลังจากประกาศใช้ พบว่าข้อดีและข้อจำกัดหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา ประกอบการที่สภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีความรู้อย่างเท่าทันการเปลี่ยนแปลงอันสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ในปีพุทธศักราช 2551 ที่มุ่งพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงถูกจัดทำขึ้นเพื่อเป็นกรอบและแนวทางให้กับสถานศึกษาในการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างของแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้เด็กและเยาวชนทุกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีความรู้และทักษะในการดำรงชีวิตในโลกยุคศตวรรษที่ 21

วิสัยทัศน์

กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป.) ได้กำหนดวิสัยทัศน์สำหรับหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้าน ร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครอง ตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อการศึกษาต่ออาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักการที่สำคัญของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

- 1) เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและ มาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และ คุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 2) เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับ การศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
- 3) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วม ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
- 4) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
- 5) เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 6) เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตาม อัยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1) มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2) มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต

3) มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย

4) มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสำนึกที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

การพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรอง เพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2) ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3) ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้

ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่าง บุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

1.2 การจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาความรู้ และทักษะเฉพาะด้าน สนองตอบความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้าน วิชาการและวิชาชีพ ซึ่งผู้เรียนจะมีความสามารถ มีทักษะในการใช้วิทยาการ และเทคโนโลยี ทักษะ กระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการ ประกอบอาชีพ มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชน ในด้านต่าง ๆ โดยมีหลักการการจัดการเรียนรู้ ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่าง ๆ อันเป็นสมรรถนะ สำคัญที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน อันนำไปสู่การปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนากระบวนการเรียนรู้, 2553) ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้

1. หลักการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานโดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนา

ตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม

2. กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้การเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การออกแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

1.3 สาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป.) ได้กำหนดสาระ มาตรฐานการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

สำหรับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนาระบบการเรียนรู้ (2553) ได้กำหนดสำหรับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

1. วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา

1.1 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา

1.2 การวิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ

ในการเล่นกีฬา

2. ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม

2.1 การใช้ความสามารถของตนในการเล่นกีฬา เพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม โดยคำนึงถึง ผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล / คู่ กีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด

3.1 กีฬาประเภทบุคคล/คู่ ประเภททีม เช่น ฟุตซอล รักบี้ฟุตบอล ยิมนาสติก ลีลาศ ซอฟท์บอล เทนนิส เซปักตะกร้อ มวยไทย กระบี่กระบอง ฟล่อง จั้ว แสดงการเคลื่อนไหวได้อย่างสร้างสรรค์

3.2 การเคลื่อนไหวที่สร้างสรรค์ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ เชียร์ลีดเดอร์

4. เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการนอกโรงเรียน และนำหลักการแนวคิด ไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม

4.1 การนำหลักการและแนวคิดของกิจกรรมนันทนาการไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม

1.4 คุณภาพผู้เรียนในสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนากระบวนการเรียนรู้ (2553) ได้สร้างมาตรฐานคุณภาพผู้เรียนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ไว้ โดยคุณภาพผู้เรียนในสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

1. สามารถดูแลสุขภาพ สร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค หลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้จ่าย สารเสพติด และความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการวางแผนอย่างเป็นระบบ

2. แสดงออกถึงความรัก ความเอื้ออาทร ความเข้าใจในอิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

3. ออกกำลังกาย เล่นกีฬา เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพโดยนำหลักการของทักษะกลไกมาใช้ได้อย่างถูกต้องสม่ำเสมอด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

4. แสดงความรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามกฎ กติกา สิทธิหลักความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของตนเอง และทีม

5. แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดู การเล่น และการแข่งขัน ด้วยความมีน้ำใจ นักกีฬาและนำไปปฏิบัติในทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี

6. วิเคราะห์และประเมินสุขภาพส่วนบุคคลเพื่อกำหนดกลวิธีลดความเสี่ยงสร้างเสริมสุขภาพ ดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการจัดการกับอารมณ์และความเครียดได้ถูกต้องและเหมาะสม

7. ใช้กระบวนการทางประชาสังคม สร้างเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งปลอดภัย และมีวิถีชีวิตที่ดี

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่ต้องการให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถในการปรับตัวเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมีความต้องการให้นักเรียนมีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ตลอดจนมีพื้นฐานความรู้ ทักษะ และเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษากการประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เช่นเดียวกับการจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มุ่งเน้นเพิ่มพูนความรู้ทักษะให้ผู้เรียนตามความถนัดหรือความสนใจ จนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพได้ ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วย หลักการจัดการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ที่ต้องคำนึงถึงความต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพของตนเอง มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายและผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ และออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ เช่นเดียวกับการจัดการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ใช้กระบวนการทางประชาสังคม เช่น เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย เล่นกีฬา กิจกรรมนันทนาการ เป็นสื่อกลางในการสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ การปฏิบัติตามกติกา ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงความรัก ความเอื้ออาทร ต่อคนรอบข้าง และความมีน้ำใจนักกีฬา จนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี

2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.1 ความหมายของพลศึกษา

ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ (2547) ได้อธิบายเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาว่าเป็นการศึกษาที่ต้องการให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเป็นสื่อ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาที่มีการเลือกเฟ้นกิจกรรมกีฬาหรือกิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อให้บุคคลมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

จักริน ดวงคำ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนพลศึกษาว่าเป็นการจัดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย และเกิดการเรียนรู้ทางสังคม เกิดความเคยชิน

Water และ Harold (1969 อ้างถึงใน ศิวณัฐ เล่ออิม, ภารดี ศรีลัด, และ สุธนะ ดิงศภักดิ์, 2561) ได้อธิบายถึงความสำคัญของพลศึกษา ไว้ว่า กิจกรรมพลศึกษาเป็นการพัฒนาที่ดีที่สุดทางด้านร่างกาย จิตใจ ตลอดจนสังคม ในด้านการปรับตัว ซึ่งมาจากการเสนอแนะ การสอน หรือการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา กิจกรรมเข้าจังหวะและยิมนาสติกที่คัดมาแล้ว

จากการศึกษาความหมายของพลศึกษา สรุปได้ว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมทางกาย ซึ่งมีกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาซึ่งเกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับกฎ กติกาต่าง ๆ รวมไปถึงความมีน้ำใจนักกีฬา ที่ได้มาจากการสังเกต การเลียนแบบ ตลอดจนการฝึกปฏิบัติอย่างเหมาะสม

2.2 จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2545) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาจิตใจ ศีลธรรม วัฒนธรรมของบุคคลและเป็นการพัฒนาทางสติปัญญา ความมุ่งมั่น และความรู้จัก เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งพลศึกษาเป็นการศึกษามีบทบาทสำคัญ

เป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนเนื่องจาก พลศึกษาเป็นวิชาที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

สมบุรณ์ อินทร์ธมยา (2547) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาว่ามีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้เกิดการพัฒนาคน กล่าวคือเพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เกิดพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านร่างกาย 2) ด้านจิตใจ 3) ด้านสติปัญญา 4) ด้านอารมณ์ และ 5) ด้านคุณค่าทางสังคม เพื่อจะได้เป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติ

วิชนนท์ พูลศรี (2560) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาว่าเป็นการนำกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาต่าง ๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะ การปฏิบัติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านเจตคติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงโดยผู้เรียน

2.3 แนวคิด ปรัชญา หลักการทางพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า ตามหลักการของพลศึกษานั้น วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ครบถ้วนสมบูรณ์ โดยมีจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

- 1) วิชาพลศึกษาจะช่วยให้นักเรียนมีร่างกายที่แข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายที่ดี และมีสุขภาพดี
- 2) วิชาพลศึกษาจะช่วยให้นักเรียนได้มีทักษะการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และทักษะในการเล่นกีฬาดีขึ้น
- 3) วิชาพลศึกษาจะช่วยให้นักเรียนมีคุณธรรมประจำตัวและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคมดีขึ้น
- 4) วิชาพลศึกษาจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับพลศึกษา การออกกำลังกาย และการกีฬาได้ดีขึ้นจากการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง
- 5) วิชาพลศึกษาจะช่วยให้นักเรียนได้มีเจตคติต่อวิชาพลศึกษา การกีฬา และการออกกำลังกายดีขึ้น

วิชุนท์ พูลศรี (2560) ได้กล่าวถึงหลักการและปรัชญาการพลศึกษา ว่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูสามารถกำหนดทิศทางและแนวทางในการปฏิบัติงานในด้านพลศึกษาได้โดยถูกต้องและเป็นผลดีอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อครูผู้สอนพลศึกษาจัดทำหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนในระดับใดระดับหนึ่งนั้นครูสามารถวางจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ที่เป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาพลศึกษาเป็นอย่างดี อันจะส่งผลให้สามารถกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ เลือกกิจกรรมวิธีการเรียนการสอน การให้คะแนน ตลอดจนการวัดและประเมินผลผู้เรียนให้เป็นไปโดยถูกต้องและสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษาได้อย่างแท้จริง

2.4 ขั้นตอนการสอนพลศึกษา

การดำเนินการสอนตามหลักสูตร ในการสอนวิชาพลศึกษานั้นแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การฝึกหัด การนำไปใช้ และการสรุปและสรุปปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2545) สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ที่ได้ลำดับขั้นตอนการสอนวิชาพลศึกษาไว้ดังต่อไปนี้ คือ

- 1) กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติทุกครั้งก่อนเริ่มเรียนวิชาพลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ตลอดจนป้องกันการบาดเจ็บ การฉีกขาด หรือเกิดการพลิกแพลงของกล้ามเนื้อและข้อต่อ
- 2) กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติในสิ่งที่เรียนได้ ขั้นตอนนี้เป็นหน้าที่ของครูในการช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจ หลักการ วิธีการ ระเบียบ กติกาการเล่นและข้อตกลง เพื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเหล่านั้นด้วยความปลอดภัยและด้วยความสนุกสนาน
- 3) การฝึกหัดให้มีทักษะ ครูควรสร้างแบบฝึกจากง่ายไปหายาก และสอดส่องช่วยเหลือผู้เรียนอย่างทั่วถึง เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่ดี
- 4) กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้และทักษะ มาใช้เล่นเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในสถานการณ์จริง ตามที่จุดประสงค์การเรียนรู้พลศึกษาทั้ง 5 ด้าน จึงถือว่าขั้นตอนการปฏิบัติจริงเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของกระบวนการเรียนการสอนพลศึกษา

5) กระบวนการสรุป ประเมินผล และสุขปฏิบัติ ในขั้นตอนนี้ครูจะสรุปและประเมินผลภาพรวมการเรียนการสอนที่ในคาบเรียน เพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาดียิ่งขึ้น ตลอดจนให้ผู้เรียนทำความสะอาดร่างกายและมีเวลาพักผ่อนเพื่อให้มีความพร้อมในการเรียนคาบเรียนต่อไป

ศิวณัฐ เล่อี่ยม และคณะ (2561) ได้กล่าวถึงหลักการ วิธีการ สอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ ในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ไว้ว่า พลศึกษานั้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะจริงด้วยตนเอง ซึ่งหลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษานั้น สามารถแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน 1) ขั้นเตรียม/อบอุ่นร่างกายและพัฒนาสมรรถภาพทางกาย 2) ขั้นอธิบายและสาธิต 3) ขั้นฝึกหัดทักษะ 4) ขั้นนำไปใช้เพื่อความสนุกสนาน และ 5) ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ

สรุปได้ว่า พลศึกษามีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยการใช้กิจกรรมทางกายเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกาย ทักษะ ความรู้ เจตคติ ตลอดจนคุณธรรมและจริยธรรม โดยการจัดการเรียนการสอนพลศึกษามีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสูบทเรียน ขั้นสอน ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นนำไปใช้ และขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ ตามลำดับ

2.5 ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ประโยค สุทธิสง่า (2524) ได้กล่าวถึงทักษะเบื้องต้นที่นักกีฬาฟุตบอลควรจะต้องฝึกฝนดังต่อไปนี้

1. การเตะลูกฟุตบอล (Kicking)
2. การหยุดลูกหรือการบังคับลูกฟุตบอล (Controlling)
3. การโหม่งลูกฟุตบอล (Heading)
4. การเลี้ยงลูกฟุตบอล (Dribbling)
5. การทุ่มลูกฟุตบอล (Throwing)
6. การแย่งหรือสกัดลูกฟุตบอล (Tacking)
7. การเป็นผู้รักษาประตู (Goalkeeping)
8. การยิงประตู (Shooting)
9. การส่งลูกฟุตบอล (Passing)

นิพนธ์ กิติกุล (2525 อ้างถึงใน อรรถพล มณีแสง, 2557) ได้สรุปทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอลไว้ดังนี้

1. การบังคับควบคุมลูกบอล (Ball Control)
2. การเลี้ยงลูกบอล (Dribbling)
3. การส่งลูกบอล (Passing)
4. การโหม่งลูกบอล (Heading)
5. การยิงประตู (Shooting)
6. การเข้าสกัด (Tackling)
7. การทุ่มลูกบอล (Throwing)

นอกจากนี้ มงคล แฝงสาเคน (2545) ระบุว่า ทักษะพื้นฐานนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการฝึกนักกีฬาที่มีความสามารถสูงจะต้องผ่านขั้นตอนของการฝึกขั้นพื้นฐานมา ไม่มีนักกีฬาคนใดที่เล่นฟุตบอลได้ดี โดยไม่ผ่านการฝึกขั้นพื้นฐาน เพราะการฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน เป็นการฝึกที่จะนำไปสู่การเล่นฟุตบอลเป็นทีมได้อย่างดีเยี่ยม เพราะต้องอาศัยความชำนาญของผู้เล่นแต่ละคนมาผสมกลมกลืนกัน การฝึกทักษะพื้นฐานจึงเป็นการฝึกทักษะของแต่ละคนให้มีความชำนาญทักษะพื้นฐานในการฝึกมีดังนี้

1. การเตะลูกบอล

1.1 การเตะด้วยข้างเท้าด้านใน วิธีการ ตามองลูก เท้าที่ไม่ได้เตะเป็นเท้าหลักวางไว้ระดับเดียวกับลูกบอลแบะเท้าที่จะเตะออก เกร็งข้อเท้า หัวเข่า โดยใช้แรงจากสะโพกลากตัวโน้มไปข้างหน้า น้ำหนักอยู่บนเท้าหลัก ต้องการให้ลูกไปในทิศทางใดให้หันหน้าข้างเท้าไปทิศทางที่ต้องการการเตะด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นการเตะที่ใช้มากที่สุด เพราะเป็นลูกที่ฝึกง่าย มีความแน่นอน แม่นยำ ไม่ว่าจะเป็นการส่งหรือการเปลี่ยนทิศทางทางได้รวดเร็ว

1.2 การเตะด้วยข้างเท้าด้านนอกวิธีการ เท้าหลักอยู่ตรงกันข้ามกับลูกบอลยืนในลักษณะหันข้างให้ลูกบอลน้ำหนักอยู่ที่เท้าหลัก ใช้เท้าด้านนอกเตะลูกค่อนลงไปข้างล่าง หรือประมาณกึ่งกลางของลูก เกร็งข้อเท้า เข้ายึด สะบัดข้อเท้า ลูกนี้เหมาะสำหรับการเปลี่ยนทิศทางหลบหลีกส่งในระยะสั้น ๆ บางครั้งจะขาดความแม่นยำหากการฝึกไม่ชำนาญ

1.3 การเตะลูกด้วยหลังเท้าวิธีการ เท้าหลักวางหลังลูกบอล ห่างประมาณ

1 ฝ่ามือ เข่งสันเท้าเล็กน้อย ลากตัวโน้มไปข้างหน้า (อย่าเงยหน้า หากต้องการให้ลูกเรียดกับพื้น) เท้าที่ใช้เตะเหยียดโดยการจุ่มปลายเท้า ข้อเท้าเกร็ง หัวเข่าตึง อยู่เหนือลูกบอล เหยียงเท้าตามไป ลูกนี้มีประโยชน์มากในการยิงประตู

2. การเลี้ยงลูกบอล หมายถึง การพาลูกบอลไปด้วยเท้าข้างเดียวหรือสองข้าง จะเป็นการเดินหรือวิ่งก็ได้ จะเร็วหรือช้าขึ้น อยู่กับสถานการณ์ พาไปในทิศทางที่ต้องการในขณะที่เลี้ยง หลบหลีกคู่ต่อสู้ ควรจะได้มีการหลอกล่อฝ่ายป้องกันเพื่อพาลูกเข้ายิงประตู ผู้เล่นควรได้ฝึกหัดให้เกิดความชำนาญทั้งสองเท้า และหากไม่จำเป็นไม่ควรจะเลี้ยงลูกบอลทุกครั้งที่ได้ครอบครองลูก หากสามารถส่งให้เพื่อนร่วมทีมได้ควรส่งให้ทันที เพราะจะได้ไม่เหนื่อยเร็ว และทำให้เกมรวดเร็วขึ้นจะเลี้ยงก็ต่อเมื่อเลี้ยงไปข้างหน้าเพื่อยิงประตู

2.1 หลักการเลี้ยงลูกบอลวิธีการ มองดูลูกบอลด้วยการชาเลื่อง มองเป็นครั้งคราว ลูกบอลห่างจากเท้าประมาณ 1 ก้าว ในขณะที่เคลื่อนที่ไปควรโยกลากตัวไปด้วยเป็นการหลอกล่อฝ่ายตรงข้ามการใช้เท้าใช้ได้ทั้งข้างเท้าด้านนอก ข้างเท้าด้านใน และหลังเท้า

3. การโหม่งลูกบอล

การโหม่งลูกบอลเป็นวิธีการเล่นฟุตบอลอีกวิธีหนึ่ง นอกเหนือจากการใช้เท้า ซึ่งการโหม่งสามารถใช้ได้ในการยิงประตู ป้องกันการยิงประตู และเปลี่ยนทิศทางได้เป็นอย่างดี หากไม่มีความชำนาญในการโหม่งจะทำให้เสียเปรียบในการแข่งขัน แต่หลักเลี้ยงไม่ได้ที่จะต้องฝึกให้เกิดความชำนาญ

4. การหยุดลูกบอล

การหยุดลูกบอลหรือการรับลูกบอลที่ลอยมาและกลิ้ง มากับพื้นเพื่อบังคับลูกบอลให้อยู่ในการครอบครองเพื่อที่จะเล่นต่อไป รวมทั้งการยิงประตูด้วยหากมีโอกาสการหยุดลูกสามารถใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ ยกเว้นมือและแขนทั้งสองข้างทั้งนี้ก็เพื่อลดแรงกระแทกผู้เล่นควรทำตัวให้อ่อน เมื่อลูกสัมผัสอวัยวะที่ใช้หยุดลูกให้ผ่อนแรงตาม อย่าเกร็งจะทำให้ลูกกระดอนไปทางตัวจะทำให้เสียการครอบครองได้ง่ายการหยุดลูกด้วยอวัยวะต่าง ๆ มีดังนี้

4.1 การหยุดลูกด้วยฝ่าเท้า หันหน้าหาลูกบอล ให้เปิดปลายเท้าทำมุมกับพื้นโดยการกดส้นเท้าลงมีเนื้อที่เพียงพอที่จะจับลูกบอลได้ ประมาณ 3-4 นิ้ว เข่งอเล็กน้อย ไม่เกร็งทางแขนออก เมื่อลูกเข้าไปอยู่ในฝ่าเท้าให้กดปลายเท้าลงเบา ๆ หากลูกโด่งให้ปล่อยลูกบอลลงพื้นก่อนที่ลูกจะกระดอนขึ้นมาให้ใช้ฝ่าเท้าวางเหมือนลูกบอล เหยียบลูกบอลเบา ๆ เร็ว หนักแน่น

4.2 การหยุดลูกด้วยข้างเท้าด้านใน ให้ยกเท้าไปข้างหน้า เพื่อดักลูกบอล เมื่อลูกบอลสัมผัสเท้า ให้ดึงเท้ากลับก้ม ตัวเล็กน้อย แขนกางออกเพื่อทรงตัว เท้าหลังงอเล็กน้อย หากเป็นลูกโด่ง ตามองที่ลูกก่อนที่ลูกจะตกถึงพื้นยกเท้าขึ้นไปหาลูกบอลประมาณเข้า เมื่อลูกบอลสัมผัสเท้าให้ดึงกลับเอาลูกลงสู่พื้น (การหยุดลูกด้วยข้างเท้าด้านนอกใช้หลักการเดียวกัน)

4.3 การหยุดลูกด้วยหลังเท้า ใช้หลักการเดียวกันกับการหยุดด้วยข้างเท้า เพียงแต่การหยุดลูกโด่ง ให้ยกเท้าขึ้นไปหาลูกบอล เมื่อสัมผัสเท้าก็ผ่อนตาม ดึงลูกลงพื้น

4.4 การหยุดลูกด้วยหน้าขา การหยุดลูกที่ลอยมาในอากาศเท่านั้น โดยการยกเข่าขึ้นไปรับลูกให้เข่าขนานกับพื้นเมื่อสัมผัสหน้าขาให้ดึงเข่ากลับกางแขนออกเพื่อการทรงตัว

4.5 การหยุดลูกด้วยหน้าอก ยืนกางแขนออกเพื่อการทรงตัว เท้าห่างกันประมาณช่วงไหล่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าอกก่อนลูกบอลจะกระทบหน้าอก โดยการยืดหน้าอกรับลูกบอล เมื่อลูกบอลกระทบหน้าอกให้ผ่อนตัวลงให้ลูกบอลลงพื้นเพื่อเล่นต่อไป

4.6 การหยุดลูกด้วยศีรษะ การยืนมีลักษณะเหมือนการโหม่งบอลจะยืนเท้าขนานหรือเท้าหน้าเท้าตามก็ได้ ตามองลูก ยืดตัว เงยหน้า ให้ลูกบอลกระทบหน้าผาก ให้อย่ตัวลงหรืออาจกระโดดขึ้นไปหยุดก็ได้เกร็งคอหัดตัวกลับ

Gary (1973 อ้างถึงใน วีระยุทธ สวัสดิ์, 2552) ได้กล่าวถึง ทักษะการเล่นฟุตบอลว่าจะต้องพยายามหมั่นฝึกฝน เพื่อนำไปใช้ภายใต้สถานการณ์ของการแข่งขันให้เกิดสัมฤทธิ์ผล นักฟุตบอลจะต้องฝึกฝนทักษะการเตะ การส่ง การเลี้ยง การหยุด การโหม่ง การทุ่ม การสกัด และการป้องกันประตู

จักริน ดวงคำ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า ในการจัดการเรียนรู้กีฬาฟุตบอลจะประกอบไปด้วยทักษะพื้นฐานได้แก่ การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า การเลี้ยงลูกบอล การโหม่งลูกบอล การหยุดลูกบอล และการยิงประตู

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมพลศึกษา (2555) ได้จัดทำหลักสูตรการอบรมผู้ฝึกสอน กีฬาฟุตบอลขั้นพื้นฐาน AFC ซึ่งระบุทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาฟุตบอล ไว้ดังนี้

การส่งลูกบอล (Passing)

1. ฝึกเพื่อพัฒนาการส่งลูกบอลโดยใช้ข้างเท้าด้านใน
2. ฝึกเพื่อพัฒนาความแม่นยำในการส่งลูกบอลระยะสั้น
3. ฝึกเพื่อพัฒนาการเล่นประคอง (Support Play)
4. ฝึกเพื่อพัฒนาการส่งลูกบอล (แบบมีคู่ต่อสู้)
5. ฝึกเพื่อพัฒนาเทคนิคของการส่งลูกบอลระยะไกล

การควบคุมลูกบอล (Ball Control)

1. ฝึกเพื่อพัฒนาการควบคุมลูกบอลในการสร้างพื้นที่ว่างในการเล่น
2. ฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการควบคุมลูกบอลกลางอากาศ
3. ฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการแตะลูกบอลจังหวะแรก (First Touches)

การเลี้ยงลูกบอล (Dribbling)

1. ฝึกเพื่อพัฒนาความคุ้นเคยกับลูกบอล (Ball Feeling)
2. ฝึกเพื่อพัฒนาการเคลื่อนไหวของเท้าอย่างรวดเร็ว
3. ฝึกเพื่อพัฒนาเทคนิคการเลี้ยงลูกบอลขั้นพื้นฐาน
4. ฝึกผู้เล่นให้ผ่านคู่ต่อสู้ไปได้ในขณะที่เลี้ยงลูกบอล

การยิงประตู (Shooting)

1. ฝึกเพื่อพัฒนาความแม่นยำในการยิงประตู
2. ฝึกเพื่อพัฒนาการยิงลูกเสียด
3. ฝึกเพื่อพัฒนาการยิงประตูเมื่ออยู่ใต้ภาวะกดดัน (จากคู่ต่อสู้)

การป้องกัน (Defending)

1. ฝึกให้นักกีฬารู้จักการป้องกันเมื่อคู่ต่อสู้มาจากด้านหลัง

2. ฝึกให้นักกีฬารู้จักการป้องกันเมื่อเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้

3. ฝึกให้นักกีฬารู้จักการป้องกันกับคู่ต่อสู้แบบตัวต่อตัว

การรุก (Attacking)

1. ฝึกให้นักกีฬารู้จักการรุกคู่ต่อสู้

2. ฝึกให้นักกีฬารู้จักที่จะผสมผสานการรุกแบบ 2 ต่อ 2

3. ฝึกให้นักกีฬารู้จักเข้าไปช่วยเหลือผู้เล่นข้างตนเองเมื่อต้องมีการครองบอล

การรักษาประตู (Goalkeeping)

1. ฝึกเพื่อพัฒนาเทคนิคการรับลูกบอลขั้นพื้นฐาน

2. ฝึกเพื่อพัฒนาการรับลูกบอลที่ยิงมาในระดับที่สูงกว่าเอว

3. ฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการพุ่งรับลูกบอล

อภิชาติ อ่อนสร้อย และ ปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) ซึ่งกล่าวไว้ว่าการมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาฟุตบอล เช่น การเตะลูกบอล, การเตะลูกฟุตบอล, การหยุดลูกบอล, การเลี้ยงลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การทุ่มลูกบอล และการเป็นผู้รักษาประตู

พิระ ศรีประพันธ์ (2552) ได้วิเคราะห์ทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอลไว้ว่ามีทักษะที่สำคัญ 5 ทักษะ ประกอบด้วย การส่งลูกบอล, การหยุดลูกบอล, การเลี้ยงลูกบอล, การโหม่งลูกบอล และการยิงประตู

ธรรมชาติ นาคะพันธ์ และ สุธนะ ดิงศักดิ์ย์ (2558) ที่ได้กล่าวว่า ทักษะการเล่นของกีฬาฟุตบอลประกอบไปด้วย ทักษะดังนี้ การรับส่งลูกฟุตบอล, การเลี้ยงลูกฟุตบอล, การโหม่งลูกฟุตบอล, การยิงประตู และการสกัดลูกฟุตบอล ซึ่งทักษะเหล่านี้เป็นทักษะพื้นฐานที่นักกีฬาฟุตบอลทุกคนพึงมี และพึงฝึกฝนเพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับ รองรัก สุวรรณรัตน์ (2559) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล มีทักษะที่สำคัญ ดังนี้

1) การควบคุมลูกฟุตบอล (Ball Control)

2) การเตะลูกฟุตบอล (Kicking)

3) การเลี้ยงลูกฟุตบอล (Dribbling)

4) การโหม่งลูกฟุตบอล (Heading)

5) การยิงประตู (Shooting)

นฤชล อรชร, ภารดี ศรีสัต, และ สุธนะ ดิงศภัทัย (2561) ได้สรุปทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลว่าทักษะพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้กีฬาฟุตบอลโดยทั่วไปประกอบด้วย การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า การเลี้ยงลูกบอล การโหม่งลูกบอล การหยุดลูกบอล และการยิงประตู

วิชนนท์ พูลศรี (2560) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะพื้นฐานสำคัญกีฬาฟุตบอลว่า ได้แก่ ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการทุ่มลูกบอล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยพบว่า ทักษะพื้นฐานที่สำคัญของกีฬาฟุตบอลสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ผู้วิจัย	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล										
	การเตะลูกฟุตบอล	การหยุดลูกฟุตบอล	การส่งลูกฟุตบอล	การควบคุมฟุตบอล	การเลี้ยงลูกฟุตบอล	การโหม่งลูกฟุตบอล	การยิงประตู	การเตะลูกฟุตบอล	ผู้รักษาประตู	การสกัดลูกฟุตบอล	การทุ่มลูกฟุตบอล
Gary (1973 อ้างถึงใน วีระยุทธ สวัสดิ์, 2552)	✓	✓	✓		✓	✓			✓	✓	✓
ประโยค สุทธิสง่า (2524)	✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓
นิพนธ์ กิตติกุล (2525 อ้างถึงใน อรรถพล มณีแสง, 2557)			✓	✓	✓	✓	✓			✓	✓
มงคล แฝงสาเคน (2545)	✓	✓			✓	✓					
จักริน ด้วงคำ (2554)	✓	✓			✓	✓	✓				
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมพลศึกษา (2555)			✓	✓	✓		✓		✓		

ผู้วิจัย	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล										
	การเตะลูกฟุตบอล	การหยุดลูกฟุตบอล	การส่งลูกฟุตบอล	การควบคุม ฟุตบอล	การเลี้ยงลูกฟุตบอล	การโหม่งลูกฟุตบอล	การยิงประตู	การเตะลูกฟุตบอล	ผู้รักษาประตู	การสกัดลูกฟุตบอล	การทุ่มลูกฟุตบอล
อภิชาติ อ่อนสร้อย และ ปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555)	✓	✓			✓	✓		✓	✓		✓
พีระ ศรีประพันธ์ (2552)		✓	✓		✓	✓	✓				
ธรรมชาติ นาคะพันธ์ และ สุธนะติงศภิตย์ (2558)			✓		✓	✓	✓			✓	
รองรัก สุวรรณรัตน์ (2559)	✓			✓	✓	✓	✓				
นฤชล อรชร และคณะ (2561)	✓	✓			✓	✓	✓				
วิชนนท์ พูลศรี (2560)	✓	✓			✓	✓					✓
	8	8	6	4	12	11	8	1	4	4	5

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานกีฬาฟุตบอล พบว่าทักษะพื้นฐานที่สำคัญมีทั้งหมด 5 ทักษะ คือ ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล เป็นทักษะพื้นฐานที่มากที่สุด รองลงคือทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล และทักษะการเตะลูกฟุตบอล ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ทักษะการยิงประตู ที่มีจำนวนเท่ากันตามลำดับ

3. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.1 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Slavin (1995) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนแบบที่กำหนดให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก โดยมีสมาชิกกลุ่มละ 3-5 คนที่มีความสามารถต่างกัน เน้นทักษะการคิด การร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนจะมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ร่วมกัน สมาชิกทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่ครูกำหนดและช่วยดูแลเพื่อนในกลุ่ม เพื่อให้ประสบความสำเร็จร่วมกัน

Sivertsen (1993) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นกลยุทธ์ทางการสอนที่ประสบผลสำเร็จในทีมขนาดเล็ก ที่ซึ่งนักเรียนมีระดับความสามารถแตกต่างกัน ใช้ความหลากหลายของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อการปรับปรุงความเข้าใจต่อเนื้อหาวิชา สมาชิกแต่ละคนในทีมมีความรับผิดชอบไม่เพียงแต่เฉพาะการเรียนรู้แต่ยังรวมถึงการช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมในการเรียนรู้ด้วย นอกจากนี้ยังมีการสร้างบรรยากาศเพื่อให้บังเกิดการบรรลุผลสำเร็จที่ตั้งไว้

บุญครอง ศรีนวล (2543) กล่าวถึง การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเกิดการเรียนรู้และตระหนักถึงความสำคัญของตนเองในการช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ รวมทั้งการฝึกทักษะทางสังคมให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนด้วยจากความหมายดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนากระบวนการเรียนรู้ (2553) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนในลักษณะกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีส่วนร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และเกิดความสำเร็จของกลุ่ม

ทิตนา แคมมณี (2554) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกมีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เรียนจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนรับผิดชอบการทำงานของตนเองเท่ากับรับผิดชอบการทำงาน of สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มด้วย

นุชลี อุปภัย (2555) เสนอว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตัวเองจากการสนทนากับผู้อื่น เป็นไปตามแนวคิด ของ Piaget และ Vygotsky ที่เน้นว่ากระบวนการทางสังคมมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นบุคลิกและพัฒนาความคิดของตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

3.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Johnson และ Johnson (2002) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มเพื่อทำงานบางอย่างให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 5 ประการ ดังนี้

1) การพึ่งพาอาศัยและเกื้อกูลกัน (Positive Interdependence) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะให้ความสำคัญแก่สมาชิกทุกคนในกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะมีหน้าที่รับผิดชอบและมีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

2) การปฏิสัมพันธ์หรือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-Face Interaction) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะจัดกิจกรรมในลักษณะการที่ให้ผู้เรียนได้มีการพูดคุยกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนร่วมกันเสนอแนะ ในการวางแผนการทำงานให้บรรลุเป้าหมาย โดยสมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือ ส่งเสริมกันและกัน ทำให้สมาชิกมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) ผู้เรียนทุกคนจะมีหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง และพยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ตนเอง เพราะฉะนั้นจะมีระบบการประเมินผลหรือตรวจสอบงานรายบุคคลและเป็นแบบกลุ่ม

4) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small-group Skills) การเรียนรู้แบบร่วมมือที่ประสบความสำเร็จ จะต้องอาศัยทักษะหลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการรวมกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง ตลอดจนมีความเคารพ ยอมรับ และไว้วางใจกันในกลุ่ม

5) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) สมาชิกในจะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์

Felder และ Brent (2007) ได้สรุปองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีความใกล้เคียงกัน ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ ดังนี้

1) การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (Positive Interdependence) สมาชิกในกลุ่มจะต้องพึ่งพากันและกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จ ก็เท่ากับว่ากลุ่มไม่ประสบความสำเร็จด้วย

2) ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Individual Accountability) สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง และใช้วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนรู้ร่วมกัน

3) การส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-Face Promotive Interaction) การมีปฏิสัมพันธ์รายบุคคล หรือการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่สมาชิกในกลุ่ม ตลอดจนการ

สร้างเสริมกำลังใจในกลุ่ม อาจนำไปสู่ความข้อสรุป หรือความท้าทายใหม่ในการเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ อาจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอน

4) การใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันอย่างเหมาะสม (Appropriate use of Collaborative Skills) สมาชิกจะได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือกันพัฒนาและสร้างความไว้วางใจ ซึ่งในทางปฏิบัติสมาชิกในกลุ่มสามารถร่วมกันตัดสินใจได้ จากการใช้ทักษะการสื่อสารและการจัดการ ความขัดแย้ง

5) การประมวลผลกลุ่ม (Group Processing) สมาชิกในกลุ่มร่วมกันประเมิน กระบวนการทำงานตามเป้าหมายเป็นระยะ จากการทำงานร่วมกันเป็นทีมและระบุการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะก่อให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ทิสนา แคมมณี (2554) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าจะต้อง ประกอบไปด้วย 1) การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (Positive Interdependence) สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ โดยสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม 2) การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-Face Promotive Interaction) การมีสัมพันธภาพที่ดีในกลุ่ม จะส่งผลช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย 3) ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) สมาชิกทุกคนจะต้องมีหน้าที่ และพยายามทำหน้าที่ให้ประสบความสำเร็จ 4) การมีทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small-group Skills) และ 5) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการกลุ่ม เพื่อปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

อนุรักษ์ ไชยฮั่ง (2555) ได้เสนอองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 5 ประการ ดังนี้

1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องให้ความสำคัญแก่สมาชิกในกลุ่มทุกคน เพราะเชื่อว่าทุกคนมีความสำคัญต่อการที่จะประสบผลสำเร็จ โดยสมาชิกในกลุ่มมีหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง และการช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย

2) การมีปฏิสัมพันธ์แบบส่งเสริมกัน จะเป็นการให้นักเรียนปรึกษาหารือร่วมกันอย่างใกล้ชิด โดยการรับฟังเหตุผลของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งจะพัฒนากระบวนการคิดของนักเรียน

3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของสมาชิกภายในกลุ่ม โดยแต่ละคนจะต้องมีความรับผิดชอบในการทำงานอย่างเต็มที่ และมีการประเมินการ

เรียนรู้เป็นรายบุคคล โดยทุกคนให้ข้อมูลย้อนกลับหรือแสดงความคิดเห็นแก่สมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มสูงสุด ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความพร้อมในการทดสอบรายบุคคล

4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สมาชิกภายในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือให้ความรู้แก่กันและกัน โดยอาศัยทักษะทางสังคมเป็นเครื่องมือที่ทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งครูควรแนะนำ ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถทำงานร่วมกันได้

5) กระบวนการกลุ่ม นักเรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด โดยกระบวนการกลุ่มเป็นกระบวนการทำงานที่จะช่วยให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ จากการวางแผนปฏิบัติงานและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน โดยจะต้องดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ มีการประเมินผล และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ฐานรงค์ ทูเรียน (2560) ที่ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการด้วยกัน คือ 1) มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกแต่ละคนมีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน โดยต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของการทำงานกลุ่ม 2) การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ โดยสมาชิกร่วมกันทำงานกลุ่มโดยแสดงความคิดเห็นและนำเสนอความเห็นกันในกลุ่ม 3) การมีความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน คือการที่สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละคนจะมีความรับผิดชอบในการทำงาน โดยที่สมาชิกทุกคนจะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคลด้วย 4) การใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มย่อย โดยมีทักษะระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่มย่อยที่ควรได้รับการฝึกฝน เพราะจะช่วยให้การทำงานกลุ่มสำเร็จและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 5) การใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นกระบวนการทำงานที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการวางแผนปฏิบัติงานและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน ซึ่งสมาชิกจะต้องทำงานตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงการทำงาน

3.3 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Slavin (1990) ได้กล่าวถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1) TAI (Team Assisted Individualization) คือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่พัฒนารายบุคคล โดยใช้กลุ่มพัฒนาผู้ที่มีปัญหาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ทำงานร่วมกันในรูปของกลุ่ม ซึ่งกลุ่มจะทำการช่วยเหลือและสนับสนุนบุคคลที่มีปัญหาให้ได้รับความสำเร็จในการเรียน

2) STAD (Student Team Achievement Division) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี โดยมีส่วนประกอบที่สำคัญอยู่ 5 ส่วน คือ 1) การเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (Class Presentation) 2) การเรียนกลุ่มย่อย (Team Study) 3) การทดสอบย่อย (Test) 4) คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละบุคคล (Individual Improvement) และ 5) กลุ่มที่ได้รับการยกย่องหรือยอมรับ (Team Recognition)

3) TGT (Team Games Tournament) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ คล้ายคลึงกับ STAD โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD ใช้คะแนนที่ได้ในการทดสอบย่อยเป็น คะแนนกลุ่ม แต่ TGT ใช้การแข่งขัน โดยมีนักเรียนตัวแทนที่มีความรู้ ความสามารถในระดับเดียวกัน เข้าร่วมการแข่งขัน เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ TGT จัดกลุ่มนักเรียนเหมือนกับ STAD ใช้การ ตอบคำถาม ในการแข่งขัน โดยจะมีการจัดโต๊ะสำหรับแข่งขัน 4 โต๊ะ ที่มีคำถามในบัตรชนิดเดียวกัน และพยายามตอบคำถามในบัตรให้ถูกต้องก่อนกลุ่มอื่น กติกากำหนดไว้ว่ากลุ่มอื่น ๆ สามารถ ตอบคำถามได้ หากตอบคำถามของตนเองไม่ได้

4) CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) จัดเป็นเทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นทักษะการอ่านและการเขียน ที่เหมาะสำหรับใช้สอนในโรงเรียน ประถมศึกษา CIRC มีจุดประสงค์เหมือนกับ TAI มีจุดประสงค์อย่างเดียวกัน คือ ใช้ความร่วมมือเป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน ได้แก่ 1) ผู้เรียนอ่านเป็นกลุ่มและเขียนเรียงความ โดยครูเสนอเนื้อหาให้เหมาะกับความสามารถของผู้เรียน 2) อ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่องค้นคำศัพท์ การแปลความหมายและการสะกดคำ 3) การจัดกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถที่ต่างกันในระดับหนึ่ง ๆ โดยทำกิจกรรมเป็นคู่ และมีการตรวจสอบซึ่งกันและกัน 4) ขั้นการสอน ครูจะเป็นผู้อ่านก่อน ประมาณ 20 นาที แล้วแจ้งจุดประสงค์ในการอ่าน อธิบายคำศัพท์ จึงให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม โดยให้สมาชิกในแต่ละกลุ่มอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา การแก้ปัญหา สรุปปัญหา และออกมารายงานผล ร่วมกันทั้งกลุ่ม 5) การตรวจสอบความก้าวหน้าของกลุ่มของตน โดยมีแบบฟอร์มการวัดพัฒนาการด้าน การอ่านออกเสียง การอ่านจับใจความ การเขียนเรียงความ การสรุปความ การสะกดคำ และ 6) การ ทดสอบ ซึ่งนักเรียนจะทำแบบทดสอบด้วยตนเอง และคะแนนรายบุคคลมาเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม

5) Jigsaw II เป็นอีกเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีขั้นตอนของกิจกรรม เหมือนกับวิธีของ STAD เกือบทั้งหมด เว้นแต่ในขั้นตอนกลุ่มย่อย โดย Jigsaw II จะแบ่งกลุ่มย่อยแล้ว จึงให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนแยกกันไปศึกษาเนื้อหาที่แตกต่างจนเป็นผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นเข้ากลุ่มของ

ตนเอง เพื่ออธิบายเนื้อหาของตนเองให้เพื่อนสมาชิกเข้าใจ โดยสลับกันอธิบายจนครบทุกคน จึงมีการทดสอบย่อย และหาพัฒนาการของแต่ละกลุ่ม

สุลัดดา ลอยฟ้า (2537 อ้างถึงใน เกษม ชูรัตน์, 2558) ได้กล่าวถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1) STAD (Student Teams – Achievement Division) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางสังคมเป็นสำคัญ โดยสามารถดัดแปลงใช้ได้เกือบทุกระดับชั้นและรายวิชา

2) TGT (Team Games Tournament) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นใช้การแข่งขันเกมแทนการทดสอบย่อย โดยมีความคล้ายคลึงกับเทคนิค STAD แต่ใช้เกมเป็นการจูงใจในการเรียน

3) TAI (Team Assisted Individualization) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้กับการสอนคณิตศาสตร์ โดยผสมผสานระหว่างการสอนแบบกลุ่มร่วมมือกับการสอนรายบุคคล

4) CIRC (Collaborative Integrate Reading and Composition) เป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อสอนการอ่านและการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะ ซึ่งใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกลุ่มร่วมมือแบบผสมผสาน

5) Jigsaw เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากกว่าการพัฒนาทักษะ โดยเหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี บางส่วนของวิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งวิชาอื่น ๆ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543) ได้กล่าวถึง เทคนิคที่นำมาใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือว่ามีหลายวิธี ดังนี้

1) ปริศนาความคิด (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายกันไปศึกษาหาความรู้ ในหัวข้อเนื้อหาที่แตกต่างกัน แล้วกลับเข้ากลุ่มมาถ่ายทอดความรู้ที่ได้มาให้สมาชิกกลุ่มฟัง วิธีนี้คล้ายกับการต่อภาพจิกซอร์ จึงเรียกวิธีนี้ว่า Jigsaw หรือปริศนาการคิด ลักษณะการจัดกิจกรรม ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันเข้ากลุ่มร่วมกันเรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) สมาชิกในกลุ่มบ้านจะรับผิดชอบศึกษาหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแยกย้ายไปเข้ากลุ่มใหม่ในหัวข้อเดียวกัน กลุ่มใหม่นี้

เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำงานร่วมกันเสร็จ ก็จะย้ายกลับไปกลุ่มเดิมคือ กลุ่มบ้านของตน นำความรู้ที่ได้จากการอภิปรายจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาสรุปให้กลุ่มบ้านฟัง ผู้สอนทดสอบและให้คะแนน

2) กลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams – Games –Tournaments: TGT) เทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันเป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มเรียนรู้เนื้อหาสาระจากผู้สอนด้วยกัน แล้วแต่ละคนแยกย้ายไปแข่งขันทดสอบความรู้ คะแนนที่ได้ของแต่ละคนจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม โดยกลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงสุดได้รับรางวัล

3) กลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization: TAI) เทคนิคการเรียนรู้วิธีนี้ เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงความสามารถเฉพาะตนก่อน แล้วจึงจับคู่ตรวจสอบกันและกัน ช่วยเหลือกันทำใบงานจนสามารถผ่านได้ ต่อจากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะเป็นฝ่ายได้รับรางวัล

4) กลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) กลุ่มสืบค้น เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหาความรู้มานำเสนอ ประกอบเนื้อหาที่เรียน อาจเป็นการทำงานตามใบงานที่กำหนด โดยที่ทุกคนในกลุ่มรับรู้และช่วยกันทำงาน

5) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together: LT) เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับฝึกหัด มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จดบันทึก เป็นผู้รายงาน นำเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงาน จนได้ผลงานสำเร็จ ส่งและนำเสนอผู้สอน

6) กลุ่มร่วมกันคิด (Numbered Heads Together: NHT) กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการทบทวนหรือตรวจสอบความเข้าใจ สมาชิกกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกัน จะช่วยกันค้นคว้าเตรียมตัวตอบคำถามที่ผู้สอนจะทดสอบ ผู้สอนจะเรียกถามทีละคน กลุ่มที่สมาชิกสามารถตอบคำถามได้มากแสดงว่าได้ช่วยเหลือกันดี

7) กลุ่มร่วมมือ (Co – op Group) เป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนถนัดอย่างเต็มที่ ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

ทศนา แหมมณี (2550) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคที่หลากหลาย ซึ่งควรเลือกใช้ให้เหมาะสม จึงได้นำเสนอการจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 8 เทคนิค ดังนี้

1) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) มีขั้นตอน คือ (1) จัดกลุ่มบ้านของเรา (Home Group) โดยผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มความสามารถ กลุ่มละ 4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (2) สมาชิกในแต่ละกลุ่ม จะมีหน้าที่ศึกษาเนื้อหาสาระ คนละ 1 ส่วน (3) สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกัน โดยสร้างเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) เพื่อร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียด และร่วมกันอภิปรายหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ได้รับมอบหมาย (4) สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับไปยังกลุ่มบ้านของเรา เพื่อสอนเพื่อนในประเด็นเนื้อหาที่ตนเองได้ศึกษากับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญของตนเองมา (5) ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบรายบุคคล และนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มบ้านของเรามาเฉลี่ย เพื่อบอรางวัลให้กับกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

2) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) ได้ลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ไว้ คือ (1) จัดกลุ่มบ้านของเรา (Home Group) โดยผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มความสามารถ กลุ่มละ 4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (2) ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกันในกลุ่ม ซึ่งอาจมีหลายส่วน จึงต้องทำแบบทดสอบและเก็บคะแนนในแต่ละส่วนไว้ (3) ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้ายเป็นรายบุคคล และนำไปหาค่าคะแนนพัฒนาการ (Improvement Score) (4) รวบรวมคะแนนพัฒนาการสมาชิกในกลุ่ม เพื่อบอรางวัลให้กับกลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาการเฉลี่ยสูงสุด

3) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ (Teams - Assisted Individualization: TAI) มีกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้ (1) จัดกลุ่มบ้านของเรา (Home Group) โดยผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มความสามารถ กลุ่มละ 4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (2) สมาชิกในกลุ่มร่วมกันศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน (3) สมาชิกในกลุ่มจับคู่กันทำแบบฝึกหัด (เก่ง คู่กับ อ่อน และ ปานกลาง คู่กับ ปานกลาง) โดยต้องทำแบบฝึกหัดได้ไม่น้อยกว่า 75 % หากยังไม่สามารถทำแบบฝึกหัดผ่านได้ จะต้องทำแบบฝึกหัดจนกว่าจะสอบผ่าน แล้วจึงไปรับการทดสอบรวบของครั้งสุดท้าย (4) รวบรวมคะแนนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อบอรางวัลให้กับกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด

4) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีจีที (Team Games Tournaments: TGT) (1) จัดกลุ่มบ้านของเรา (Home Group) โดยผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มความสามารถ กลุ่มละ

4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (4) สมาชิกในกลุ่มร่วมกันศึกษาเนื้อหาสาระ (3) สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องเป็นตัวแทนแข่งขันกับกลุ่มอื่นที่มีระดับความสามารถเดียวกัน (4) ทำการแข่งขัน หลังจากนั้นกลับไปยังรวบรวมผลคะแนนที่ได้กับกลุ่มของตนเอง

5) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแอลที (Learning Together: L.T.) มีกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีขั้นตอน ดังนี้ (1) จัดกลุ่มผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (2) ทำการศึกษาเนื้อหาพร้อมกัน โดยสมาชิกแต่ละคนจะมีบทบาทที่แตกต่างกันออกไป (3) ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกัน สรุปคำตอบ และส่งคำตอบเป็นกลุ่ม (4) สมาชิกในกลุ่มจะได้รับเท่ากันทุกคน

6) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation: G.I) เป็นเทคนิคที่ให้ผู้เรียนไปสืบค้นข้อมูล เพื่อใช้ในการเรียนรู้ร่วมกัน และมีขั้นตอนดังนี้ (1) จัดกลุ่มผู้เรียนจะเข้าร่วมกลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 4 คน (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) (2) ทำการศึกษาเนื้อหาพร้อมกัน โดยสมาชิกแต่ละคนจะมีเนื้อหา สาระที่แตกต่างกันออกไป และผู้เรียนอ่อนควรเป็นผู้เลือกเนื้อหา สาระก่อน (3) สมาชิกแต่ละคน ศึกษาหาข้อมูลและคำตอบเนื้อหาที่ตนเองรับผิดชอบ เพื่ออภิปรายและสรุปผลร่วมกันในกลุ่ม (4) นำเสนอผลงานของกลุ่ม

7) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ซี.ไอ.อาร์.ซี. (Cooperative Integrated Reading and Composition: CIRC) เป็นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับการอ่านและการเขียน ซึ่งมีการดำเนินการจัดการเรียนการสอน ดังนี้ (1) ครูจัดกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 2 – 3 คน เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน (2) ครูจัดกลุ่มใหม่ โดยต้องมีนักเรียนอย่างน้อย 2 ระดับความสามารถ จากนั้นให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน หากได้คะแนนมาก 90% ขึ้นไปจะได้รับประกาศนียบัตรเป็น"ซูเปอร์ทีม" แต่ได้รับคะแนน ระหว่าง 80-89 คะแนน ก็จะได้รับรางวัลรองลงมา (3) กิจกรรม พบกลุ่มการอ่านวันละ 20 นาที โดยแจ้งวัตถุประสงค์ของการอ่าน ทบทวนศัพท์เก่า แนะนำคำศัพท์ใหม่ จากนั้นครูกำหนดและแนะนำเรื่องที่อ่านแล้วให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่จัดเตรียมไว้ (4) ครูให้นักเรียนอภิปรายเรื่องที่อ่าน โดยครูนำกิจกรรม (5) ผู้เรียนทุกคนเข้ารับการทดสอบ โดยจะมีคะแนนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม (6) ผู้เรียนจะต้องเข้ากิจกรรมการเรียนรู้และฝึกทักษะการอ่านสัปดาห์ละ 1 ครั้ง (7) ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนการเขียน โดยสามารถเลือกหัวข้อได้ตามความสนใจ โดยต้องร่วมกันวางแผนและตรวจความถูกต้อง ตลอดจนทำผลงานการเขียนออกมา (8) นักเรียนจะต้องเลือกหัวข้อที่สนใจในการอ่านและเขียนที่สนใจ เพื่อทำการบ้านในการเขียนรายงานเป็นรายบุคคลตามแบบฟอร์มที่ครูให้ โดยมีผู้ปกครองช่วยตรวจสอบ

8) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction) เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่คล้ายคลึงกับเทคนิค จี.ไอ. แต่จะเน้นไปที่การศึกษาเป็นรายกลุ่มมากกว่ารายบุคคล กิจกรรมที่ท่าจะมีลักษณะของการประสานสัมพันธ์ความรู้และทักษะในหลายด้าน จึงต้องอาศัยความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อเป็นแรงจูงใจในการทำงาน เนื่องจากไม่มีการจูงใจด้วยการให้รางวัล

สรุปว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ซึ่งในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันและมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกัน กิจกรรมการเรียนรู้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การอภิปราย การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกันและมีความรับผิดชอบร่วมกัน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องอาศัยองค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ คือ 1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน 2) การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด 3) การมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล 4) การมีทักษะการทำงานกลุ่ม และ 5) การมีกระบวนการกลุ่ม

3.4 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

Slavin (1990) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ หมายถึง เทคนิคสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) กับการเรียนเป็นรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกันเป็นวิธีการเรียนการสอนที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้ผู้เรียนลงมือกระทำการกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถจากแบบฝึกหัดและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ว่าเป็นกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนมากกว่าการเรียนรู้ในลักษณะกลุ่มเหมาะสำหรับการสอนคณิตศาสตร์ การจัดกลุ่มคล้ายกับเทคนิค STAD และ TGT แต่ในเทคนิคนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้และทำงานตามระดับความสามารถของตน เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จแล้วจึงไปจับคู่หรือเข้ากลุ่มทำงาน

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอเป็นเทคนิคที่เหมาะสมในการสอนคณิตศาสตร์ แต่สามารถสอนได้ในวิชาอื่น ๆ เช่นกัน ซึ่งครูจะทำการสอนร่วมกันแล้วจึงทำการทดสอบความเข้าใจ ก่อนจัดกลุ่มนักเรียนละความสามารถ

สุพจน์ ลานนท์ (2557) ยังกล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ให้นักเรียนจัดกลุ่ม โดยเน้นความแตกต่างกันในระดับความสามารถทางการเรียน ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ ความร่วมมือ และการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคม แต่นักเรียนจะทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง ตามความสามารถก่อน ครูให้รางวัลเป็นกลุ่มเพื่อเสริมแรงการร่วมมือกัน โดยการออกแบบการเรียนรู้ลักษณะนี้จะช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน ซึ่งครูจะต้องสร้างความเข้าใจถึงความมุ่งหมายของการเรียนเป็นกลุ่มให้กับนักเรียนก่อน

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา (2557) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอว่าเป็นเทคนิคที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม โดยได้ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือและการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน ใช้เทคนิคในการสอนหลายวิธี ซึ่งจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ภายในกลุ่ม

ปรีวี อ่อนสอาด (2557) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอว่าเป็น วิธีการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) เข้าด้วยกัน มาประยุกต์ในการจัดการเรียนการสอน นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง พัฒนาการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งครูเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ แต่จะให้อิสระนักเรียนหาความรู้จากเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งจะใช้แบบฝึกทักษะให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ

กฤษกร สุขอนันต์ (2558) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอไว้ว่าเป็นเทคนิคที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการสอนรายบุคคลเอาไว้ โดยมีการจัดการเรียนรู้เป็นกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มร่วมกันศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน การตรวจสอบร่วมกัน และการร่วมมือช่วยเหลือกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หากพบนักเรียนที่เกิดปัญหาทางการเรียน ครูจะสอนนักเรียนคนดังกล่าวเป็นรายบุคคล

3.5 ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

Slavin (1995) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคทีเอไอ ไว้ดังนี้

1. นักเรียนจะถูกจัดกลุ่มละเพศ ละความสามารถ กลุ่มละ 4-5 คน
2. ทำการทดสอบก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบเนื้อหา ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่

3. สื่อการสอน จะครอบคลุมเนื้อหาซึ่งจะอยู่ในรูปของแบบฝึกทักษะที่นักเรียนจะทำงานในกลุ่มของตนเอง

3.1 เอกสารแนะนำบทเรียน ช่วยอธิบายขั้นตอนแบบฝึกหัดทักษะ

3.2 แบบฝึกทักษะ อันจะนำไปสู่ความสามารถในทักษะทั้งหมด

3.3 แบบทดสอบย่อย

3.4 แบบทดสอบประจำหน่วย

3.5 แผ่นคำตอบแบบฝึกทักษะ ทั้งแบบทดสอบย่อย และแผ่นคำตอบของแบบทดสอบรวมประจำหน่วยที่จะต้องแยกออกจากกัน

4. การฝึกทักษะตามลำดับขั้นภายในกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนการฝึกทักษะ ดังนี้

4.1 นักเรียนจับคู่กันภายในกลุ่มเพื่อตรวจสอบซึ่งกันและกัน

4.2 นักเรียนศึกษาเอกสารแนะนำบทเรียน และสอบถามข้อสงสัย

4.3 นักเรียนทำแบบฝึกหัดทักษะด้วยตนเองตามลำดับขั้นตอน จากนั้นสลับกันตรวจ หากนักเรียนคนใดทำแบบทดสอบไม่ผ่าน เพื่อนที่อยู่ภายในกลุ่มจะต้องช่วยเพื่อนสอบให้ผ่านก่อนจึงจะดำเนินการฝึกในขั้นถัดไป

4.4 หลังจากนักเรียนทั้งกลุ่มทำการทดสอบผ่านแล้ว จะต้องทำแบบทดสอบย่อยต่อไปให้ได้น้อย ร้อยละ 80 หากไม่ผ่านครูจะสอนนักเรียนที่ไม่ผ่านเป็นรายบุคคลจนนักเรียนเข้าใจ จากนั้นครูจะให้นักเรียนทำแบบทดสอบอีกครั้ง

4.5 นักเรียนจะทำการทดสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ จากนั้นหัวหน้ากลุ่มจะส่งใบบันทึกคะแนนให้ครูเพื่อเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐาน ของแต่ละบุคคลและของแต่ละกลุ่มต่อไป

4.6 ในช่วงท้ายของแต่ละสัปดาห์ครูจะรวบรวมคะแนนของแต่ละกลุ่มมาหาคะแนนเฉลี่ย เพื่อมอบรางวัลเป็นใบรับรองของสัปดาห์นั้น ๆ

4.7 เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความคิดรวบยอด ครูจะใช้เวลา 10-15 นาที ในการสอน สาธิตหรือให้คำแนะนำเนื้อหาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนนั้น ๆ

4.8 นักเรียนจะได้รับเอกสาร/เนื้อหาในการเรียนเพื่อเตรียมตัวทดสอบก่อนเรียน

4.9 ครูจะทำการเรียนรวมโดยการสอนทักษะให้ครอบคลุมเนื้อหาหรือทักษะที่ต้องการ

สำรวย หาญห้าว (2550) ได้อธิบายถึงลักษณะของการสอนด้วยเทคนิคทีเอไอไว้ว่าเป็นการจัดการการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนหรือการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งจะมีการเรียนรายบุคคลร่วมอยู่ด้วย โดยการทำแบบฝึกทักษะเป็นรายบุคคลพร้อมกับการตรวจสอบการทำแบบฝึกทักษะ ทั้งในส่วนของการทดสอบย่อยและแบบทดสอบประจำบท ประกอบกับการวัดคะแนนความสำเร็จของกลุ่มจากการอาศัยการช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เพื่อส่งเสริมความร่วมมือกันและทำงานเป็นกลุ่ม

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า การสอนแบบทีเอไอเป็นการจัดกิจกรรมที่ใช้กับการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ก็สามารถนำไปใช้กับศาสตร์อื่น ๆ ได้ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะ ครูสามารถใช้รูปแบบในการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ ได้ โดยครูจะจัดการเรียนรวมก่อนที่จะทดสอบความเข้าใจของนักเรียน จากนั้นจึงจัดกลุ่มตามระดับความสามารถและทำงานของตนเอง เพื่อที่จะผลัดกันตรวจในกลุ่มของตนเอง หากนักเรียนคนใดทำงานไม่ถึงเกณฑ์ที่ครูกำหนดก็ต้อง ทำงานเพิ่มเติมจนกว่าจะผ่านเกณฑ์ จึงจะสามารถทำงานถัดไปได้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545 อ้างถึงใน สมฤดี แวไวทอง, 2561) ได้กล่าวว่าเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบทีเอไอ รูปแบบการจัดกลุ่มมีความคล้ายคลึงกับเทคนิค TGT และ STAD แต่เทคนิคทีเอไอจะเน้นที่การเรียนรู้ของผู้เรียนรายบุคคลมากกว่าการเรียนรู้แบบกลุ่ม โดยผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้ตามระดับความสามารถของตน เมื่อทำงานส่วนของตนเสร็จแล้วจึงจะเข้าร่วมการทำงานกับกลุ่มของตนเอง

3.6 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

Slavin (1994 อ้างถึงใน สมฤดี แวไวทอง, 2561) ได้อธิบายขั้นตอนในการสอนแบบ TAI ไว้ดังนี้

1. การจัดกลุ่ม (Team) เป็นกลุ่มละ 4 -5 คน คละเพศและความสามารถ
2. การทดสอบเพื่อการเรียนเนื้อหาที่เหมาะสม (Placement Test) เพื่อทดสอบความเหมาะสมของเนื้อหาในการเรียน

3. เครื่องมือหลักสูตร (Curriculum Materials) หลังจากครูสอนเนื้อหาแล้ว นักเรียนจะทำแบบฝึกทักษะที่ครอบคลุมเนื้อหา ดังนี้

3.1 เอกสารแนะนำบทเรียนประกอบด้วยคำอธิบายขั้นตอนการทำแบบฝึกทักษะ

3.2 แบบฝึกทักษะ จะแบ่งเป็น 4 ส่วนด้วยกัน ซึ่งจะเริ่มด้วยการแนะนำทักษะย่อย ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะทั้งหมด

3.3 แบบทดสอบย่อย (Formative Test)

3.4 แบบทดสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ (Unit Test)

3.5 แผ่นคำตอบแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบย่อย ส่วนแผ่นคำตอบแบบทดสอบรวมประจำหน่วยจะแยกจากกัน

4. การเรียนเป็นกลุ่ม (Team Study) นักเรียนจะเริ่มฝึกทักษะกันภายในกลุ่มตามลำดับขั้นที่กำหนดไว้ ดังนี้

4.1 สมาชิกในแต่ละกลุ่ม จับคู่กันเพื่อตรวจสอบความถูกต้องซึ่งกันและกัน

4.2 นักเรียนศึกษาเนื้อหาจากเอกสาร และสอบถามข้อสงสัยจากครู

4.3 นักเรียนแต่ละคนเริ่มทำแบบฝึกทักษะจากโจทย์ปัญหาตามขั้นตอนที่กำหนดให้ แล้วให้เพื่อนร่วมทีมตรวจคำตอบ ถ้าพบว่าผู้เรียนไม่ผ่านเกณฑ์ สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยกันอธิบายหรือสอนให้เข้าใจ แต่ถ้ายังไม่เข้าใจสามารถถามครูได้ เมื่อผ่านแล้วจึงทำแบบฝึกทักษะลำดับต่อไป

4.4 เมื่อนักเรียนทั้งกลุ่มทำแบบฝึกทักษะถูกต้องครบแล้ว ครูจะให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยผู้เรียนจะต้องทำแบบทดสอบย่อยให้ผ่าน 80% หากไม่ผ่านครูจะต้องอธิบายเพิ่มเติม แล้วจึงทำแบบทดสอบย่อยอีกครั้งหนึ่ง

4.5 หัวหน้ากลุ่มแจกแบบทดสอบประจำชุดการเรียนรู้ แล้วบันทึกคะแนนลงในแผ่นสรุปประจำกลุ่ม ส่งคะแนนผลสอบให้ครูนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐานของแต่ละบุคคลและของแต่ละกลุ่มต่อไป

5. คะแนนกลุ่มและความสำเร็จของกลุ่ม (Team Scores and Team Recognition)

ครูจะรวบรวมคะแนนกลุ่ม โดยเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบประจำชุดการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม เพื่อให้รางวัล โดยมีเกณฑ์การให้รางวัล 3 ระดับ คือ

- กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดเป็นกลุ่มยอดเยี่ยม (Super-Team)
- กลุ่มที่ได้คะแนนปานกลางเป็นกลุ่มดีมาก (Great-Team)
- กลุ่มที่ได้คะแนนน้อยเป็นกลุ่มดี (Good-Team)

ซึ่งนักเรียนที่ได้รับรางวัลกลุ่มยอดเยี่ยมและกลุ่มดีมากจะได้รับใบประกาศเกียรติคุณเป็นรางวัล

6. การสอนกลุ่มย่อย (Teaching Groups) ครูจะใช้เวลาประมาณ 10 –15 นาทีในการสอนกลุ่มย่อยทุกครั้ง โดยเลือกนักเรียนจากกลุ่มต่าง ๆ ที่เรียนเนื้อหาเดียวกันมารวมกันเพื่อให้คำแนะนำ หรือทำการสาธิตเพื่อให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดที่สำคัญ ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียน ส่วนนักเรียนที่เหลือปฏิบัติงานของตนเองตามปกติ

7. การทดสอบข้อเท็จจริง (Fact Tests) จะทำสัปดาห์ละ 2 ครั้งใช้เวลาครั้งละ 3 นาที โดยนักเรียนจะรับเอกสารเพื่อให้เตรียมตัวศึกษาที่บ้านก่อนทำการทดสอบ

8. การสอนรวมกันทั้งชั้น (Whole-Class Units) ครูจะทำการสอนนักเรียนทั้งห้อง เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาและทักษะต่าง ๆ ของบทเรียน

ประสงค์ คินดี (2535 อ้างถึงใน จันทรา ตันติพิศานุรักษ์, 2543) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคที่เอโอว่าจะต้องมีขั้นตอน ดังนี้

1. นักเรียนศึกษาเนื้อหาหรือข้อมูล จากสื่อการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้
2. นักเรียนจะถูกแบ่งกลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 4-6 คน โดยในแต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 3-4 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน จากนั้นนักเรียนจะต้องทำการเรียนรู้ตามลำดับ ดังนี้

2.1 ทำกิจกรรมกลุ่มฝึกหัดชุดที่ 1 ซึ่งเป็นด้วยกลุ่มฝึกหัดขั้นพื้นฐาน จากนั้นนักเรียนในกลุ่มจับคู่กันตรวจ ซึ่งควรจับคู่กับนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน นักเรียนปานกลาง จับคู่กับนักเรียนปานกลาง

2.2 หลังจากการดำเนินกิจกรรมชุดที่ 1 แล้วเสร็จให้ดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 จับคู่นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 75 ให้เรียนทำกิจกรรมอีกครั้ง ด้วยกลุ่มฝึกหัดชุดที่ 2 เนื้อหาในด้วยกลุ่มฝึกหัดที่ 2 นี้เป็นเนื้อหาที่ง่ายต่อการเข้าใจในจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นจึงทำด้วยกลุ่มฝึกหัดชุดที่ 3

2.2.2 จับคู่นักเรียนที่ได้คะแนนมากกว่าร้อยละ 75 ให้เรียนเสริมโดยให้ทำด้วยกลุ่มฝึกหัดชุดที่ 3 เนื้อหาในด้วยกลุ่มฝึกหัดเป็นเนื้อหาที่มีระดับความยากสูงชันกว่าด้วยกลุ่มฝึกหัดที่ 2

2.2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันตรวจสอบและทำความเข้าใจด้วยกลุ่มฝึกหัดที่ 1, 2 และ 3 อีกครั้ง เพื่อเตรียมตัวทดสอบรายบุคคล

3. การทดสอบรายบุคคล ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

3.1 ดำเนินการสอบรายบุคคล

3.2 ตรวจข้อสอบ รวมคะแนนกลุ่มหรือเฉลี่ยคะแนนรวมในกลุ่มเป็นคะแนนเดียวของแต่ละคน ซึ่งสามารถให้นักเรียนช่วยกันการตรวจและรวมคะแนนได้

4. มอบรางวัลให้กับกลุ่มที่ได้รวมคะแนนกลุ่มหรือเฉลี่ยคะแนนรวมในกลุ่มเป็นคะแนนเดียวสูงสุด

วัฒนาพร ระบุทุกซ์ (2543) ได้ลำดับขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอไว้ดังนี้

1. ทำการจัดกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 2-4 คน โดยคละความสามารถ

2. นักเรียนทบทวนหรือศึกษาเนื้อหาใหม่ โดยอภิปรายหรือตั้งคำถาม

3. นักเรียนแต่ละคนทำใบงานที่ 1

3.1 สลับกันตรวจสอบกับเพื่อนในกลุ่ม

3.2 อธิบายข้อสงสัยกันภายในกลุ่ม หากคะแนนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มไม่ถึงร้อยละ 75 ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2 โดยจะต้องมีคะแนน อย่างน้อยร้อยละ 75 เช่นกันจึงจะผ่านการทดสอบได้

4. ทำการทดสอบ

5. รวบรวมผลการทดสอบของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม หรือคะแนนเฉลี่ย

6. กลุ่มที่ได้รับคะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัลหรือคำชมเชย

กรมสามัญศึกษา (2545) ได้ลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือด้วยเทคนิค ทีเอไอไว้ว่า มีขั้นตอนดังนี้

1. จัดนักเรียนละความสามารถ กลุ่ม 2 – 4 คน

2. นักเรียนทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว หรือศึกษาเนื้อหาใหม่ โดยการอภิปราย สรุป หรือ ถาม-ตอบ

3. นักเรียนแต่ละคนทำใบงานที่ 1 จากนั้นจับคู่ภายในกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนกันตรวจใบงานที่ 1 เพื่อตรวจใบงาน อธิบายข้อสงสัย และข้อผิดพลาดกับคู่ของตนเอง หากนักเรียนคู่ใดทำงานใบงานที่ 1 ได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไปให้ทำใบงานที่ 2 แต่หากคนใดคนหนึ่งหรือทั้งคู่ได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 75 ให้นักเรียนทั้งคู่ทำใบงานที่ 3 หรือ 4 จนกว่าจะทำได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไปจึงจะผ่านได้

4. ทำการทดสอบ

5. นำคะแนนผลแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มหรือใช้คะแนนเฉลี่ย

6. ครูมอบรางวัล หรือติดป้ายประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

พันทิพา ทับเที่ยง (2550) สรุปเป็นขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบทีเอไอ ไว้ดังนี้

1. ขั้นการเข้ากลุ่ม ครูแจ้งวัตถุประสงค์แก่ผู้เรียน อธิบายขั้นตอนและเอกสารประกอบการเรียน และมีการจัดกลุ่มผู้เรียน โดยครูจะแบ่งกลุ่มนักเรียนคละตามระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ในอัตราส่วน 1:2:1 เช่นเดียวกับ STAD จากนั้นนักเรียนจะทำกิจกรรมกับเพื่อนในกลุ่มตนเอง

2. ขั้นนำเสนอทเรียน ครูทำการสอนเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับมโนคติหลัก โดยใช้สื่อการสอน ทั้งรูปธรรมและกึ่งรูปธรรม ไม่ว่าจะเป็นการสาธิตและยกตัวอย่างประกอบ เน้นความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างมโนคติและสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

3. ขั้นการศึกษากลุ่มย่อย นักเรียนจับคู่กับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการทำกิจกรรมซึ่งกันและกัน โดยทำการศึกษาเอกสารแนะนำบทเรียน และฝึกทำแบบฝึกทักษะแต่ละตอน พร้อมทั้งช่วยตรวจผลงานให้กันและกัน และทำแบบฝึกทักษะตอนต่อไป จนครบทุกตอน หากพบว่าสมาชิกไม่ผ่านเกณฑ์ที่ครูกำหนดกลุ่มจะต้องช่วยกันอธิบาย หรือสอนให้เข้าใจก่อนที่จะถามครู

4. ขั้นการทดสอบย่อย เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกครบทุกตอนแล้ว หัวหน้ากลุ่มจะแจกแบบทดสอบย่อย ฉบับ A และ B เพื่อทดสอบความรู้ของนักเรียน ด้วยแบบทดสอบย่อยฉบับ A ซึ่งนักเรียนจะต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป หากนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ ครูจะให้ความช่วยเหลือโดยทำการสอนเพิ่มเติม และทำแบบทดสอบย่อยฉบับ B ต่อไป เมื่อสอนจบหน่วยการเรียนรู้ ครูจะสอนรวมทั้งชั้นอีกครั้ง โดยสรุปบทเรียนให้ครอบคลุมเนื้อหาและทักษะของบทเรียน

5. ขั้นการให้คะแนนและความสำเร็จของกลุ่ม ครูจะนำคะแนนเฉลี่ยที่สมาชิกทำได้จากแบบทดสอบรวมประจำหน่วย เพื่อจัดระดับการผ่านเกณฑ์

กฤษกร สุขอนันต์ (2558) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน ครูจัดกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3 – 4 คน โดยความสามารถของนักเรียน แจกวัสดุประสงค์ในการเรียน ทบทวนเนื้อหาหรือสร้างความสนใจของนักเรียน

ขั้นที่ 2 สอนเนื้อหาใหม่ ครูอธิบายเนื้อหาในการเรียน พร้อมกับแนะนำแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมและมอบหมายงานให้นักเรียน

ขั้นที่ 3 กิจกรรมกลุ่มย่อย นักเรียนทำแบบฝึกหัด หลังจากทำแบบฝึกหัดเสร็จ นักเรียนในกลุ่มจับคู่กันตรวจ ในการจับคู่ควรเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน นักเรียนปานกลางจับคู่กับนักเรียนปานกลาง หากมีนักเรียน ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 75 ให้ทำแบบฝึกหัดจนกว่าจะผ่านเกณฑ์

ขั้นที่ 4 ทดสอบย่อย นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยหลังเรียน

ขั้นที่ 5 ตรวจสอบและสรุปผลการเรียนรู้ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแบบทดสอบสรุปบทเรียน ประกาศคะแนน และยกย่องชม

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ หมายถึง การเรียนแบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่อาศัยการเรียนรู้

แบบกลุ่มของนักเรียน โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มได้พัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างสูงสุดตามความสามารถของตนเองเป็นการสอนโดยมีการแบ่งกลุ่มย่อยละความสามารถ กลุ่มละ 4-5 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเข้ากลุ่มย่อย

1.1 ครูทำการอธิบายวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

1.2 จัดกลุ่มนักเรียนตามหลักการจัดการเรียนการสอนละความสามารถของนักเรียน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะต้องมีนักเรียนไม่เกิน 4 คนต่อกลุ่ม และจะต้องมีนักเรียนที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ในอัตราส่วนที่เหมาะสม คือ 1:2:1

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาบทเรียน ครูทำการสอนเนื้อหาในการเรียนการสอน พร้อมให้อธิบายเนื้อหา เอกสาร หรือแบบฝึกทักษะ จากนั้นนักเรียนทบทวนความรู้เดิม หรือศึกษาเนื้อหาใหม่ เพื่อเตรียมการฝึกทักษะ

ขั้นตอนที่ 3 การทำกิจกรรมกลุ่ม

3.1 นักเรียนจะทำการจับคู่กันในกลุ่ม ซึ่งควรจับคู่เป็น นักเรียนเก่ง-นักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลาง-นักเรียนปานกลาง

3.2 นักเรียนจะทำแบบฝึกทักษะให้ผ่านเกณฑ์ที่ครูกำหนด โดยให้เพื่อนเป็นคนตรวจสอบ

3.3 หากนักเรียนคนใดทำแบบฝึกทักษะไม่ผ่านเพื่อนในกลุ่มจะต้องสอนหรืออธิบายให้เพื่อนในกลุ่มสามารถทำแบบฝึกทักษะนั้นจนผ่าน

3.4 หากนักเรียนไม่สามารถทำแบบฝึกทักษะผ่าน ครูจะเข้าไปทำการสอนกลุ่มย่อยจนนักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะนั้นผ่านได้

3.5 การทดสอบทักษะรายบุคคลประจำหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 การรวบรวมผลการทดสอบทักษะ มอบรางวัล และสรุปการเรียนรู้

4.1 รวบรวมผลการทดสอบนักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยใช้ค่าเฉลี่ย

4.2 ครูสรุปผลการทดสอบ เพื่อมอบรางวัลหรือชมเชยกลุ่มที่มีผลการทดสอบสูงสุด

4.3 ครูสรุปการเรียนรู้ให้ครอบคลุมเนื้อหาร่วมกับนักเรียนอีกครั้ง

3.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

พันทิพา ทับเที่ยง (2550) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI)

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบแบ่งกลุ่มช่วยรายบุคคล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน และก่อให้เกิดความคงทนในการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ โดยนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าความคงทนไม่แตกต่างกัน

สุพจน์ ลานนท์ (2557) ได้ทำการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิดกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิด 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนวิธีสอนแบบปกติ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิด 4) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิด และหลังเรียนวิธีสอนแบบปกติ

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิดมีความเหมาะสม 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิดสูงกว่าหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

ภคินิภา ภรศิริอมรกุล (2560) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องระบบสมการเชิงเส้นโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ KWDL และ TAI สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสังเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้การแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องระบบสมการเชิงเส้นโดยใช้ KWDL และ TAI 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาระบบสมการเชิงเส้นก่อนและหลังการใช้ KWDL และ TAI และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น โดยใช้ KWDL และ TAI กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านไผ่ล้อม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาระบบสมการเชิงเส้น และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย พบว่า ผลการสังเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้การแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการสอน KWDL และ TAI มีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1. ชื่นนำ 2. ชื่นสอน 3. ชื่นฝึก 4. ชื่นวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ 5. ชื่นสรุปบทเรียน และให้รางวัลนักเรียน นักเรียนมีความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการสอน KWDL และ TAI มีค่าเฉลี่ย 5.34 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

สมฤดี แววไทสง (2561) ได้ทำการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคทีเอไอเพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคทีเอไอเพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคทีเอไอเพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะในการแก้โจทย์ปัญหา

เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคทีเอไอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคทีเอไอเพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคทีเอไอเพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 18 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีจำนวนตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.62 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.87 3) แบบวัดทักษะการแก้โจทย์ปัญหาแบบอัตนัยจำนวน 5 ข้อ มีค่าความยากตั้งแต่ 0.33 ถึง 0.54 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.49 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.96 และ 4) แบบวัดความพึงพอใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.40 ถึง 0.70 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.90 สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Hotelling's-T2

4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา

4.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) อธิบายถึงความหมายของน้ำใจนักกีฬา ไว้ว่า น้ำใจนักกีฬา คือ หลักธรรมหรือข้อปฏิบัติที่นักกีฬาและผู้ดูกีฬามองว่าจะประพฤติหรือปฏิบัติในการเล่นกีฬาและการดูกีฬา หรือแม้แต่ในการทำงาน และในการมีชีวิตร่วมกันก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อให้การเล่นกีฬา การดูกีฬา การทำงานและการมีชีวิตร่วมกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเป็นผลดีแก่ทุก ๆ ฝ่ายตามหลักอุดมคติของการกีฬาที่ได้วางไว้

Mccarthy (1987 อ้างถึงใน วุฒินันท์ ศรีแสง, 2557) ได้กล่าวถึงการมีน้ำใจนักกีฬาว่า ลักษณะของการเล่นอย่างซื่อตรง ไม่มีการคดโกง ตลอดจนยอมรับผลการแข่งขัน ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ โดยไม่มีการท้วงติง

กรมพลศึกษา (2522 อ้างถึงใน ธนายุทธ จิตรหาญ, 2558) ได้ให้ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬาไว้ว่า คือ รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน รู้จักการเสียสละ ไม่เอาर्डเอาเปรียบผู้อื่น รักความยุติธรรม เป็นผู้ให้และผู้รับที่ดี มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเมตตากรุณา มีความเห็นอก

เห็นใจผู้อื่นช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน ไม่คิดอาฆาต มีความโอบอ้อมอารี ไม่เป็นผู้มีอคติ มีความอดทนอดกลั้น มีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีระเบียบวินัย มีความสุภาพอ่อนน้อมและถ่อมตนเสมอ ให้เกียรติผู้อื่น เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ตามอัธยาศัย เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความสำนึกในหน้าที่

4.2 ลักษณะสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา

Barrow (1997 อ้างถึงใน ธนายุทธ จิตรหาญ, 2558) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ประการ คือ การเล่นด้วยความยุติธรรม การไม่โอ้อวดหรือไม่ยกตนข่มท่านเมื่อได้รับชัยชนะ การยอมรับและควบคุมตนเองได้เมื่อแพ้และยังประกอบด้วยคุณลักษณะย่อย ๆ อีกหลายประการ เช่น ความซื่อสัตย์การเล่นอย่างสุภาพ การควบคุมตนเอง เป็นต้น

ชนินทร์ชัย อินทิวราภรณ์ (2522 อ้างถึงใน ธนายุทธ จิตรหาญ, 2558) ได้ระบุลักษณะสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบไปด้วยดังนี้

1) การรู้แพ้ หมายถึง เมื่อแพ้ก็ไม่พาลเกร ไม่คิดอาฆาต ไม่อิจฉาริษยา ไม่แสดงความเสียใจจนออกนอกหน้ามากเกินไป ไม่เสียขวัญ ไม่โทษผู้อื่นหรือสิ่งต่าง ๆ แสดงความยินดีและยอมรับในความสามารถของฝ่ายชนะ

2) การรู้ชนะ หมายถึง เมื่อชนะก็ไม่เย้ยหยันหรือดูถูกเหยียดหยามฝ่ายแพ้ทั้งทางวาจาและการกระทำ ไม่แสดงความดีใจจนออกนอกหน้ามากเกินไป พยายามเอาชนะโดยใช้ความสามารถของตนเองไม่ว่าจ้างหรือขอร้องให้ฝ่ายตรงข้ามขอยอมแพ้ เห็นอกเห็นใจฝ่าย แพ้

3) การรู้ถอย หมายถึง ให้ถอยซึ่งกันและกันในความพลาตพลังที่เกิดขึ้น

เสาวลี แก้วช่วย (2558) ได้ระบุลักษณะของการมีน้ำใจนักกีฬาไว้ 10 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความยุติธรรม
2. ด้านความมีน้ำใจ
3. ด้านความมุ่งมั่น
4. ด้านการรู้แพ้รู้ชนะรู้ถอย
5. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
6. ด้านความสามัคคี

7. ด้านความอดทนอดกลั้น

8. ด้านความถ่อมตน

9. ด้านความมีมารยาท

10. ด้านความซื่อสัตย์

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541 อ้างถึงใน นิสาชล ภาวงศ์ และคณะ, 2561) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาไว้ ดังนี้

1. เล่นกีฬาด้วยความยุติธรรม และสุดความสามารถ
2. เล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อความสำเร็จของทีม
3. เล่นกีฬาโดยใช้สมอง และเล่นตามแบบฉบับของนักกีฬา
4. ยอมรับเจ้าหน้าที่ และการตัดสินใจของคณะกรรมการ
5. ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งในและนอกสนามแข่งขัน
6. ทำตัวให้เป็นที่เลื่อมใสแก่บุคคลทุกคน
7. ซื่อสัตย์ต่อกฎระเบียบของการเล่นกีฬา
8. มีความสุภาพอ่อนน้อมต่อคู่แข่งชั้น กรรมการ และเจ้าหน้าที่
9. ให้เกียรติคู่แข่งด้วยความจริงใจ เมื่อได้รับชัยชนะ
10. สงบเสงี่ยมในชัยชนะที่ได้รับ
11. งดการกระทำที่ก้าวร้าวไม่สุภาพต่อทีมหรือเจ้าหน้าที่แข่งขัน เมื่อประสบความพ่ายแพ้
12. ไม่คดโกง หลีกเลี่ยงการแข่งขัน หรือประทุษร้ายฝ่ายตรงข้าม

จรรยาพร ธรณินทร์ (2534 อ้างถึงใน อภิวัฒน์ จั่วลำหิน, 2553) ได้นำเสนอแนวทางการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา ไว้ดังนี้

1. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาจากชั่วโมงพลศึกษาและในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ เมื่อมีโอกาสหรือจังหวะที่เหมาะสม

2. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กทุกคน ไม่เลือกเฉพาะบางคนแต่ควรเป็นไปอย่างถ้วนหน้า
3. กีฬาที่จะช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด คือ กีฬาประเภททีม เนื่องจากเป็น การฝึกการทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน
4. กีฬาประเภทศิลปะการต่อสู้ จะเน้นความสุ่ม อ่อนน้อมการเคารพครูอาจารย์ การนำศิลปะการต่อสู้ไปใช้ในทางที่ติงาม
5. การมีน้ำใจนักกีฬาควรปลูกฝังทุกครั้งที่มีการฝึกกีฬา ทุกวัน ทุกเวลา ทุกสถานที่ ไม่เฉพาะในเกมกีฬาเท่านั้น
6. ครู อาจารย์ และพ่อแม่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้เด็กได้ เพราะชีวิตจริงเด็กจะต้องเรียนรู้ความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ใกล้ชิดและผู้ใหญ่ ไม่เฉพาะแต่ในชั่วโมง พลศึกษาเท่านั้น
7. การให้เด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันกีฬاب่อย ๆ เป็นหนทางหนึ่งที่จะสอนความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กได้ทั้งนี้ครูและผู้ฝึกสอนประจำทีมจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ให้เล่นกีฬาเพื่อ ความมีน้ำใจนักกีฬาและมิตรภาพ
8. ควรปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กตั้งแต่วัยเยาว์ เพื่อนำไปใช้ในการ ดำรงชีวิตในสังคมไทยในปัจจุบันได้อย่างราบรื่น
9. เด็กที่มีน้ำใจนักกีฬามักสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้อื่นได้ดีมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
10. เด็กควรได้รับการฝึกฝนการมีน้ำใจนักกีฬาทั้งจากประสบการณ์ตรงและโดยอ้อม หรือเลียนแบบจากตัวอย่างที่ดีในสังคม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาเกิดจากการแสดงออกใน สภาพการณ์จริงของบุคคลที่จะแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่น้ำใจเป็นนักกีฬา มากน้อย โดยพฤติกรรมที่แสดง ให้เห็นว่าผู้เล่นกีฬาเป็นผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาหรือไม่ มีดังต่อไปนี้

1. เล่นกีฬาอย่างเต็มกำลังความสามารถไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ
2. ปฏิบัติตามกฎและระเบียบข้อบังคับของการเล่นกีฬาด้วยความเคร่งครัด ตลอดเวลาการเล่น

3. มีความสุภาพเรียบร้อยไม่แสดงอาการโอ้อวดหรือเย่อหยิ่ง
4. เล่นกีฬาด้วยชั้นเชิงของการกีฬาไม่เอาเปรียบหรือคดโกงฝ่ายตรงกันข้าม
5. เชื่อฟังและยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสินอย่างหน้าชื่นตาบาน
6. แสดงความเป็นมิตรและให้เกียรติ ทั้งฝ่ายเดียวกันและคู่ต่อสู้
7. หากมีการพลาดพลั้งก็มีการขอโทษและให้อภัยซึ่งกันและกัน ทั้งฝ่ายเดียวกันและคู่ต่อสู้
8. เวลาชนะไม่แสดงอาการดีใจมากเกินไปหรือดูถูกเหยียดหยามผู้แพ้
9. เวลาแพ้ก็ไม่แสดงอาการเสียใจมากเกินไป และจะพยายามหาสาเหตุเพื่อพัฒนาให้ดีขึ้น
10. ไม่ยั่วยุหรือกลั่นแกล้งผู้ เล่นด้วยกันทั้งฝ่ายเดียวกันและคู่ต่อสู้
11. มีใจหนักแน่น อดทน อดกลั้นในสถานการณ์ต่าง ๆ
12. มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อทั้งฝ่ายเดียวกันและคู่ต่อสู้
13. ยอมรับในผลการเล่นว่าเป็นไปตามระดับความสามารถของตนเอง
14. มีความเชื่อและเล่นกีฬาตามอุดมคติของการกีฬาอย่างแท้จริง
15. มีความสามัคคีและความร่วมมือในระหว่างเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน
16. มีวินัยและความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง
17. เมื่อแพ้ไม่แสดงอาการอาฆาตหรืออิจฉาผู้ชนะ
18. มีความเข้าใจซึ่งกันและกันไม่แบ่งชั้นวรรณะ เชื้อชาติ หรือศาสนา
19. เมื่อจบเกมการเล่นกีฬาแล้วจะแสดงความเป็นมิตรต่อกันทั้งฝ่ายเดียวกัน คู่ต่อสู้ และผู้ตัดสิน เช่น ด้วยการสัมผัสมือกันหรือแสดงความยินดีต่อกันและกัน

दनय दवगुममेसूर (2552) ได้นำเสนอแนวทางการดำเนินการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาในช่วงโมงสอนวิชาพลศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกต้อง เหมาะสมกับจรรยา มารยาท ข้อบังคับ ข้อตกลง กฎหมายและศีลธรรม ครูพลศึกษาต้องปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักการ

แต่งกายอย่างเป็นระเบียบ ถูกต้องตามที่โรงเรียนกำหนด รักษาความสะอาดของสถานที่เรียน อุปกรณ์ และสนามกีฬา เชื้อฟงระเบียบที่ครูกำหนดปฏิบัติตามกฎกติกาที่เล่น รู้จักการเข้าแถว การเดิน การวิ่ง อย่างเป็นระบบหมู่พวก ใช้วาจาอย่างสุภาพเรียบร้อยทั้งในและนอกสนามกีฬา รู้จักควบคุมจิตใจและ อารมณ์ให้อยู่ในกรอบที่ติงาม ถึงแม้จะได้รับการช่วยเหลือจากสิ่งเร้าภายนอก ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยนั้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นอันดับแรกในการเรียนการสอน เพราะวาระระเบียบวินัยนี้จะมีผลต่อการปลูกฝังด้านอื่น ๆ ต่อไป ดังนั้น ก่อนที่จะสอนเนื้อหาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ครูผู้สอนต้องฝึกระเบียบต่าง ๆ เช่น การเข้าแถวระเบียบแถว การเบิก การเก็บ อุปกรณ์พลศึกษา การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน และการตรงต่อเวลา เป็นต้น

2. ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพัน ด้วยความพากเพียร และความละเอียดรอบคอบ ยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อให้ บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ในงานที่ได้รับมอบหมายโดยเน้นที่ความเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความเคารพต่อกฎกติกาการแข่งขัน มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับภาวะความกดดันขณะเล่นกีฬา หรือแข่งขันรู้จักปฏิบัติหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมายในการเล่นหรือแข่งขันกีฬาให้ดีที่สุด มีความ เพียรพยายามในการฝึกซ้อมตรงต่อเวลาที่ครูหรือผู้ฝึกสอนกีฬากำหนดและต้องการให้รักเรียนยอมรับ ในความสามารถของตนความรับผิดชอบ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้นักเรียน โดยการมอบหมายงานให้นักเรียนเป็นกลุ่ม หรือรายบุคคลรับผิดชอบต่าง ๆ เช่น การเตรียมอุปกรณ์ การเก็บอุปกรณ์ การทำความสะอาดสนามกีฬาหรือห้องเรียนพลศึกษา เป็นต้น

3. ความเสียสละ หมายถึง การละเว้นความเห็นแก่ตัวให้แก่บุคคลที่ควรให้ด้วยกำลัง ภายกำลังทรัพย์ กำลังความคิด รวมทั้งการรู้จักสละทิ้งอารมณ์ร้ายในตนเองด้วย โดยที่จะต้องให้ความ ช่วยเหลือผู้อื่น ทำกิจการงานเท่าที่จะทำได้ไม่นิ่งดูตาย ให้คำแนะนำ ช่วยแก้ปัญหา ช่วยเพิ่มพูน ความรู้ตามสติปัญญา และยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นมีความสุขการสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูผู้สอนสามารถ นำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นตัวอย่างหรือเป็นต้นแบบพฤติกรรมนำมาซึ่งความเสียสละให้นักเรียนได้ ในหลายกรณี เช่น การเสียสละยอมให้ผู้หญิงหรือผู้ที่อ่อนแอเข้าร่วมกิจกรรมก่อน การช่วยให้กำลังใจ เพื่อน ช่วยคิดหาแนวทางให้กิจกรรมสนุกสนานมีเพื่อน ๆ เข้าร่วมทุกคน เสียสละเวลาช่วยฝึกซ้อม ให้กับบุคคลที่มีทักษะด้อยกว่า ให้อภัยเพื่อนที่เล่นรุนแรงอย่างไม่ได้ตั้งใจ เป็นต้น

วุฒินันท์ ศรีแสง (2557) ได้กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นพฤติกรรมทางด้านคุณธรรม จริยธรรมในตัวบุคคลที่แสดงออกในการอยู่ร่วมกันในสังคม องค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬาไว้

5 ประการ คือด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมีระเบียบวินัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา คือ การปฏิบัติที่นักกีฬาและผู้ชมกีฬาควรมีในการทำตามกฎ กติกา หรือข้อบังคับในการแข่งขันกีฬา อันแสดงออกถึงการมีคุณธรรม จริยธรรมอันดี ซื่อสัตย์ สุจริต ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทั้งในการแข่งขันและการนำไปปฏิบัติในชีวิตจริง ซึ่งองค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย 1) รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 2) ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการ แข่งขัน 3) มารยาทในการเล่น 4) มีน้ำใจ และ 5) มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า

4.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา

กษมน รุ่งโรจน์รังสรรค์ (2560) ทำการพัฒนามาตรวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักกีฬาสถาบันการพลศึกษา พบว่าผลการวิจัยมีดังนี้

1. มาตรวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบ 7 ด้าน ได้แก่ การยอมรับตนเองและผู้อื่น ความมุ่งมั่นในเกมนักกีฬา ความเสียสละ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ความมีวินัยนักกีฬา ความมีมารยาทและความยุติธรรม มีลักษณะคำถามแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 41 ข้อ

2. ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันดับที่สองพบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($X^2 = 328.73$, $df = 296$, $p = .09$, $RMSEA = 0.01$, $CFI = 1.00$, $GFI = 0.99$, $X^2/df = 1.11$)

3. ผลการวิเคราะห์ตามทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบด้วยโมเดล GRM พบว่าค่าพารามิเตอร์ความชันร่วม (α) มีค่าอยู่ระหว่าง 2.10 ถึง 3.07 และค่าพารามิเตอร์ threshold ของแต่ละรายการคำตอบ (β) พบว่า β_1 มีค่าอยู่ระหว่าง -3.97 ถึง -1.07 ส่วน β_2 มีค่าอยู่ระหว่าง -1.55 ถึง -0.71 β_3 มีค่าอยู่ระหว่าง -0.19 ถึง 0.34 และ β_4 มีค่าอยู่ระหว่าง 1.16 ถึง 1.56 ค่าฟังก์ชันสารสนเทศของมาตรวัดความมีน้ำใจนักกีฬาสามารถวิเคราะห์ข้อคำถามได้ดีในช่วง θ ระหว่าง -1.2 ถึง 1.4

4. มาตรวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่สร้างขึ้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบวัดมาตรฐานความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เอ่งฉ้วน ในระดับสูง ($r = .931$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เกณฑ์ปกติของมาตรฐานวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักกีฬาสถาบันพลศึกษาโดยรวมพบว่ามีความถี่ของคะแนนอยู่ระหว่าง 84-205 คะแนน (คะแนนเต็ม 41-205 คะแนน) มีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.05-96.18 และมีคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T17-T68

ธนายุทธ จิตรหาญ (2558) ได้ทำการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาลาครอสที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนไม่แตกต่างกัน ขณะที่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนไม่แตกต่างกัน ขณะที่หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิตาชล ภาวงศ์ และคณะ (2561) ได้นำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนำเสนอร่างหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แบบสอบถามกับผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วย 4 ด้านคือ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สภาพปัญหาโดยรวมพบว่าผู้บริหารมีสภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีสภาพ ปัญหาอยู่ในระดับมาก ขณะที่ความต้องการจำเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมาก และพบว่าครูพลศึกษามีสภาพ ปัญหาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก ขณะที่ความต้องการจำเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมาก และนอกจากนี้ พบว่านักเรียนมีสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมาก 2) การนำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วย จุดมุ่งหมายหลักสูตรโครงสร้างรายวิชา จุดประสงค์ของรายวิชาน้ำใจนักกีฬา กิจกรรมการเรียนการสอน

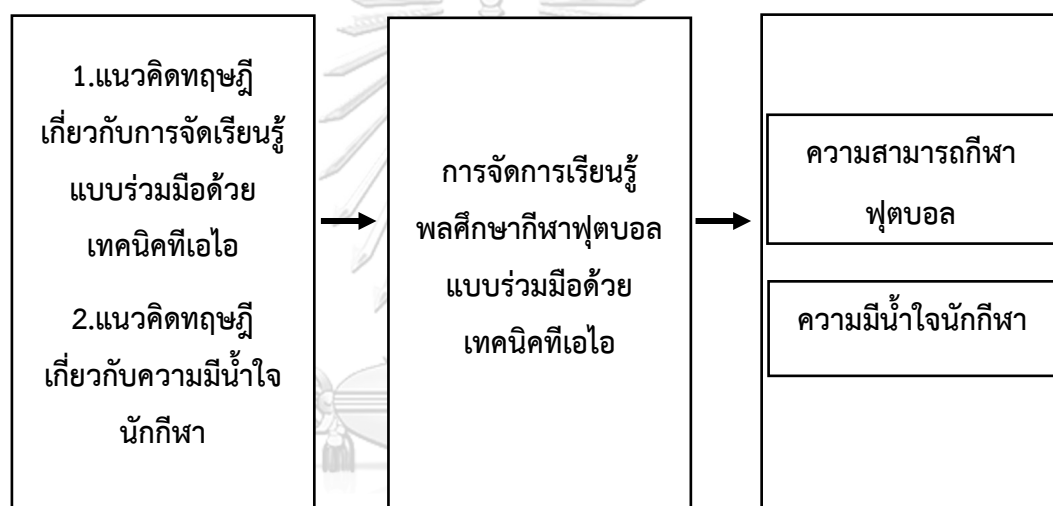
สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้การจัดการเรียนการสอน คำอธิบายรายวิชา ประมวลรายวิชา และ การวัดและการประเมินผล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมี กรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการทดลอง

- 1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.3.1 การสร้างและพัฒนากิจกรรมพลศึกษากีฬาฟุตบอล
 - 1.3.2 แบบวัดประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล

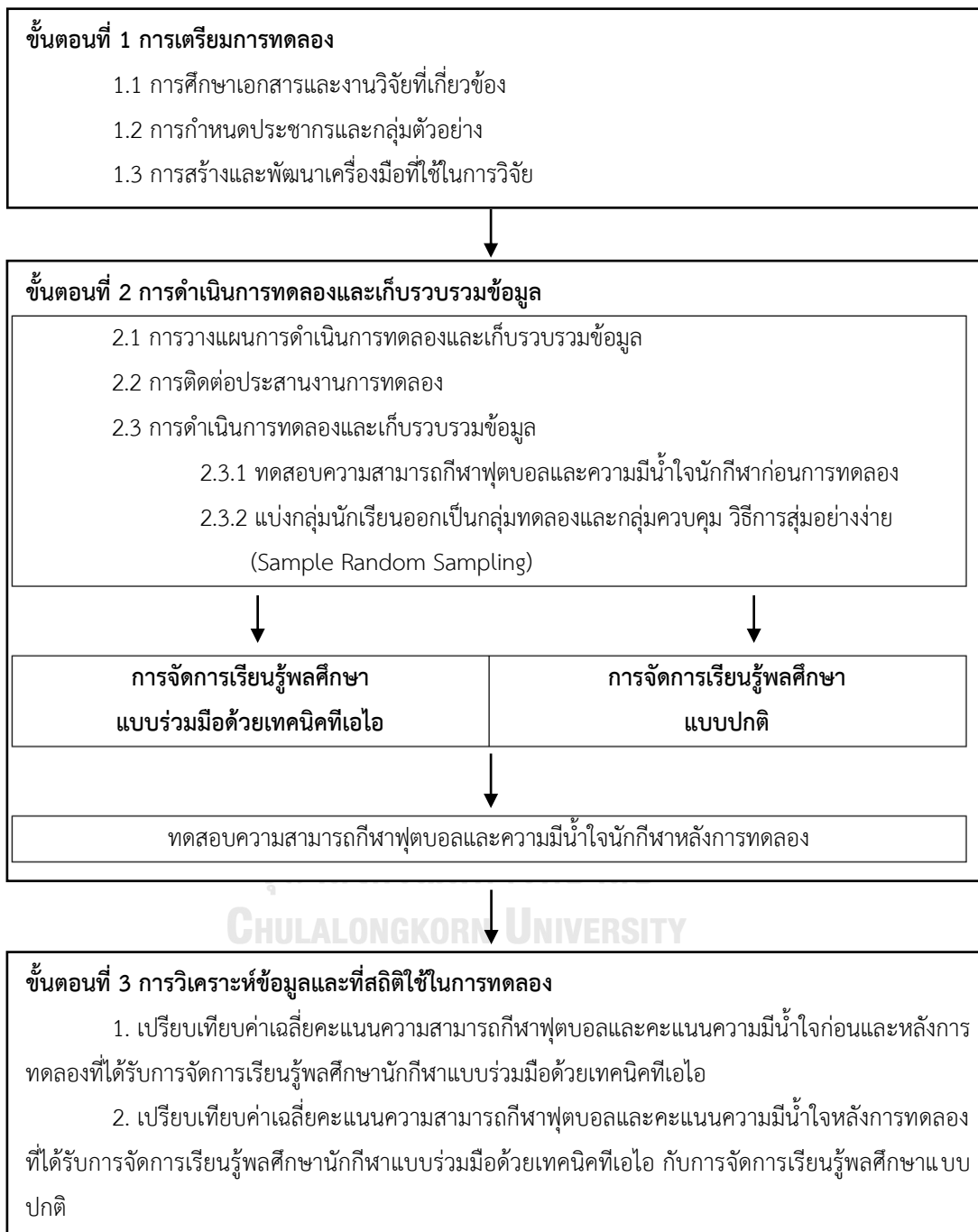
ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

- 2.1 แผนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
- 2.2 การติดต่อประสานงานการทดลอง
- 2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติใช้ในการทดลอง

ภาพที่ 2

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

1.1.4 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา

1.2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.2.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ จำนวน 13,908 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2562)

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยผู้วิจัยเลือกนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2563 ภาคเรียนที่ 1 ด้วยวิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) จำนวน 40 คน หลังจากทดสอบก่อนการทดลอง แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน โดยนักเรียนกลุ่มทดลองจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 คน ประกอบไปด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน ซึ่งแบ่งกลุ่มโดยนำคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลมาเรียงคะแนนเพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียน ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2

การแบ่งนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มย่อยตามระดับความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง

อันดับคะแนน	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	...	20
กลุ่ม	1	2	3	4	5	5	4	3	2	1	...	1

เกณฑ์การคัดเลือกโรงเรียน

- 1) มีการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามตารางเรียนประจำวัน
- 2) มีจำนวนห้องเรียนอย่างน้อย 3 ห้องเรียน ห้องละ 16 คนขึ้นไป
- 3) โรงเรียนและผู้บริหารยินยอมให้ความร่วมมือในการวิจัย โดยมีโรงเรียนสังกัด สำนักงานปลัดกระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สป.อว.) เป็นโรงเรียนที่ตอบรับเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ทำการจัดหานักเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามตารางเรียนประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในรายวิชาเพิ่มเติม จากนั้นกำหนดกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยการจับฉลาก เพื่อกำหนดให้ห้องเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ซึ่งนักเรียนเมื่อได้กำหนดกลุ่มทดลองแล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การคัดเลือกเข้าและคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

เกณฑ์การคัดเลือกเข้า

- 1) นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอายุระหว่าง 15 -17 ปี ที่ยินดีเข้าร่วมการทดลอง
- 2) ได้รับความเห็นชอบจากผู้ปกครองและครูประจำชั้นให้เข้าร่วมทดลอง

เกณฑ์การคัดออก

- 1) เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือสติปัญญา ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำกิจกรรม เช่น โรคหอบหืด โรคหัวใจ โรคบกพร่องทางการเรียนรู้ต่าง ๆ

2) กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ไม่ถึงร้อยละ 80 (เข้าร่วมการจัดกิจกรรมไม่ถึง 6 ครั้ง จากทั้งหมด 8 ครั้ง) จะไม่นำผลการทดสอบนั้นมาวิเคราะห์

ในการนี้ ผู้เข้าร่วมวิจัยจะต้องยินยอมเข้าร่วมในการวิจัยด้วยความสมัครใจ และได้รับการยินยอมจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ได้รับการทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่าง ๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยงหรืออันตราย รวมทั้งประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัย ตลอดจนสามารถถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล และจะไม่มีผลกระทบทางลบใด ๆ ต่อผู้เข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ ทั้งทางด้านผลการเรียน และการเก็บรักษาข้อมูลในการวิจัยเป็นความลับ

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ จำนวน 8 แผน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.3.1.2 ศึกษาการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ จากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3.1.3 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

1.3.1.4 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่สอดคล้องกับพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 8 แผน ตามขั้นตอน ดังนี้

1.3.1.4.1 วิเคราะห์ความสามารถกีฬาฟุตบอลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล โดยพบว่าทักษะพื้นฐานที่สำคัญมีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่

- 1) ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล
- 2) ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล
- 3) ทักษะการเตะลูกฟุตบอล
- 4) ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล
- 5) ทักษะการยิงประตู

1.3.1.4.2 วิเคราะห์องค์ประกอบความมีน้ำใจนักกีฬาจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าองค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย

- 1) รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
- 2) ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาในการ แข่งขัน
- 3) มารยาทในการเล่น
- 4) มีน้ำใจ
- 5) มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า

1.3.1.4.3 นำความสามารถกีฬาฟุตบอลและองค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬา มาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอรายคาบ โดยวางแผนและเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และสอดคล้องกับคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ สร้างขึ้น นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจคุณภาพแผนการสอนในส่วนของความตรงตามวัตถุประสงค์ ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมพลศึกษา จากนั้นนำผลการพิจารณา

หาค่าความสอดคล้อง (Index Of Congruence หรือ IOC) ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบมีดัชนีความสอดคล้องดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ								
แผนที่	1	2	3	4	5	6	7	8
ค่า IOC	0.90	0.88	0.90	0.90	0.90	0.90	0.90	0.90

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Congruence หรือ IOC) ต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จะถือว่าผ่าน โดยการตรวจพิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.50 - 1.00 ซึ่งผลค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในการทดลองนี้มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.88 - 0.90 แสดงว่าสามารถใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอไปใช้ทดลองใช้ได้

1.3.1.7 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีผลต่อการพัฒนาการความสามารถและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3.1.8 นำการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2563 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมและเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยพบว่าใช้เวลาในการสาธิตมากเกินไป เนื่องจากทำการสาธิตโดยครู หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต จึงนำมาปรับปรุงโดยให้โดยให้และนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิตร่วมกัน เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริงต่อไป

1.3.1.9 เปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4

การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ	เทคนิคทีเอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา
1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที) 1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน 1.2 ครูตรวจสอบรายชื่อ นักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อย ของเครื่องแต่งกาย 1.3 ครูให้นักเรียนยืดเหยียด กล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย	1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที) 1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน 1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คนตามกลุ่มระดับ ความสามารถ ที่ครูจัดไว้ 1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อ นักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อย ของเครื่องแต่งกาย 1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียด กล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย	ขั้นตอนที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย 1.2 จัดกลุ่มตามระดับ ความสามารถ
2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที) 2.1 ครูอธิบายการเล่น ลูกฟุตบอล 2.2 ครูอธิบายและสาธิต การสร้างความคุ้นเคยกับ ลูกฟุตบอล	2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที) 2.1 ครูอธิบายการเล่น ลูกฟุตบอล 2.2 ครูอธิบายการสร้าง ความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล 2.3 ครูเลือกนักเรียนที่มี ความสามารถ ออกมาสาธิต การสร้างความคุ้นเคยกับ ลูกฟุตบอล ร่วมกับครู	ขั้นตอนที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย 1.1 อธิบาย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทเรียน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา แบบปกติ	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคทีเอไอ	เทคนิคทีเอไอและ ความมีน้ำใจนักกีฬา
3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)	3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)	
3.1 ครูให้นักเรียนฝึกการสร้าง ความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วย ฝ่าเท้า - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน - แบบฝึกการควบคุมลูก ฟุตบอลในรูปแบบ V-Role	3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันใน กลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับ นักเรียนอ่อน และนักเรียน ปานกลางคู่กัน โดยร่วมกัน พัฒนาทักษะที่ดีในการสร้าง ความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วย ฝ่าเท้า - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน - แบบฝึกการควบคุมลูก ฟุตบอลในรูปแบบ V-Role	ความมีน้ำใจ ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและ ทดสอบ 3.1 จับคู่กันในกลุ่ม
3.2 ครูให้สัญญาณนกหวีด เพื่อ เริ่มฝึกและเปลี่ยนแบบฝึก	3.2 ครูให้สัญญาณนกหวีด เพื่อ เริ่มฝึกและเปลี่ยนแบบฝึก โดยนักเรียนจะต้องสามารถ ปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนด เป้าหมายในแต่ละแบบฝึก	
4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)	4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)	
4.1 ครูอธิบายและสาธิตกิจกรรม V-Role Challenge	4.1 ครูอธิบายกิจกรรม V-Role Challenge โดยเลือก	ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและ
4.2 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม	นักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาร่วมสาธิต	ทดสอบ 3.2 ทดสอบย่อย
	4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนใน การปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและ ตนเอง	มารยาทในการเล่น ปฏิบัติตามกฎ กติกา ในการแข่งขัน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา แบบปกติ	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคทีเอไอ	เทคนิคทีเอไอและ ความมีน้ำใจนักกีฬา
	4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของ นักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาดิตและบันทึกผล การทำกิจกรรม	ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้ 4.1 บันทึกผลทดสอบ กลุ่ม
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)	5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)	
5.1 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจาก สิ่งที่เรียนรู้ไป	5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรม กลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มี คะแนนสะสมสูงสุด พร้อม กับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี	รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
5.2 เปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถามและแสดงความ คิดเห็น	5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุป กิจกรรมการเรียนรู้	มีส่วนร่วมและเห็น คุณค่า
5.3 ให้นักเรียนทำความสะอาด ร่างกายแล้วเลิกแถว	5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจาก สิ่งที่เรียนรู้ไป	ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้ 4.2 มอบรางวัล/ชมเชย 4.3 สรุปการเรียนรู้
	5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และแสดงความความคิดเห็น	
	5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาด ร่างกายแล้วเลิกแถว	

1.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบไปด้วย

- 1) แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนเรียนและหลังเรียน
- 2) แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนเรียนและหลังเรียน

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.3.2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวข้องเกี่ยวกับความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อเลือกแบบทดสอบที่จะนำมาพัฒนาเครื่องมือแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ใช้ในการทดลอง

1.3.2.1.1 แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินตามสภาพจริงของ ธัชชนท์ จินดาบุค (2559) ที่ครอบคลุมตามตัวชี้วัดและมีรายการทดสอบ ได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล และทักษะการยิงประตู

1.3.2.1.2 แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินตามสภาพจริงของ นิสาชล ภาวงศ์ และคณะ (2561) ที่ครอบคลุมตามตัวชี้วัดและมีรายการแบบวัด ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย องค์ประกอบที่ 2 ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาในการแข่งขัน องค์ประกอบที่ 3 มารยาทในการเล่น องค์ประกอบที่ 4 มีน้ำใจ และ องค์ประกอบที่ 5 มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า

1.3.2.2 พัฒนาแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของของ ธัชชนท์ จินดาบุค (2559) และแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของ นิสาชล ภาวงศ์ และคณะ (2561)

1.3.2.3 นำแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.2.4 นำแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจคุณภาพแบบทดสอบในส่วนของความตรงตามวัตถุประสงค์ ความตรงตามเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และความเหมาะสมของแบบทดสอบทางพลศึกษา จากนั้นนำผลการตรวจของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาความสอดคล้องข้างต้น จากนั้นนำผลการพิจารณาหาค่าความสอดคล้อง (Index Of Congruence หรือ IOC) ซึ่งค่าความสอดคล้อง (Index Of Congruence หรือ IOC) ต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จะถือว่าผ่าน โดยการตรวจพิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ ความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.50 - 1.00 ซึ่งผลค่าดัชนีความสอดคล้องของความสามารถกีฬาฟุตบอลและ

แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาในการทดลองนี้มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 แสดงว่าสามารถใช้แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาไปใช้ทดลองใช้ได้

1.3.2.5 แก้ไขแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3.2.6 นำแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2563 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 คาบ เพื่อดูความเหมาะสมของแบบทดสอบ โดยพบว่าเกณฑ์ในบางรายการทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลควรปรับให้มีความเหมาะสม เนื่องจากนักเรียนได้คะแนนใกล้เคียงกันมาก ได้แก่ การเลี้ยงลูกฟุตบอล ที่ใช้เวลาในการวัดได้ปรับให้อันตรภาคชั้นของคะแนนที่แคบลง แบบทดสอบการโหม่งมีพื้นที่เป้าหมายในการโหม่งใหญ่เกินไปจึงลดขนาดพื้นที่เป้าหมายลง ร้อยละ 25 เพื่อให้แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริงต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 การวางแผนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยแบ่งตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติ โดยมีแบบแผนการทดลอง Equivalent Control Group Pretest Design (Campbell and Stanley, 1969 อ้างถึงใน ศิวณัฐ เล่อยิ้ม และคณะ, 2561) ตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5

แบบแผนการดำเนินการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
C	O1	O2
E	O3	O4
C	=	นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
E	=	นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ
O1 O3	=	ค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและแบบปกติ
O2 O4	=	ค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและแบบปกติ
X	=	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

2.2 การติดต่อประสานงานการทดลอง

2.2.1 ประสานงานขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียน

2.2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่ผู้บริหาร หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ครูผู้สอน เพื่อร่วมกันกำหนดตารางในการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.1 ดำเนินการทดลองก่อนการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.3.1.1 ทำการทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและวัดความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลอง

2.3.1.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่าที (Independent Sample t -test) พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.3.1.3 ให้นักเรียนประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของเพื่อนในกลุ่มลงใน แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา โดยใช้วิธีการเพื่อนประเมินเพื่อน นำผลการประเมินก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (Independent Sample t -test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.2 การดำเนินการทดลอง

2.3.2.1 กลุ่มควบคุม ดำเนินการทดลองโดยแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา แบบปกติ จำนวน 8 แผน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

2.3.2.2 กลุ่มทดลอง ดำเนินการทดลองโดยแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา กีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ จำนวน 8 แผน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบไว้ ตามตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6

โครงการแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว

สัปดาห์	แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวน(คาบ)
1	การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล	1
2	ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล	1
3	ทักษะการเตะและการหยุดลูกฟุตบอล	1
4	การเตะและหยุดลูกฟุตบอลในการแข่งขัน	1
5	ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล	1
6	การโหม่งลูกฟุตบอลในการแข่งขัน	1
7	ทักษะการยิงประตูฟุตบอล	1
8	การยิงประตูฟุตบอลในการแข่งขัน	1
รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน		

2.3.3 การดำเนินงานหลังการทดลอง

2.3.3.1 เมื่อจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคที่เอไอเสรีจสัน จึงดำเนินการทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและวัดความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์เดียวกันกับการทดสอบก่อนทดลอง

2.3.4 เกณฑ์การทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

2.3.4.1 เกณฑ์การทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินตามสภาพจริงของ ธีชนนท์ จินดาปุ๊ก (2559) ที่ครอบคลุมตามตัวชี้วัดและมีรายการทดสอบ ได้แก่ ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล และทักษะการยิงประตู ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7

เกณฑ์การทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายการที่ 1 การเลี้ยงลูกฟุตบอล		คะแนน
เงื่อนไข		
ใช้เวลาน้อยกว่า 12 วินาที		10
ใช้เวลาระหว่าง 13 - 14 วินาที		9
ใช้เวลาระหว่าง 15 - 16 วินาที		8
ใช้เวลาระหว่าง 17 - 18 วินาที		7
ใช้เวลามากกว่า 18 วินาที		6
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบทำกรวยล้ม ให้เพิ่มเวลา กรวยละ 1 วินาที		
รายการที่ 2 การโหม่งลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)		คะแนน
เงื่อนไข		
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงในพื้นที่เป้าหมาย		2
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงบนเส้นพื้นที่เป้าหมาย		1
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงภายนอกพื้นที่เป้าหมาย		0
รายการที่ 3 การยิงลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)		คะแนน
เงื่อนไข		
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ A		2
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ B		1
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู แต่ชนเสาหรือออกหลัง		0.5
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู		0
รายการที่ 4 การเตะลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)		คะแนน
เงื่อนไข		
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง B		2
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง A		1
เตะลูกฟุตบอลไม่ผ่านช่องใดเลย		0
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบเตะลูกฟุตบอลชนกรวยล้ม ให้คิดคะแนนเป็น 1 คะแนน		

รายการที่ 5 การหยุดลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)

เงื่อนไข	คะแนน
สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครองโดยเท้าหลักไม่ได้เคลื่อนที่	2
สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครองโดยอยู่ในพื้นที่ในการรับลูกฟุตบอล	1
ไม่สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครองโดยอยู่ในพื้นที่ในการรับลูกฟุตบอล	0

2.3.4.2 เกณฑ์การวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบประเมินตามสภาพจริงของนิสาชล ภาวงศ์ (2561) ที่ครอบคลุมตามตัวชี้วัดและมีรายการแบบวัด ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย องค์ประกอบที่ 2 ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาในการแข่งขัน องค์ประกอบที่ 3 มารยาทในการเล่น องค์ประกอบที่ 4 มีน้ำใจ และ องค์ประกอบที่ 5 มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8

เกณฑ์การวัดความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

องค์ประกอบ	ระดับความมีน้ำใจนักกีฬา		
	3	2	1
1. รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย	ไม่แสดงอาการไม่พอใจ หรือไว้วางใจต่อผลการตัดสินของครู ไม่ด่าทอ เยาะเย้ย มีการกล่าวคำขอบคุณหรือขอโทษ พร้อมกับสัมผัสมือ กับเพื่อนในกลุ่มและกลุ่มอื่น	ไม่แสดงอาการไม่พอใจ หรือไว้วางใจต่อผลการตัดสินของครู ไม่ด่าทอ เยาะเย้ย แต่ไม่ได้กล่าวคำขอบคุณหรือขอโทษ พร้อมกับสัมผัสมือ กับเพื่อนในกลุ่มและกลุ่มอื่น	แสดงอาการไม่พอใจ หรือไว้วางใจต่อผลการตัดสินของครู ด่าทอ เยาะเย้ยเพื่อนในกลุ่ม หรือกลุ่มอื่น
2. ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกาในการแข่งขัน	ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ครูกำหนด อย่างถูกต้องทุกข้อ	ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ครูกำหนด ในบางข้อ	ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ครูกำหนด

องค์ประกอบ	ระดับความมีน้ำใจนักกีฬา		
	3	2	1
3. มารยาทในการเล่น	มีมารยาทในการเล่น ไม่ยั่วยุ และ ไม่กลั่นแกล้งและให้เกียรติเพื่อนในกลุ่มและกลุ่มอื่น มีความสุภาพ อ่อนน้อมต่อครู	มีมารยาทในการเล่น ไม่ยั่วยุ และ ไม่กลั่นแกล้งและให้เกียรติเพื่อนในกลุ่ม แต่ไม่ให้เกียรติกลุ่มอื่น	ไม่มีมารยาทในการเล่น ยั่วยุ กลั่นแกล้งและ ไม่ให้เกียรติเพื่อนในกลุ่มและกลุ่มอื่น
4. มีน้ำใจ	รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนในกลุ่มและกลุ่มอื่น รู้จักแบ่งปันอุปกรณ์ กีฬา และมีความ เสียสละ เพื่อส่วนรวม และเก็บอุปกรณ์การเรียน หลังจากเลิกเรียน	รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนร่วมทีมและกลุ่มอื่น รู้จัก แบ่งปันอุปกรณ์ กีฬา และมีความ เสียสละเพื่อส่วนรวม แต่ไม่เก็บอุปกรณ์ การเรียนหลังจาก เลิกเรียน	ไม่รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนร่วมทีมและ กลุ่มอื่น ไม่แบ่งปันอุปกรณ์กีฬา และไม่มี ความเสียสละ เพื่อส่วนรวม
5. มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า	มีส่วนร่วมในชั้นเรียน อย่างสม่ำเสมอ และ สามารถตอบคำถาม ได้ถูกต้อง	มีส่วนร่วมในชั้นเรียน แต่ไม่สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง	ไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน และไม่ตอบคำถาม

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและที่สถิติใช้ในการทดลอง

ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

คำนวณค่าที (t -test) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

3.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบข้อมูล

3.2.1 วิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬา เพื่อหาค่าความเที่ยงระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

3.2.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ทำการทดสอบด้วยค่าที (Dependent Sample t -test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

3.2.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจของนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ทำการทดสอบด้วยค่าที (Dependent Sample t -test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

3.2.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ทำการทดสอบด้วยค่าที (Independent Sample t -test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

3.2.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ทำการทดสอบด้วยค่าที (Independent Sample t -test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดย 1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬา ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการ ทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและควมมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ปรากฏดังตารางที่ 9-10 และภาพที่ 3-4

ตารางที่ 9

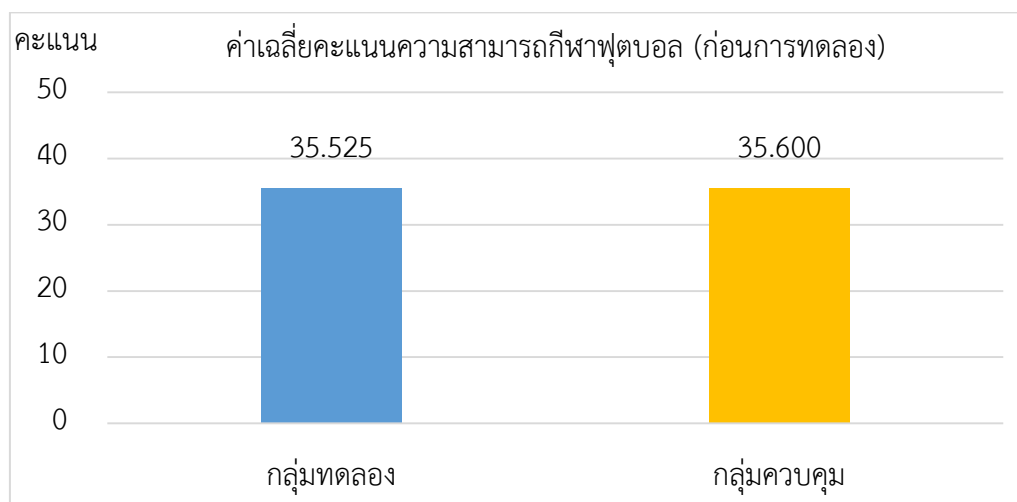
ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	ความสามารถกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลอง		t	p
	Mean	SD		
กลุ่มทดลอง (n = 20)	35.525	5.843	0.043	.483
กลุ่มควบคุม (n = 20)	35.600	5.225		

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง เท่ากับ 35.525 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 5.843 และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง เท่ากับ 35.600 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 5.225 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญระดับ .05

ภาพที่ 3

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 10

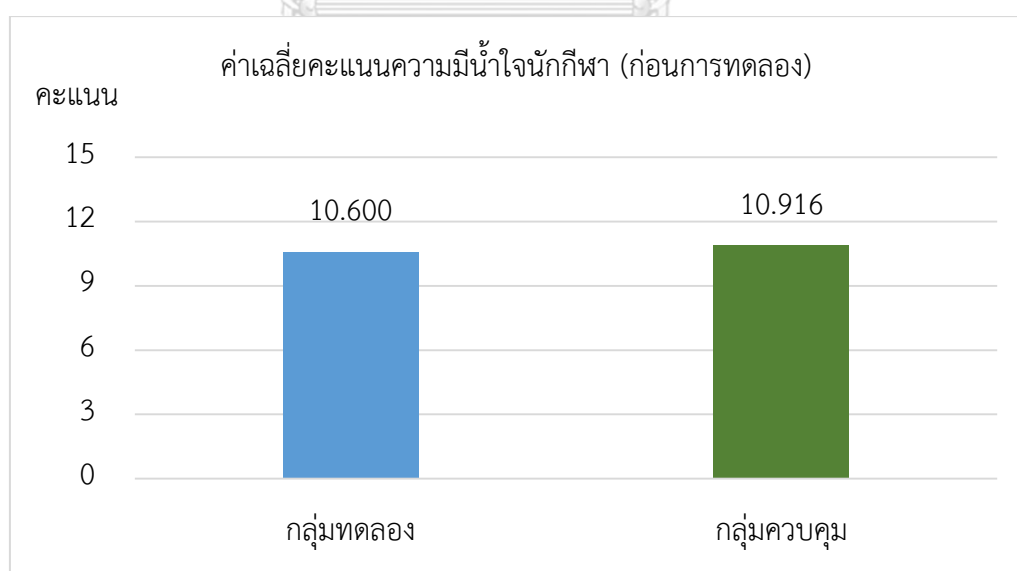
ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง กับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	ความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>		
กลุ่มทดลอง (<i>n</i> = 20)	10.599	1.047	0.936	.178
กลุ่มควบคุม (<i>n</i> = 20)	10.915	1.086		

จากตารางที่ 10 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.599 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.047 และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.915 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.086 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 4

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง กับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ($n = 20$) ปรากฏดังตารางที่ 11-12 และภาพที่ 5-6

ตารางที่ 11

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

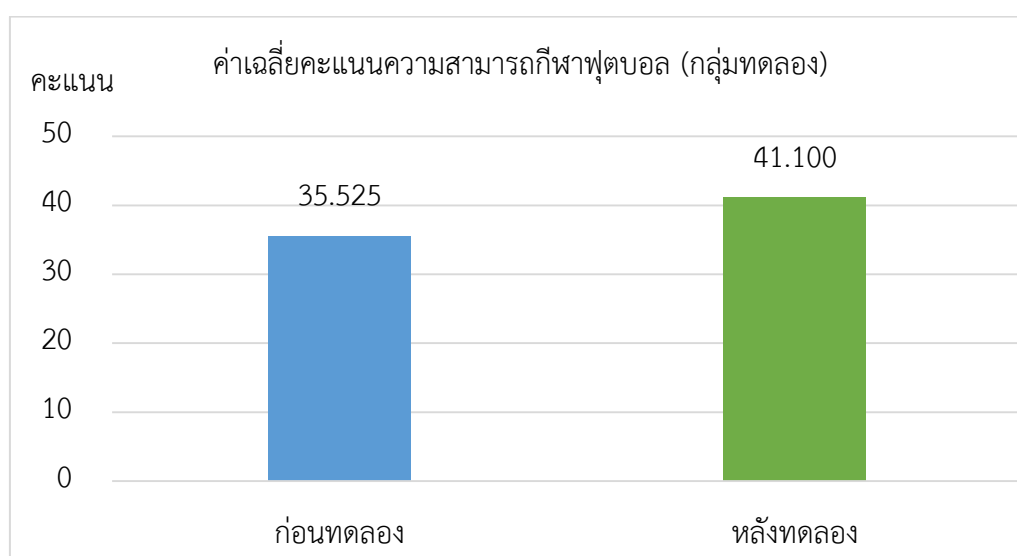
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>	<i>Mean</i>	<i>SD</i>		
ความสามารถกีฬาฟุตบอล	35.525	5.843	41.000	3.959	11.055*	.000

* $p < .05$.

จากตารางที่ 11 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง เท่ากับ 35.525 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 5.843 และมีคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง เท่ากับ 41.000 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.959

ภาพที่ 5

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ตารางที่ 12

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองและหลังการทดลองของ
นักเรียนกลุ่มทดลอง

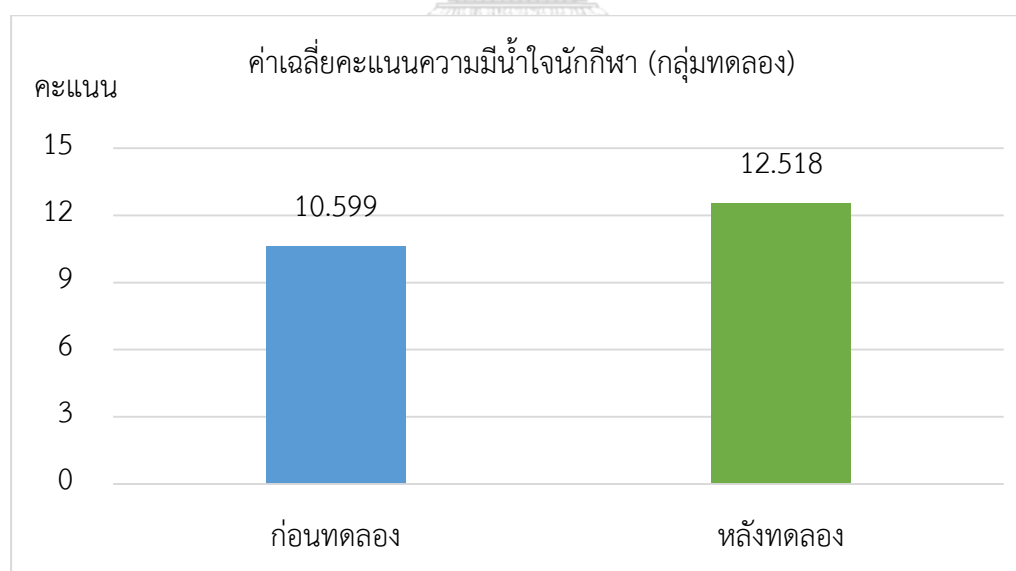
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>	<i>Mean</i>	<i>SD</i>		
ความมีน้ำใจนักกีฬา	10.599	1.047	12.518	0.721	12.392*	.000

* $p < .05$.

จากตารางที่ 12 พบว่าค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.599 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.047 และมีคะแนนความมีน้ำใจหลังการทดลอง เท่ากับ 12.518 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.721

ภาพที่ 6

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองและหลังการทดลองของ
นักเรียนกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและ
ความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
กีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
แบบปกติ ปรากฏดังตารางที่ 13-14 และภาพที่ 7-8

ตารางที่ 13

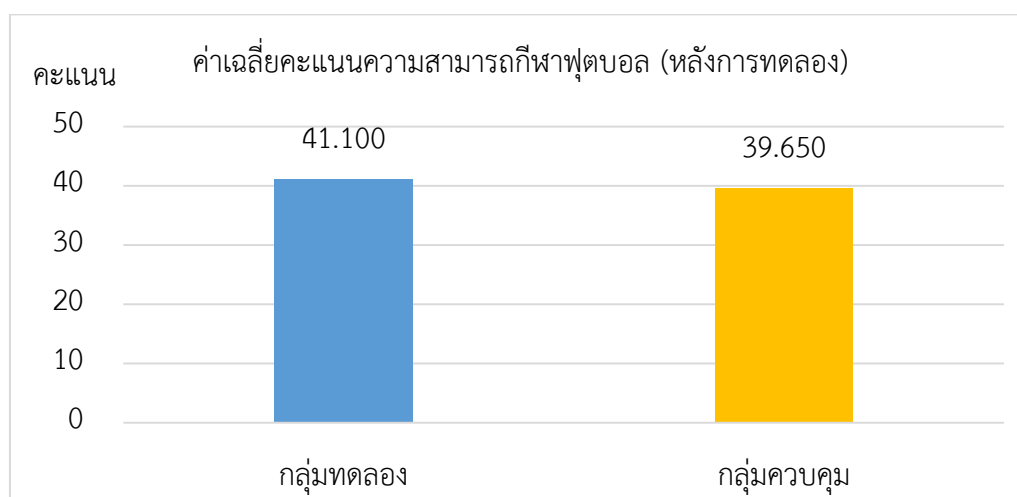
ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง ระหว่าง
นักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

	ความสามารถกีฬาฟุตบอล หลังการทดลอง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>		
กลุ่มทดลอง (<i>n</i> = 20)	41.000	3.959	1.122	.135
กลุ่มควบคุม (<i>n</i> = 20)	39.650	4.209		

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง
ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลอง
มีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง เท่ากับ 41.000 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.959 และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬา
ฟุตบอลหลังการทดลอง เท่ากับ 39.650 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.209

ภาพที่ 7

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง ระหว่าง
นักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 14

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างนักเรียน
กลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

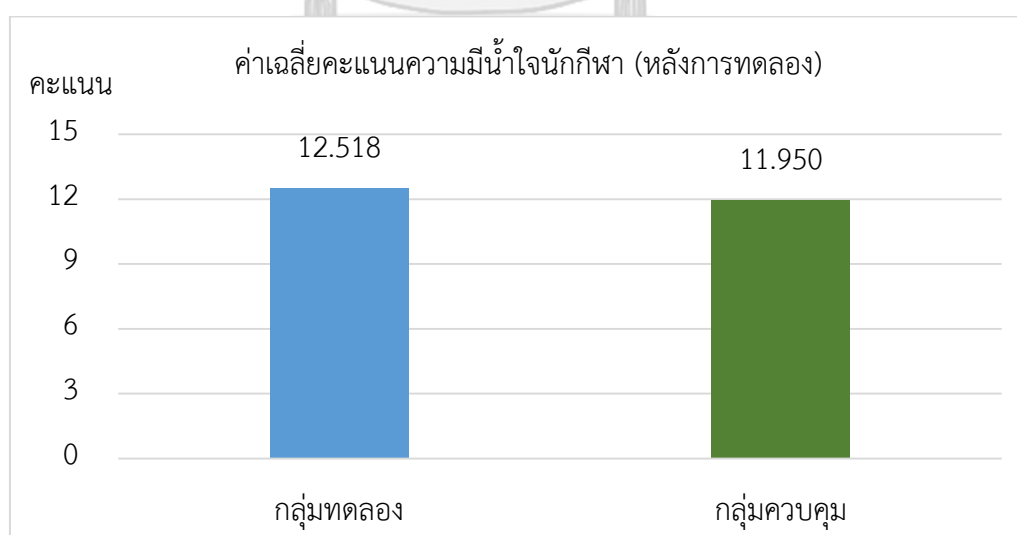
	ความมีน้ำใจนักกีฬา หลังการทดลอง		<i>t</i>	<i>p</i>
	<i>Mean</i>	<i>SD</i>		
กลุ่มทดลอง (<i>n</i> = 20)	12.518	0.721	2.478*	.009
กลุ่มควบคุม (<i>n</i> = 20)	11.950	0.728		

**p* < .05.

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่า
กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจ
นักกีฬาหลังการทดลอง เท่ากับ 41.000 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 3.959 และนักเรียน
กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง เท่ากับ 39.650 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
มีค่าเท่ากับ 4.209

ภาพที่ 8

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างนักเรียน
กลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ จำนวน 8 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและแบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ด้วยวิธีแบบเจาะจง (Purposive Selection) จำนวน 40 คน โดยเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 20 คน โดยแบ่งนักเรียนในแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4 คน (นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน) และกลุ่มควบคุม 20 คน ดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยก่อนการทดลอง ได้เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาด้วยการทดสอบค่าที (t -test) จากนั้นจึงแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าพารามิเตอร์ (t -test) ทดสอบสมมติฐานและสรุปผลจากค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง

2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอและนักเรียนกลุ่มการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

สรุปผลการวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีดังนี้

1.1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนการทดลอง เท่ากับ 35.525 และ หลังการทดลอง เท่ากับ 41.100

1.2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.599 และ หลังการทดลอง เท่ากับ 12.518

2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีดังนี้

2.1) ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ที่นัยสำคัญระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง เท่ากับ 41.000 ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม เท่ากับ 39.650

2.2) ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตอนปลาย สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 12.518 ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมเท่ากับ 11.950

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่มีต่อการพัฒนาความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถอภิปรายผลการวิจัย ตามสมมติฐานของการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 คือ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและค่าคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า

1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอล เท่ากับ 35.525 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอล เท่ากับ 41.100

2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา เท่ากับ 10.599 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา เท่ากับ 12.518

จากผลการวิจัยข้างต้น พบว่า การวิจัยนี้สอดคล้องและเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 โดยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 คือ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถกีฬาฟุตบอลและค่าคะแนนเฉลี่ยความมั่นใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า

1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่นัยสำคัญระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอล เท่ากับ 41.000 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอล เท่ากับ 39.650

การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถกีฬาฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถพัฒนาพื้นฐานความสามารถกีฬาฟุตบอลทั้งในด้านทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล และทักษะการยิงประตู ซึ่งล้วนเป็นความสามารถส่วนบุคคลสำหรับกีฬาฟุตบอล การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอจึงเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถเหล่านี้ได้ ดังที่ Slavin (1990) กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ เป็นวิธีการสอนที่ผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการสอนรายบุคคลไว้ด้วยกัน โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคลให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรายบุคคลและกลุ่ม ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอเป็นหนึ่งในเทคนิคของการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือจะนักเรียนเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ซึ่งในแต่ละกลุ่มนักเรียนจะมีความสามารถและมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน โดยจะต้องอาศัยองค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ คือ 1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน 2) การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด 3) การมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล 4) การมีทักษะการทำงานกลุ่ม และ 5) การมีกระบวนการกลุ่ม (Slavin, 1990; กนกภรณ์ ทองระย้า, 2557; สมฤดี แวไวทอง, 2561)

2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยคะแนนความมั่นใจนักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลอง

มีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา เท่ากับ 12.518 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา เท่ากับ 11.950

จากการอภิปรายผลการวิจัยข้างต้น พบว่าในสมมติฐานที่ 2 กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถกีฬาฟุตบอลการมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม ซึ่งไม่สอดคล้องและเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ส่วนด้านความมีน้ำใจนักกีฬา กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 โดยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

การพัฒนาการความมีน้ำใจนักกีฬาในผู้เรียนรายวิชาพลศึกษา สามารถใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอเพื่อพัฒนาการความมีน้ำใจนักกีฬาของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ จักริน ด้วงคำ (2554) ที่อาศัยการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่มที่อาศัย เพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรงในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ จากการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้ผู้เรียนปฏิบัติระเบียบ กติกา ตลอดจนเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งน้ำใจนักกีฬาเป็นหลักธรรมหรือข้อปฏิบัติที่นักกีฬาและผู้ชมกีฬาพึงจะประพฤติปฏิบัติในการเล่นหรือชมกีฬา รวมไปถึงการมีชีวิตร่วมกันหรือแม้แต่ในการทำงานก็ตาม เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย อันเป็นผลดีแก่ทุก ๆ ฝ่ายตามหลักอุดมคติของการกีฬา (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับ ธนายุทธ จิตรหาญ (2558) ที่ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาลาครอสที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนสมรรถภาพทางกายที่หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับ อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553) ที่ได้ทำศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา โดยนักเรียนกลุ่มทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาในสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตลอดจนการศึกษาค้นคว้าผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ฐานรงค์ ทุเรียน, 2560) โดยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะทางสังคมด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่นของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะทางสังคมด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่นหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอที่จึงส่งผลพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าผลการวิจัยในครั้งนี้พัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลของกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีนัยสำคัญระดับ .05 ก็ตาม ซึ่งอาจเป็นเพราะการทดลองนี้ ได้ทำการทดลองในการจัดการเรียนการสอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชาเสรี ซึ่งเป็นการจัดการเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจของผู้เรียน โดยใช้เวลาการจัดการเรียนรู้ในเวลาเรียนปกติของผู้เรียน และมีการวัดประเมินผลเช่นเดียวกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในรายวิชาพื้นฐาน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยเป็นผู้ที่มีความสนใจในกีฬาฟุตบอลอยู่แล้ว ส่งผลต่อความแตกต่างในค่าคะแนนความสามารถกีฬาฟุตบอลทั้งก่อนและหลังการทดลองมีความใกล้เคียงกัน ซึ่งในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีเอไอเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถทำแบบฝึกหัดได้ตามเกณฑ์ที่ครูกำหนดด้วยตัวเองก่อน ประกอบกับการใช้การเสริมแรงด้วยการสะสมคะแนนกลุ่มในแต่ละสัปดาห์ โดยอาศัยการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และความร่วมมือ (สุพจน์ ลานนท์, 2557) ทำให้ผู้เรียนเกิดการแข่งขันทั้งแข่งขันกับตัวเองและแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการความสามารถกีฬาฟุตบอลที่ดี ตลอดจนเสริมสร้างพัฒนาการความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่ผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยในครั้งนี้

- 1) ผู้วิจัยควรศึกษาพฤติกรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองของนักเรียนจากการสอบถามครูหรือผู้ปกครองเพิ่มเติม เพื่อใช้เก็บข้อมูลพื้นฐานความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลอง
- 2) ครูกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนจึงพยายามแข่งขันตามหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถในขั้นนำไปใช้ เพื่อตระหนักถึงการร่วมมือด้วยกันที่มีต่อคะแนนของกลุ่ม

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ผู้วิจัยควรมีการศึกษา ติดตามความคืบหน้าด้านความมีน้ำใจนักกีฬาว่ายังคงทนอยู่หรือไม่
- 2) ควรเปรียบเทียบพัฒนาการของนักเรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถระหว่างนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลางและกลุ่มอ่อน
- 3) ควรมีเกณฑ์คะแนนแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ระหว่างนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลางและกลุ่มอ่อน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- เกษม ชูรัตน์. (2558). การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้สุขศึกษาโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือและการจัดการความรู้เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills). (2555). ทักษะแห่งอนาคตใหม่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562, จาก www.scribd.com
- เสาวลี แก้วช่วย. (2558). ระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. วารสารศึกษาศาสตร์, 26, 65-77.
- กนกภรณ์ ทองระย้า. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- กรมสามัญศึกษา. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมพลศึกษา. (2555). คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอล T-Certificate. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา: เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักพิเศษและพัฒนา

มาตรฐานการศึกษา. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2555). *หลักเกณฑ์และวิธีการปรับใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

กฤษกร สุขอนันต์. (2558). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเรขาคณิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI และเทคนิค TGT*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

กษมน รุ่งโรจน์รังสรร. (2560). *การพัฒนามาตรวัดความมั่นใจนักกีฬาของนักกีฬาสถาบันการพลศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จักริน ดวงคำ. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทรา ตันติพงศานุรักษ์. (2543). *การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning)*. *วารสารวิชาการ*, 3(12), 36-55.

ญาณิ วัฒนากร. (2558). *การพัฒนาลักษณะเฉพาะของแบบวัดทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นแห่งศตวรรษที่ 21 ของนิสิตนักศึกษาปริญญาตรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐานรงค์ ทูเรียน. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐกาญจน์ อนันทรานัน. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ศิลปะเพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนในห้องเรียนรวมระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดนัย ดวงมณเฑียร. (2552). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมั่นใจในกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศนา แคมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศนา แคมมณี. (2554). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนายุทธ จิตรหาญ. (2558). ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กีฬาลาครอสที่มีต่อสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะและความมั่นใจในกีฬานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธรรมชาติ นาคะพันธ์, และ สุธนะ ติงศกัทธิ. (2558). ผลของโปรแกรมการฝึกแบบสถานีที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 10(2), 369-381.

ธันนัท จินดาปุก. (2559). แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุไม่เกิน 14 ปี.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่.

ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์. (2547). เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤชล อรชร, ภารดี ศรีลัด, และ สุธนะ ดิงศภัทัย. (2561). ผลของโปรแกรมการฝึกเกมสนามเล็กที่มีต่อ
ความสามารถในการรับและส่งลูกฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสาร
อิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 13(4), 160-172.

น้ำทิพย์ ่องอาจวนิชย์. (2556). *การพัฒนาแบบวัดทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ตามการรับรู้ของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้น: การประยุกต์ใช้แนวคิดการเข้าถึงคุณลักษณะที่มุ่งวัดของแบบสอบ.*
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชา
วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิศาชล ภาวงศ์, ภารดี ศรีลัด, และ สุธนะ ดิงศภัทัย. (2561). การนำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อ
เสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทาง
การศึกษา*, 13(4), 343-357.

นุชลี อุปภัย. (2555). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญครอง ศรีนวล. (2543). *การศึกษาผลการจัดกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์เรื่อง
เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.* วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปรวี อ่อนสอาด. (2557). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการสื่อสารทาง
คณิตศาสตร์ เรื่อง การวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนการสอนแบบ
กลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) กับการสอนตามปกติ.* วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประโยศ สุทธิสง่า. (2524). *เอกสารประกอบการเล่นฟุตบอล 1.* กรุงเทพฯ: รวมการพิมพ์.

พนทิพา ทับเที่ยง. (2550). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการ
จัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบ
กลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI).* วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
ประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พีระ ศรีประพันธ์. (2552). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา) สาขาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ภมรศรี แดงชัย. (2556). สสค. เปิดผลสำรวจทักษะของเด็กไทยในศตวรรษที่ 21. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562, จาก <http://www.qlf.or.th/Home/Contents/570>
- ภคินภา ภรศิริอมรกุล. (2560). การพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องระบบสมการเชิงเส้นโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ KWDL และ TAI สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- มงคล แฝงสาเคน. (2545). การฝึกฟุตบอล. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- รองรัก สุวรรณรัตน์. (2559). ผลของการฝึกแบบสลับช่วงที่ความหนักระดับสูงในสภาวะปริมาณออกซิเจนต่ำที่ความดันบรรยากาศปกติที่มีต่อสมรรถภาพทางแอโรบิกและความทนต่อการเมื่อยล้าในนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). ปรัชญา หลักการ วิธีสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2543). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- วิชนนท์ พูลศรี. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีระยุทธ สวัสดิ์. (2552). รูปแบบการฝึกทักษะพื้นฐานฟุตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- วุฒินันท์ ศรีเถลลง. (2557). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬารักบี้ฟุตบอลเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิวนัฐ เลื่อยิม, ภารดี ศรีลัด, และ สุธนะ ดิงศัทธิ. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามแนวคิดของธอร์นไคค์ที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประถมศึกษา. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 13(4), 358-373.

สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ม.ป.ป.). *รายงานผลการศึกษาลบับสมบูรณ์: โครงการวิจัยเรื่องกำหนดแนวทางการพัฒนาการศึกษาไทยกับการเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

สมบูรณ์ อินทร์ธมยา. (2547). *การพัฒนาเครื่องมือวัดปัญญาด้านการรับรู้ภาวะการเคลื่อนไหวของร่างกาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมฤดี แว่วไทสง. (2561). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่อง ความน่าจะเป็นโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI เพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิชาคณิตศาสตร์ ศึกษา คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

"สมค." *แนะแนวทางพัฒนาระบบการศึกษาไทยก้าวสู่ศตวรรษใหม่*. (2563, 24 กรกฎาคม). กรุงเทพฯ ธุรกิจ. สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2563, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/pr/detail/72300>

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา สำนักงานนโยบายและแผนการศึกษา. (2557). *บทวิเคราะห์การศึกษาไทยในโลกศตวรรษที่ 21*. *วารสารวิจัยการศึกษา สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา*, 2(4), 1-3.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กลุ่มพัฒนากระบวนการเรียนรู้. (2553). *แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: กลุ่มพัฒนากระบวนการเรียนรู้ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2562). *สถิติการศึกษา (ฉบับย่อ:1) ปีการศึกษา 2562*. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2562, จาก

http://203.159.249.189/mis/images/statistic62_album_ver1.pdf

สำรวย หาญท้าว. (2550). การสร้างชุดการเรียนรู้การสอนพืชคณิตช่วงชั้นที่ 3 สำหรับนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงด้วยเทคนิคการสอนแบบ TAI. สารนิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ.

สิริพร ทิพย์คง. (2545). หลักสูตรและการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).

สุพจน์ ลานนท์. (2557). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ ด้วยเทคนิค TAI
ร่วมกับวิธีการสอนแบบเปิด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

อนุรักษ์ ไชยอึ้ง. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้
แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิชันในการ
เขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อภิชาติ อ่อนสร้อย, และ ปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์. (2555). กีฬาเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิต:
ฟุตบอล. ปทุมธานี: รันทิวทัศน์ส์.

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2553). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนา
จริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ
เทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา. (2557). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องเวลา โดยการจัดการ
เรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อรรถพล มณีแสง. (2557). ผลของการคัดเลือกผู้เล่นโดยใช้คะแนนความฉลาดในการเล่นที่มีต่อการ

พัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลในนักเรียนชายอายุ 12 ปี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Felder, R. M., & Brent, R. (2007). Cooperative learning. In P. A. Mabrouk (Ed.), *Active learning: Models from the analytical sciences* (Vol. ACS Symposium Series Vol. 970, pp. 34-53). Washington, DC: American Chemical Society.

Johnson, D. H., & Johnson, R. T. (2002). *Meaningful assessment: A manageable and cooperative process*. Boston: Pearson.

Sivertsen, M. L. (1993). *State of the art: Transforming Ideas for teaching and learning science*. Washington, DC: U.S. Dept. of Education, Office of Educational Research and Improvement, Office of Research.

Slavin, R. E. (1990). *Cooperative learning: Theory, research and practice*. NJ: Prentice Hall.

Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning: Theory, research and practice* (2nd ed.). Boston: Pearson.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน

ผู้ทรงคุณวุฒิประจำสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ

อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. อาจารย์ ดร.รับขวัญ ภูเขาแก้ว

อาจารย์ประจำกลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

4. อาจารย์ ดร.ธามินทร์ บุญญาลงกรณ์

อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้สุศึกษาและพลศึกษา

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

5. อาจารย์ฐานรงค์ ทูเรียน

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตชลบุรี

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน กลุ่มภารกิจบริการการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์ โทร. 82565 ต่อ 6734

ที่ อว 64.6(2791.04)/0427

วันที่ 16 เมษายน 2563

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยมและรองคณบดี

ด้วย นายพชรพล พรหมมา นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ในระหว่างการทำงานวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) ที่มีต่อพัฒนาการ ความสามารถกีฬาฟุตบอลและความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศักดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ นิสิตจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองใช้เครื่องมือ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ พลศึกษากีฬาฟุตบอลแบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) แบบทดสอบ ทักษะกีฬาฟุตบอล และแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬากับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้ ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้เก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้ เครื่องมือดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชีโนกุล)

รองคณบดี

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 1

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล	สัปดาห์ที่	1 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย ภูมิใจในตัวเอง นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การเลี้ยงลูกฟุตบอลเป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล เพื่อบังคับลูกฟุตบอลไปในทิศทางที่ต้องการ ซึ่งก่อนจะมีทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลจะต้องมีความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอลก่อน โดยสามารถฝึกได้จากการฝึก Fast Footwork ฝึกการควบคุมลูกฟุตบอลด้วยส่วนต่าง ๆ ของเท้า และการเตะลูกฟุตบอล เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับน้ำหนักและทิศทางในการเคลื่อนที่ของลูกฟุตบอล การฝึกดังกล่าวจะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลที่ดีและสามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกายในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีความคุ้นเคยกับน้ำหนักและทิศทางในการเคลื่อนที่ของลูกฟุตบอล ตลอดจนสามารถการเลี้ยงทางตรง การเลี้ยงซิกแซก หรือการเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ ได้ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในกีฬาฟุตบอลต่อไป

สาระการเรียนรู้

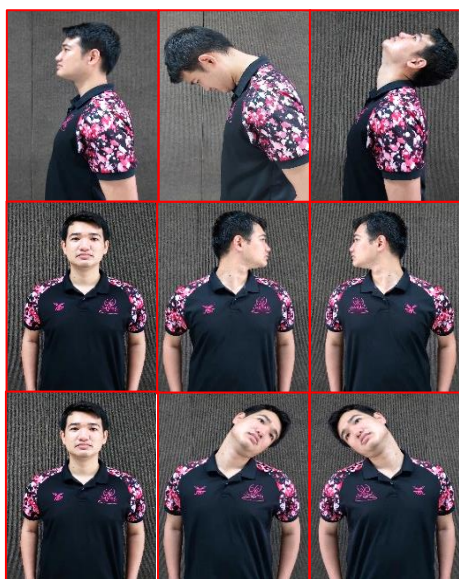
สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อเสนอแนะในการอบอุ่นร่างกาย

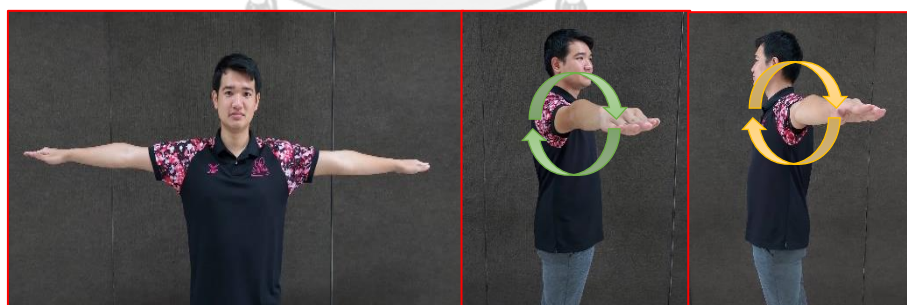
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

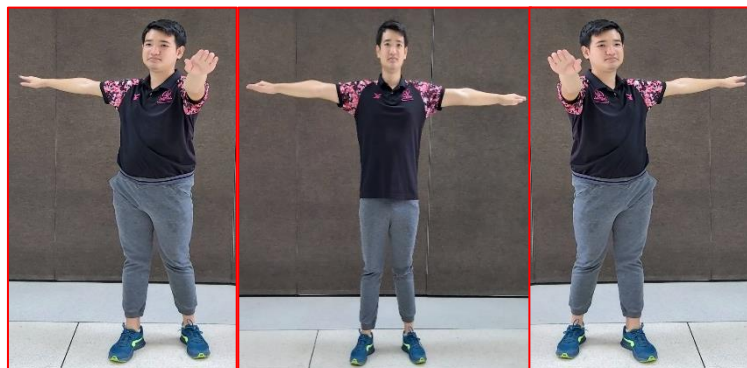
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัวตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

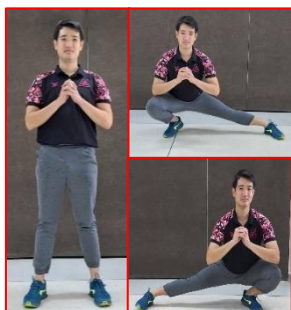
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้ส้นเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่เข่าต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ดึงเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสกันให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อที่ 2 ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล

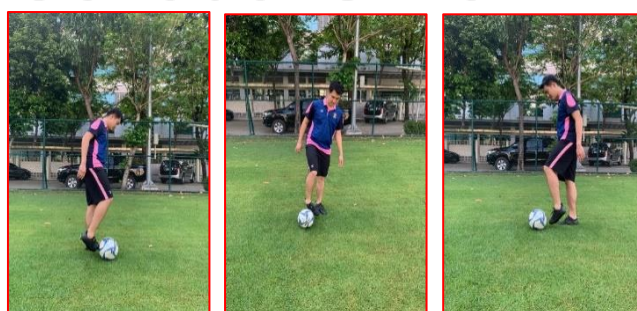
การเลี้ยงลูกฟุตบอล หมายถึง การพาลูกฟุตบอลไปด้วยการใช้เท้าไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือวิ่งตามทิศทางที่ต้องการ รวมทั้งการหลบหลีกด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างบังคับลูก เพื่อการหลอกล่อป้องกันหรือเพื่อการพาไปยังประตู การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้อยู่ในครอบครองนับว่ามีประโยชน์มากในการเล่นฟุตบอล ก่อนที่จะเล่นฟุตบอลให้ดีจะต้องมีความคุ้นเคยต่อลูกฟุตบอล เพื่อหลบหลีกฝ่ายตรงข้ามและเคลื่อนไหวไปตามทิศทางที่ต้องการ ทักษะดังกล่าวจำเป็นต้องฝึกหัดจนรู้จังหวะของลูกฟุตบอล

การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ลำดับแรกให้ใช้สายตาชำเลืองดูที่ลูกฟุตบอล ใช้ข้างเท้าด้านใน (ลูกแป) สัมผัสลูกฟุตบอลเบา ๆ ให้ออกห่างตัวไม่เกิน 1 ก้าว สามารถใช้ข้างเท้าด้านในทั้ง 2 ข้างสัมผัสลูกฟุตบอลสลับกันไป ในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอล ต้องไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะลำตัวมีความยืดหยุ่น ไม่แข็งทื่อ

การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

ลำดับแรกให้ใช้สายตาชำเลืองดูที่ลูกฟุตบอล ใช้ข้างเท้าด้านนอกสัมผัสลูกฟุตบอลเบา ๆ ให้ออกห่างตัวไม่เกิน 1 ก้าว สามารถใช้ข้างเท้าด้านในทั้ง 2 ข้างสัมผัสลูกฟุตบอลสลับกันไป อาจจะใช้ข้างเท้าด้านในช่วยในบางโอกาส ในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอลต้องนำหน้าตัวโน้มไปข้างหน้า

เข้าอยู่เหนือลูกฟุตบอล ปลายเท้าบิดเข้าข้างในเล็กน้อย ไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะลำตัวมีความยืดหยุ่น ไม่แข็งทื่อ

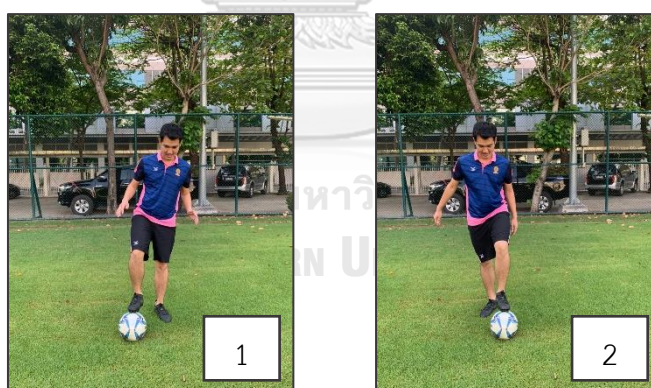
การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

การเลี้ยงลูกด้วยหลังเท้ามีลักษณะเช่นเดียวกับการเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านใน แต่ใช้หลังเท้าที่เหยียดขี้นงพื้นสัมผัสลูกฟุตบอลด้วยการสะกิด โดยควรใช้ข้อเท้าช่วย คล้ายสไลด์เท้า ในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอลต้องนำหน้าตัวโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย เข้าอยู่เหนือลูกฟุตบอล

สาระย่อที่ 3 การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล

การควบคุมลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

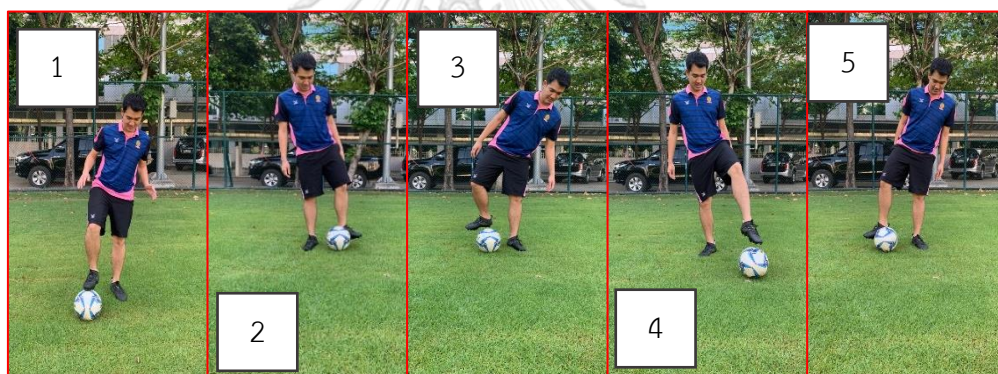
ชุดที่ 1 ฝ่าเท้าวางบนลูกฟุตบอลที่ละข้างสลับกันไปมา โดยให้ลูกฟุตบอลอยู่กับที่
ชุดที่ 2 ฝ่าเท้าวางบนลูกฟุตบอลที่ละข้างสลับกันไปมา โดยให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนไปข้างหน้า
ชุดที่ 2 ฝ่าเท้าวางบนลูกฟุตบอลที่ละข้างสลับกันไปมา โดยให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนไปข้างหลัง

การควบคุมลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

เริ่มต้นโดยวางลูกฟุตบอลวางอยู่ระหว่างขาซ้ายและขาขวา จากนั้นให้ข้างเท้าด้านในข้างใดข้างหนึ่ง เชี่ยไปยังข้างเท้าด้านในอีกข้างสลับกันไปมา

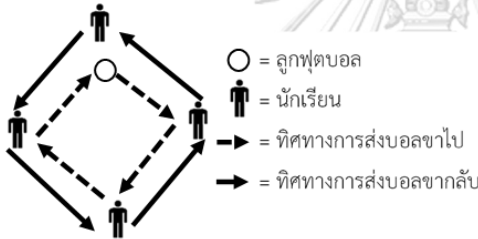
แบบฝึกการควบคุมลูกฟุตบอลในรูปแบบ V-Role

เริ่มต้นโดยใช้ฝ่าเท้าวางบนลูกฟุตบอล และดึงลูกฟุตบอลเข้าหาข้างเท้าด้านในของเท้าอีกข้าง เพื่อเชี่ยไปยังข้างเท้าด้านในอีกข้าง จากนั้นจึงใช้ข้างเท้าด้านในเชี่ยบอลทแยงไปยังด้านหน้าของเท้าอีกข้าง และใช้ฝ่าเท้าหยุดบอลไว้

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม</p>
<p>2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)</p> <p>2.1 ครูอธิบายการเลี้ยงลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2</p> <p>2.2 ครูอธิบายและสาธิตการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 3</p> <p>2.3 ครูเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาธิตการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.1 อธิบายวัตถุประสงค์</p> <p>ขั้นตอนที่ 2</p> <p>ศึกษาบทเรียน</p>	
<p>3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)</p> <p>3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า - การควบคุมลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 	<p><u>ความมีน้ำใจ</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.1 จับคู่กันในกลุ่ม</p>	<p>นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมการเลี้ยงลูกฟุตบอล (A)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- แบบฝึกการควบคุมลูกฟุตบอลในรูปแบบ V-Role</p> <p>3.2 ครูให้สัญญาณนกหวีด เพื่อเริ่มฝึกและเปลี่ยนแบบฝึก โดยนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนดเป้าหมายในแต่ละแบบฝึก</p>		
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรม V-Role challenge โดยเลือกนักเรียนที่มีความสามารถออกมาร่วมสาธิต</p> <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจับคู่กัน โดยให้นักเรียนกลุ่มที่ทำการทดสอบยืนเป็นรูปสี่เหลี่ยมในระยะห่าง 2 ช่วงแขน โดยหันหน้าเข้ากัน ส่วนนักเรียนอีกกลุ่มอยู่รอบนอกเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการทำกิจกรรม - นักเรียนทุกคนจะมีลูกฟุตบอลอยู่ที่ตนเอง จากนั้นควบคุมลูกฟุตบอลแบบ V-Role โดยเริ่มจากเท้าซ้ายก่อน แล้วจึงเขี่ยลูกฟุตบอลไปให้เพื่อนทางซ้ายของตนเอง - นักเรียนจะต้องควบคุมลูกฟุตบอลและส่งลูกฟุตบอลให้ได้มากที่สุด ภายในเวลา 1 นาที นับคะแนนจากการควบคุมลูกฟุตบอลแบบ V-Role ที่สมบูรณ์แบบ = 1 คะแนน 	<p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.2 ทดสอบย่อย</p> <p>มารยาทในการเล่น</p> <p>ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการแข่งขัน</p>	<p>นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- ครูทำการบันทึกคะแนนของแต่ละกลุ่ม</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>นักเรียน สามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p> <p>5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น</p> <p>5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.2 มอบรางวัล/ชมเชย</p> <p>4.3 สรุปการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)</p>

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล จำนวน 20 ลูก
3. กรวย จำนวน 20 อัน
4. เสื้อเอี๊ยม จำนวน 20 ตัว
5. เสาคหลัก จำนวน 10 เสาค
6. เชือกเอนกประสงค จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
3. แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 2

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล	สัปดาห์ที่	2 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรพรมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย ภูมิใจในชาติ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การเลี้ยงลูกฟุตบอลเป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล เพื่อบังคับลูกฟุตบอลไปในทิศทางที่ต้องการ ซึ่งก่อนจะมีทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลจะต้องมีความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอลก่อน โดยสามารถฝึกได้จากการฝึก Fast Footwork ฝึกการควบคุมลูกฟุตบอลด้วยส่วนต่าง ๆ ของเท้า และการเตะลูกฟุตบอล เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับน้ำหนักและทิศทางในการเคลื่อนที่ของลูกฟุตบอล การฝึกดังกล่าวจะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลที่ดีและสามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกายในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอล มีความคุ้นเคยกับน้ำหนักและทิศทางในการเคลื่อนที่ของลูกฟุตบอล ตลอดจนสามารถการเลี้ยงทางตรง การเลี้ยงซิกแซก หรือการเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ ได้ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในกีฬาฟุตบอลต่อไป

สาระการเรียนรู้

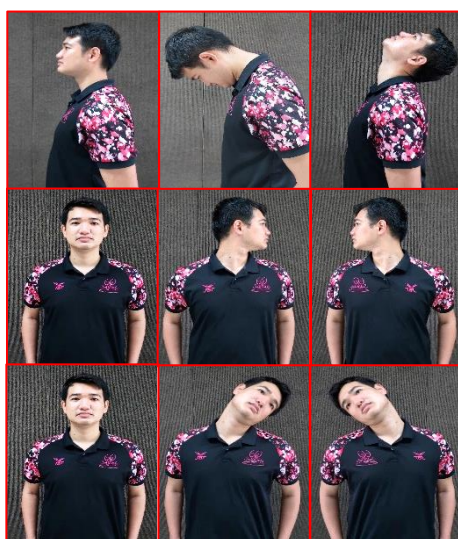
สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อเสนอแนะในการอบอุ่นร่างกาย

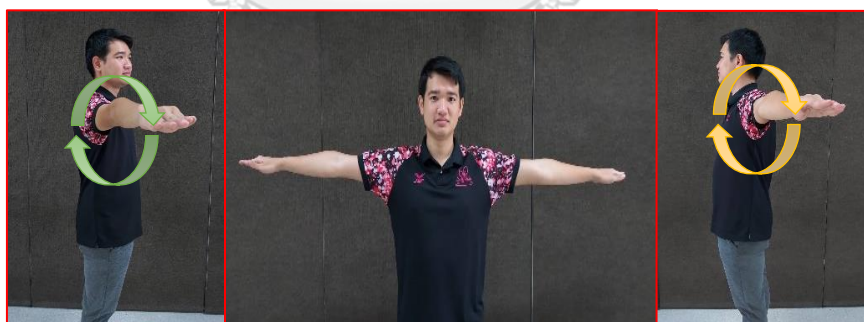
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัวตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวา และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

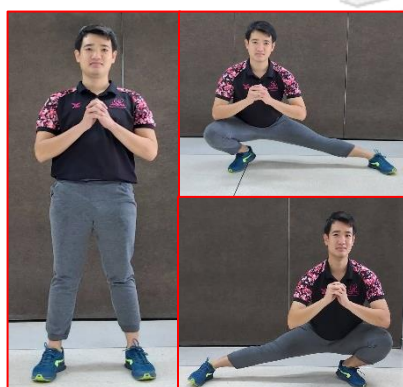
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้ส้นเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่เข่าต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ตวัดเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสพื้นให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อยที่ 2 ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล

การเลี้ยงลูกฟุตบอล หมายถึง การพาลูกฟุตบอลไปด้วยการใช้เท้าไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือวิ่งตามทิศทางที่ต้องการ รวมทั้งการหลบหลีกด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างบังคับลูก เพื่อการหลอกล่อป้องกันหรือเพื่อการพาไปยังประตู การเลี้ยงลูกฟุตบอลให้อยู่ในครอบครองนับว่ามีประโยชน์มากในการเล่นฟุตบอล ก่อนที่จะเล่นฟุตบอลให้ดีจะต้องมีความคุ้นเคยต่อลูกฟุตบอล เพื่อหลบหลีกฝ่ายตรงข้ามและเคลื่อนไหวไปตามทิศทางที่ต้องการ ทักษะดังกล่าวจำเป็นต้องฝึกหัดจนรู้จังหวะของลูกฟุตบอล

การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ลำดับแรกให้ใช้สายตาชำเลืองดูที่ลูกฟุตบอล ใช้ข้างเท้าด้านใน (ลูกแป) สัมผัสลูกฟุตบอลเบา ๆ ให้ออกห่างตัวไม่เกิน 1 ก้าว สามารถใช้ข้างเท้าด้านในทั้ง 2 ข้างสัมผัสลูกฟุตบอลสลับกันไปในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอล ต้องไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะลำตัวมีความยืดหยุ่น ไม่แข็งทื่อ

การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

ลำดับแรกให้ใช้สายตาชำเลืองดูที่ลูกฟุตบอล ใช้ข้างเท้าด้านนอกสัมผัสลูกฟุตบอลเบา ๆ ให้ออกห่างตัวไม่เกิน 1 ก้าว สามารถใช้ข้างเท้าด้านในทั้ง 2 ข้างสัมผัสลูกฟุตบอลสลับกันไป อาจจะใช้ข้างเท้าด้านในช่วยในบางโอกาส ในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอลต้องนำหน้าตัวโน้มไปข้างหน้า

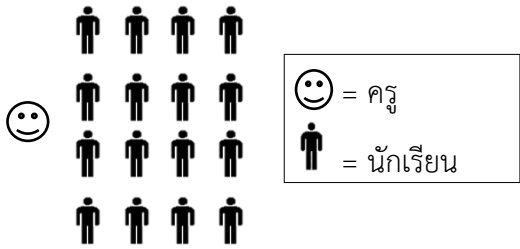
เข้าอยู่เหนือลูกฟุตบอล ปลายเท้าบิดเข้าข้างในเล็กน้อย ไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่าง ๆ โดยเฉพาะลำตัวมีความยืดหยุ่น ไม่แข็งทื่อ

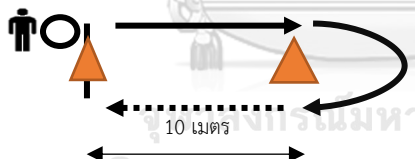
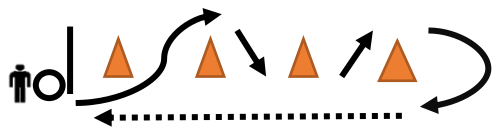
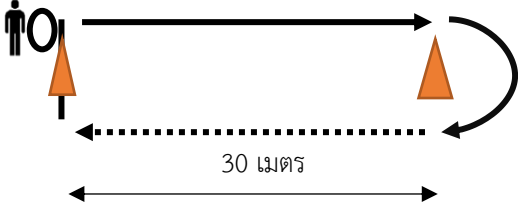
การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

การเลี้ยงลูกด้วยหลังเท้ามีลักษณะเช่นเดียวกับการเลี้ยงลูกด้วยข้างเท้าด้านใน แต่ใช้หลังเท้าที่เหยียดชี้ลงพื้นสัมผัสลูกฟุตบอลด้วยการสะกิด โดยควรใช้ข้อเท้าช่วย คล้ายสไลด์เท้า ในขณะที่เลี้ยงลูกฟุตบอลต้องนำหน้าตัวโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย เข้าอยู่เหนือลูกฟุตบอล

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="display: flex; align-items: center;"> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อมกับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม (M)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้							เทคนิคที่เอไอและ ความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)							ขั้นตอนที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย 1.1 อธิบาย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทเรียน	
2.1 ครูทบทวนความรู้เกี่ยวกับทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2								
2.2 ครูอธิบายและสาธิตการฝึกการเลี้ยงลูกฟุตบอล								
2.3 ครูเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาธิตการฝึกการเลี้ยงลูกฟุตบอล								
3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)							ความมีน้ำใจ ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ	นักเรียนมีน้ำใจ นักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมการเลี้ยงลูกฟุตบอล (A)
3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการเลี้ยงลูกโดยการฝึกในรูปแบบสถานี								
แบบฝึก								
แบบฝึก	แบบฝึก	แบบฝึก	แบบฝึก	แบบฝึก	แบบฝึก			
1	2	3	1	2	3			
แบบฝึกที่ 1 การเลี้ยงลูกฟุตบอลทางตรง								
								
แบบฝึกที่ 2 การเลี้ยงลูกฟุตบอลซิกแซก								
								
แบบฝึกที่ 3 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยความเร็ว								
								นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>3.2 ครูให้สัญญาณนกหวีด เพื่อเริ่มฝึกและเปลี่ยนสถานี โดยนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนดเป้าหมายในแต่ละสถานี</p>		
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรมการแข่งขันการเลี้ยงลูกฟุตบอล</p> <p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ol style="list-style-type: none"> เมื่อครูให้สัญญาณ เริ่ม นักเรียนต้องทำการเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบอุปสรรคตามช่องว่างทั้งหมด 4 กรวย แบบซิกแซก <ul style="list-style-type: none"> นักเรียนต้องเลี้ยงบอลผ่านกรวยทุกกรวย หากนักเรียนเลี้ยงลูกฟุตบอลข้ามช่องระหว่างกรวยช่องใดช่องหนึ่งให้ย้อนกลับมายังช่องระหว่างกรวยที่ข้ามไปก่อน จึงจะสามารถเลี้ยงไปยังช่องถัดไปได้ หากนักเรียนทำกรวยล้ม ให้เลี้ยงต่อไปโดยไม่ต้องหยุด หากนักเรียนทำบอลหลุดจากการครอบครอง จะต้องนำลูกฟุตบอลมาเริ่มที่จุดเริ่มต้นใหม่ หลังจากเลี้ยงซิกแซกแล้ว นักเรียนจะต้องเลี้ยงตรงไปจนถึงหลักระยะท้าย เป็นระยะทาง 10 เมตร เมื่อถึงกรวยสุดท้ายให้นักเรียนเลี้ยงหลบกรวยแล้วเลี้ยงวกกลับสู่เส้นเริ่มแบบตรงด้วยความเร็ว และต้องเลี้ยงลูกฟุตบอลให้อยู่ในการ 	<p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกา</u> <u>ในการแข่งขัน</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.3 ทดสอบประจำหน่วย</p>	<p>นักเรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอลได้ตามเวลาที่ครูกำหนด (P)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>ครอบครอง</p> <p>4) นักเรียนต้องหยุดบอลบนเส้นเริ่มต้นเป็นอย่างน้อย และหยุดลูกฟุตบอลจึงจะหยุดเวลา</p> <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p> <p>5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น</p> <p>5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.2 มอบรางวัล/ชมเชย</p> <p>4.3 สรุปการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียน สามารถอธิบายวิธีการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)</p>

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื่อเอนก	จำนวน 20 ตัว
5. เสือหลัก	จำนวน 10 เสือ
6. เชือกเอนกประสงค์	จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
3. แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ลงชื่อ

วันที่/...../

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 3

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	ทักษะการเตะและการหยุดลูกฟุตบอล	สัปดาห์ที่	3 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย ภูมิใจในตัวเอง นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การเตะและการหยุดลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากในการเล่นกีฬาฟุตบอล เพราะเป็นทักษะที่ใช้ตลอดการแข่งขัน การเตะและการหยุดลูกฟุตบอลมีอยู่ด้วยกันหลากหลาย รูปแบบทั้งการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ซึ่งหากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถเตะและหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอล สามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

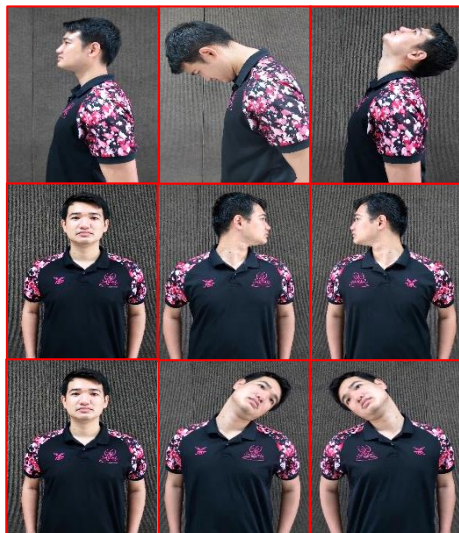
สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

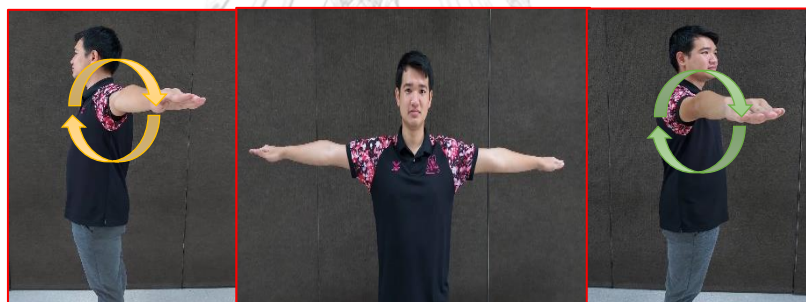
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดย รักษาสมดุลลำตัวตั้งตรง หมุนตัว สลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับ แขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขน ตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดย พยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

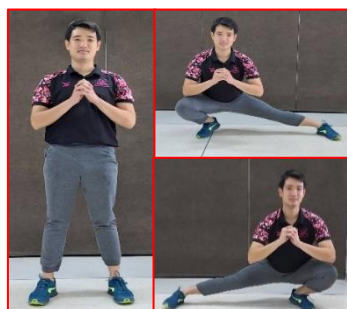
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขน โดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้น สลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้สันเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่เขนต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ตวัดเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้สันเท้าสัมผัสกันให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อยที่ 2 การเตะลูกฟุตบอล

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- 1) ยืนอยู่ทางด้านหลังของลูกฟุตบอล สายตามองที่ลูกฟุตบอลตลอดเวลา
- 2) เท้าที่หลักวางขนานกับลูกฟุตบอล ปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้าและห่างจากลูกฟุตบอลเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า แขนทั้งสองข้างปล่อยตามสบายไม่เกร็ง ลำตัวก้มโน้มไปข้างหน้า เกร็งข้อเท้า หัวเข่า ให้แน่น
- 3) เท้าที่ใช้เตะแบะเข่าออกด้านข้างปลายเท้าบิดออกชี้ขนานด้านข้าง สัมผัสกับลูกฟุตบอลแล้วให้ปล่อยไปตามแรงเหวี่ยง

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

- 1) การทรงตัว เท้าที่เป็นหลักจรดห่างจากลูกฟุตบอล ในลักษณะเอนตัวออกข้างนอกเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าที่
- 2) ใช้ข้างเท้าด้านนอกที่จะเตะเคาะลูกด้วยการเกร็งข้อเท้า เข่ายืด สะบัดด้วยข้อเท้า
- 3) เท้าสัมผัสกึ่งกลางของลูกฟุตบอลด้านในใกล้ตัว อาจจะสะบัดปลายเท้าเล็กน้อย การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกเหมาะสำหรับการเปลี่ยนทิศทางหลบหลีก หรือการส่งลูกสั้น ๆ ในระยะใกล้ ๆ หรือ ใช้ในการหลอกलोได้ในการเล่นหรือเคลื่อนที่อยู่

การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

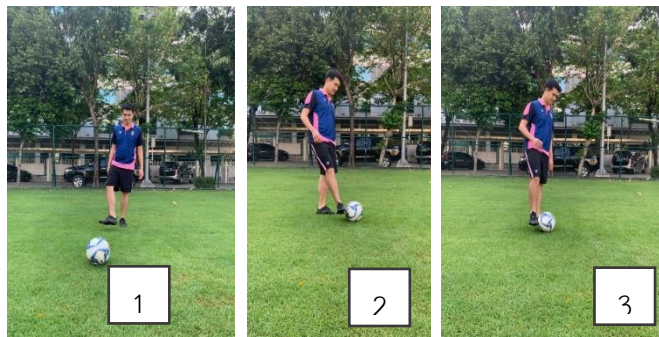

- 1) ยืนเฉยประมาณ 45 องศา จากลูกฟุตบอล ในฝั่งตรงข้ามของเท้าที่ถนัด
 - 2) การวางเท้าที่จะใช้เตะลูกฟุตบอล ห่างจากลูกฟุตบอล ประมาณ ครึ่งก้าว เข้าไม่มากนัก
 - 3) ใช้หลังเท้าที่สัมผัสกับลูกฟุตบอล จะต้องลดต่ำลงเกือบชิดพื้น ให้ถูกได้ลูกฟุตบอล ให้มากที่สุด หลังจากเตะไปแล้วให้ปล่อยตามสบาย ยกสูงขึ้นมา
- ลูกหลังเท้าเป็นการเตะเพื่อใช้ส่งลูกระยะไกล และเพื่อเป็นการเปลี่ยนทิศทางหรือหนีคู่ต่อสู้ กองหลังจะใช้มาก

สาระย่อที่ 3 การหยุดลูกฟุตบอล

การหยุดลูกฟุตบอล คือ การทำให้ลูกฟุตบอล ที่เคลื่อนที่มาหยุดนิ่ง โดยการใช้ฝ่าเท้าและส่วนต่าง ๆ ในร่างกายหยุดลูกฟุตบอล ได้แก่ ฝ่าเท้า ข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก ออก เข่า หน้าแข้ง หน้าท้อง ศีรษะ ในการหยุดลูกฟุตบอล จึงเป็นทักษะสำคัญในการเล่นฟุตบอลอีกทักษะหนึ่ง ในการเล่นฟุตบอลที่ดี

การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- 1) เมื่อลูกฟุตบอล กลิ้งมาถึงพื้นให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล หรือวิ่งเข้าหา ลูกฟุตบอล
- 2) สายตามองดูลูกจรดเท้าข้างไม่ใช่หยุดลงบนพื้นให้ปลายเท้าตรงไปข้างหน้ายกเท้าข้างที่จะใช้หยุดขึ้นจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอก
- 3) ขณะที่ลูกฟุตบอล เคลื่อนใกล้เข้ามาในระยะที่พอจะหยุดได้แล้ว ให้เหยียดเท้าข้างที่จะใช้หยุดรับออกไปรับลูกฟุตบอล กระแทกข้าง ด้านใน
- 4) ขณะที่ลูกฟุตบอล กระแทกเท้าให้ดึงเท้ากลับมาข้างหลัง เพื่อผ่อนตามแรงของลูกโดยเร็ว การปฏิบัติดังกล่าวจะทำให้ลูกฟุตบอล อยู่ในครอบครองของเท้าและไม่กระดอนออกไปห่างจากตัว

การหยุดลูกฟุตบอลด้วย ข้างเท้าด้านนอก

1. หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล สายตามองดูลูกฟุตบอล ตลอดเวลา ต้องทรงตัวให้ดีโดยการกางแขนออก ย่อตัวลงเล็กน้อย
2. ใช้ข้างเท้าที่ไม่ใช่หยุดลูกฟุตบอล เป็นเท้าหลักและรับน้ำหนักแล้ว ให้ลูกฟุตบอล ตกทางด้านตรงข้างกับเท้าที่จะใช้หยุด
3. ยกเท้าข้างที่จะใช้หยุดไปรับลูกที่กลิ้งมาถึงพื้นหรือกระดอนขึ้นจากพื้น โดยใช้ข้างเท้าด้านนอกประคองลูกลงสู่พื้นเบา ๆ เมื่อลูกฟุตบอล กระแทกเท้าให้ผ่อนความแรงเล็กน้อย

การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

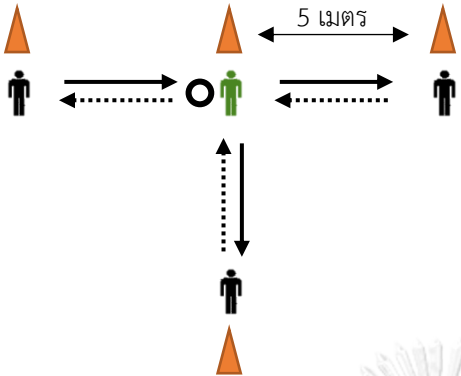

1. เมื่อลูกฟุตบอล กลิ้งมาถึงพื้นให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล พร้อมกับยกเท้าข้างที่จะหยุดขึ้นยกปลายเท้าให้เงยขึ้น สันเท้าห่างขึ้นประมาณ 3 นิ้ว
2. ย่อตัวลงกางและแขนออก โน้มตัวไปข้างหน้า เข้าของเท้าจะหยุดงอเล็กน้อย เมื่อลูกฟุตบอล กลิ้งผ่านมาจนอยู่ใต้ฝ่าเท้าให้ใช้ฝ่าเท้าประกบลูกฟุตบอล ที่กลิ้งมาถึงพื้น โดยยกปลายเท้าลงเบา ๆ พร้อมกับเหยียดขาลงเล็กน้อย
3. ถ้าลูกฟุตบอล กลิ้งมาแรงให้ผ่อนแรงเท้าตามความแรงของลูก เพื่อไม่ให้ลูกกระดอนไปจากเท้าอย่าใช้วิธีกระแทบลูกฟุตบอล

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ชี้นำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="margin-right: 20px;"> </div> <div> <p>😊 = ครู</p> <p>👤 = นักเรียน</p> </div> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อมกับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม (M)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1		
2. ชั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที) 2.1 ครูอธิบายและสาธิตเกี่ยวกับการเตะลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2 2.2 ครูอธิบายและสาธิตครูอธิบายเกี่ยวกับการหยุดลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 3 2.3 ครูเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาธิตการสร้างควมคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล	ขั้นตอนที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย 1.1 อธิบาย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทเรียน	
3.ชั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที) 3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการเตะและการหยุดลูกฟุตบอล 3.2 ครูให้สัญญาณนกหวีด เพื่อเริ่มและหยุดฝึก โดยนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนดเป้าหมายในแต่ละรอบ	<u>ความมีน้ำใจ</u> ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ 3.1 จับคู่กันในกลุ่ม	นักเรียนมีน้ำใจ นักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมเตะและการหยุดลูกฟุตบอล (A)
4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที) 4.1 ครูอธิบายกิจกรรม T-Passing โดยเลือกนักเรียนที่มีความสามารถออกมาร่วมสาธิต	ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ 3.2 ทดสอบย่อย	นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
 <p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มยืนตามจุดที่ครูกำหนด - นักเรียนที่อยู่ตรงกลางเป็นผู้ทำกิจกรรม - นักเรียน รับ – ส่งลูกฟุตบอลให้ได้มากที่สุด <p>ในเวลา 1 นาทีกับเพื่อนทุกคน ซึ่งจะหมุนไป</p> <p>ในทิศทางตามหรือทวนเข็มนาฬิกาก็ได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูบันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคน <p>การนับคะแนน</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนที่รับลูกฟุตบอลได้ = 1 คะแนน - นักเรียนที่รับลูกฟุตบอลได้ = 1 คะแนน <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกา</u></p> <p><u>ในการแข่งขัน</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>นักเรียน สามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างได้ถูกต้อง (K)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น 5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว	ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้ 4.2 มอบรางวัล/ ชมเชย 4.3 สรุปการเรียนรู้	

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื้อเอี๊ยม	จำนวน 20 ตัว
5. เสาคหลัก	จำนวน 10 เสาค
6. เชือกเอนกประสงค์	จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

- แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
- แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
- แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 4

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	การเตะและหยุดลูกฟุตบอลในการแข่งขัน	สัปดาห์ที่	4 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย ภูมิใจในตัวเอง นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนไหวที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การเตะและการหยุดลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากในการเล่นกีฬาฟุตบอล เพราะเป็นทักษะที่ใช้ตลอดการแข่งขัน การเตะและการหยุดลูกฟุตบอลมีอยู่ด้วยกันหลากหลาย รูปแบบทั้งการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ซึ่งหากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถเตะและหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอล สามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

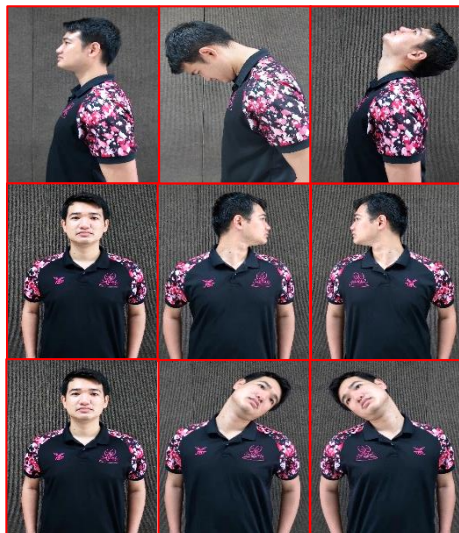
สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

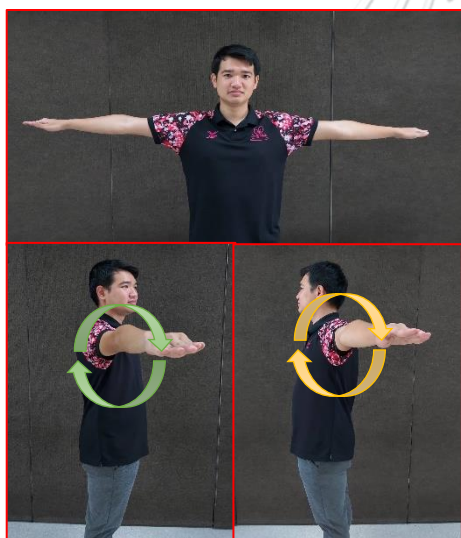
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

มหาวิทยาลัย
KORN UNIVERSITY

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดย รักษาสมดุลลำตัวตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับ แขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดย พยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขน โดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้น สลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้สันเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่เข่าต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ดึงเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสพื้นให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อยที่ 2 การเตะลูกฟุตบอล

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

ยืนอยู่ทางด้านหลังของลูกฟุตบอล สายตามองที่ลูกฟุตบอลตลอดเวลา เท้าที่หลักวางขนานกับลูกฟุตบอล ปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้าและห่างจากลูกฟุตบอลเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า แขนทั้งสองข้างปล่อยตามสบายไม่เกร็ง ลำตัวก้มโน้มไปข้างหน้า เกร็งข้อเท้า หัวเข่าให้แน่น เท้าที่ใช้เตะแบะเข่าออกด้านข้างปลายเท้าบิดออกชี้ขนานด้านข้าง สัมผัสกับลูกฟุตบอลแล้วให้ปล่อยไปตามแรงเหวี่ยง

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

การทรงตัว เท้าที่เป็นหลักจรดห่างจากลูกฟุตบอล ในลักษณะเอนตัวออกข้างนอกเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าที่ ในจังหวะนั้นให้ใช้ข้างเท้าด้านนอกที่ จะเตะเคาะลูกด้วยการเกร็งข้อเท้า เข่ายึด สะบัดด้วยข้อเท้า สัมผัสกึ่งกลางของลูกฟุตบอลด้านในใกล้ตัว อาจจะสะบัดปลายเท้าเล็กน้อย การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกเหมาะสำหรับการเปลี่ยนทิศทางหลบหลีก หรือการส่งลูกสั้น ๆ ในระยะใกล้ ๆ หรือ ใช้ในการหลอกलोได้ในการเล่นหรือเคลื่อนที่อยู่

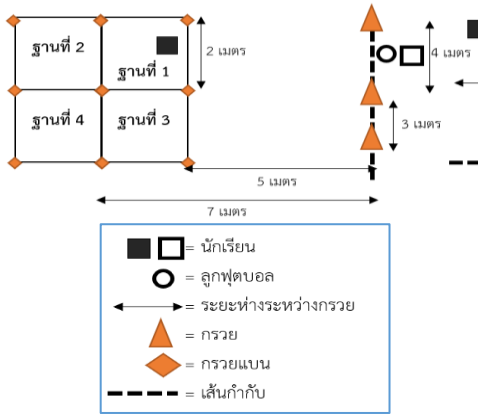
การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

การยืนให้ยืนเฉียงประมาณ 45 องศา จากลูกฟุตบอล ในฝั่งตรงข้ามของเท้าที่ถนัดการวางเท้าที่จะใช้เตะลูกฟุตบอล ห่างจากลูกฟุตบอล ประมาณ ครึ่งก้าว เขาไม่มองนัก โดยใช้หลังเท้าที่สัมผัสกับลูกฟุตบอล จะต้องลดต่ำลงเกือบชิดพื้น ให้ลูกได้ลูกฟุตบอล ให้มากที่สุด หลังจากเตะไปแล้วให้ปล่อยตามสบาย ยกสูงขึ้นมา ลูกหลังเท้าเป็นการเตะเพื่อใช้ส่งลูกระยะไกล และเพื่อเป็นการเปลี่ยนทิศทางหรือหนีกู้ ต่อสู้ กองหลังจะใช้มาก

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="text-align: center;"> </div> <div style="display: flex; flex-direction: column; align-items: center;"> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-left: 20px;"> = ครู = นักเรียน </div> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อมกับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม (M)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1		
2. อธิบายและสาธิต (10 นาที) 2.1 ครูทบทวนเกี่ยวกับทักษะการเตะลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2 2.2 ครูทบทวนเกี่ยวกับทักษะการหยุดลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 3 2.3 ครูอธิบายกิจกรรม Receiving Forward และเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาธิตแบบฝึกการเตะและหยุดลูกฟุตบอล	ขั้นตอนที่ 1 เข้ากลุ่มย่อย 1.1 อธิบาย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาบทเรียน	
3. ฝึกหัดทักษะ (10 นาที) 3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการฝึกซ้อมก่อนทำกิจกรรม Receiving Forward	<u>ความมีน้ำใจ</u> ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ 3.1 จับคู่กันในกลุ่ม	นักเรียนมีน้ำใจ นักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมเตะและการหยุดลูกฟุตบอล (A)
4. ขนนำไปใช้ (20 นาที) 4.1 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม Receiving Forward 	ขั้นตอนที่ 3 กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ 3.3 ทดสอบประจำหน่วย	นักเรียนสามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนที่จะทำการทดสอบยืนรอในฐานที่ 1 โดยนักเรียนอีกคนคอยเตะลูกฟุตบอลให้ผู้ทดสอบอยู่หลังช่องที่ครูกำหนด - ครูให้นักเรียนที่อยู่ตรงกลางพยายามหยุดลูกฟุตบอลในพื้นที่ที่กำหนดและเตะลูกฟุตบอลไปยังช่องที่กำหนดให้ ซึ่งนักเรียนจะมีโอกาสทดสอบทั้งหมด 4 ฐาน ฐานละ 2 ครั้ง โดยเตะและการหยุดลูกฟุตบอลในพื้นที่ที่ครูกำหนดตามลำดับหมายเลข <p>ฐานที่ 1 หยุดและเตะลูกฟุตบอล ระยะ 5 เมตร ผ่านช่องที่มี ความกว้าง 4 เมตร</p> <p>ฐานที่ 2 หยุดและเตะลูกฟุตบอล ระยะ 7 เมตร ผ่านช่องที่มี ความกว้าง 4 เมตร</p> <p>ฐานที่ 3 หยุดและเตะลูกฟุตบอล ระยะ 5 เมตร ผ่านช่องที่มี ความกว้าง 3 เมตร</p> <p>ฐานที่ 4 หยุดและเตะลูกฟุตบอล ระยะ 7 เมตร ผ่านช่องที่มี ความกว้าง 3 เมตร</p> <p>วิธีการนับคะแนนในแต่ละครั้ง</p> <p><u>การหยุดลูกฟุตบอล</u></p> <ul style="list-style-type: none"> + สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้ในพื้นที่ที่กำหนด 2 คะแนน + สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้ แต่ไม่หยุดในพื้นที่ที่กำหนด 1 คะแนน + ไม่สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้ 0 คะแนน 	<p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกา</u> <u>ในการแข่งขัน</u></p>	<p>นักเรียน สามารถเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p><u>การเตะลูกฟุตบอล</u></p> <p>+ สามารถเตะลูกฟุตบอลผ่านเส้นชัย และตรงช่องที่กำหนด 3 คะแนน</p> <p>+ สามารถเตะลูกฟุตบอลผ่านเส้นชัยแต่ชนกรวย 2 คะแนน</p> <p>+ สามารถเตะลูกฟุตบอลผ่านเส้นชัยแต่ไม่ตรงช่องที่กำหนด 1 คะแนน</p> <p>+ ไม่สามารถเตะลูกฟุตบอลผ่านเส้นชัยและช่องที่กำหนด 0 คะแนน</p> <p>- ครูบันทึกคะแนนของนักเรียน จากนั้นให้นักเรียนสลับกันทำจนครบทุกคน</p> <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p> <p>5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น</p> <p>5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.2 มอบรางวัล/ชมเชย</p> <p>4.3 สรุปการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการเตะและการหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างได้ถูกต้อง (K)</p>

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 5

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล	สัปดาห์ที่	5 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย กฎกติกา มีน้ำใจ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเอง และทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การโหม่งลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากในการเล่นกีฬาฟุตบอลเพราะเป็นทักษะที่ใช้เมื่อลูกฟุตบอลเคลื่อนที่ในระดับที่สูงเกินกว่าจะใช้เท้าเตะลูกฟุตบอลได้ การโหม่งลูกฟุตบอลมีอยู่ด้วยกันหลากหลายรูปแบบทั้งการโหม่งลูกฟุตบอลการโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่งการโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น ซึ่งในการแข่งขันฟุตบอลจะต้องสามารถโหม่งลูกฟุตบอลเพื่อส่งให้เพื่อน ป้องกันประตู หรือทำประตู หากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการโหม่งลูกฟุตบอล สามารถโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น เพื่อส่งให้เพื่อน ป้องกันประตู หรือทำประตูตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

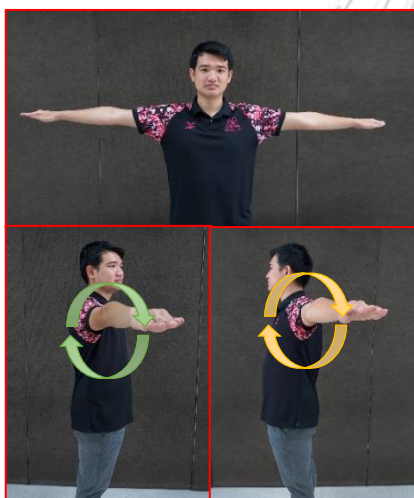
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

รณมหาวิทยาลัย
GKORN UNIVERSITY

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัว ตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

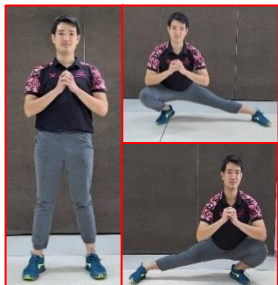
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้สันเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่แขนต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ตวัดเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสกันให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อยที่ 2 การโหม่งลูกฟุตบอล

การโหม่งลูกฟุตบอล คือ การใช้บริเวณหน้าผากเป็นส่วนที่สัมผัส ลูกฟุตบอล เพราะเป็นจุดที่สามารถรับแรงปะทะได้ดี ซึ่งวิธีการโหม่งสามารถปฏิบัติได้ ดังนี้

- ตาต้องมองดูลูกฟุตบอลอยู่ตลอดเวลา ห้ามหลับตาโดยเด็ดขาด
- ลำคอเกร็ง ใช้หน้าผากสัมผัสลูกฟุตบอล
- การโหม่งให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการให้ใช้ลำตัวช่วย โดยบิดตั้งเอาจอย อย่าสลับคอ
- ให้ใช้เข่า ลำตัว ช่วยในการโหม่ง โดยการโยกตัว ลักษณะของลูกฟุตบอลจะแรงหรือค่อยอยู่ที่ลักษณะของลูก บอลที่ลอยมาหรือการกระทำต่อลูกฟุตบอลนั้น

- การโหม่งจะยืนอยู่หรือกระโดดโหม่งก็ตามให้ดูที่จังหวะการเคลื่อนที่มาของลูกฟุตบอล สำคัญต้องใช้หน้าผากเท่านั้น

การโหม่งมี 3 ประเภท ได้แก่

- การโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่ง

การโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่งเป็นการโหม่งเพื่อให้ข้ามศีรษะของ คู่ต่อสู้ที่อยู่ขวางหน้า อาจยืนอยู่เฉย ๆ หรือกระโดดโหม่งก็ตาม เหมาะสำหรับผู้เล่นกองหลังหรือกองกลาง โดยเงยหน้า เกร็งคอ เอนหลังเล็กน้อย ใช้แรงส่งขึ้นมาตั้งแต่เท้าและหัวไหล่ สืบตา โนมัตวกระแทกไป

- การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก

การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอกเป็นการโหม่งเพื่อส่งให้เพื่อน ในการเล่นความแรงหรือน้ำหนัก อยู่ที่จังหวะและระยะทางความใกล้หรือไกล โดยให้คางลงมาเล็กน้อย โนมัตวไปข้างหน้า ไม่ต้องกระแทกมากนัก เมื่อโหม่งแล้วจึงเปิดคางเล็กน้อย

- การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น

การโหม่งลงพื้นเป็นการโหม่งเพื่อยิงประตูหรือเปลี่ยนทิศทาง ลูกโหม่งลงพื้นนี้กองหน้ามักจะใช้ในการยิงประตู โดยการหดตัว ถอยหลัง และให้คางกดชิดอกของตัวเองเหมือนก้มศีรษะลง คล้ายคานับ และเพิ่มแรงกระแทก หรือพุ่งใส่ตัวก็ได้ เพื่อให้ลูกนั้นพุ่งได้แรงและเร็วขึ้น

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคทีเอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม</p>
<p>2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)</p> <p>2.1 ครูอธิบายและสาธิตทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2</p> <p>2.2 ครูสาธิตวิธีการฝึกการโหม่งลูกฟุตบอล และเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ออกมาสาธิตการสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.1 อธิบายวัตถุประสงค์</p> <p>ขั้นตอนที่ 2</p> <p>ศึกษาบทเรียน</p>	
<p>3. ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)</p> <p>3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการฝึกการโหม่งลูกฟุตบอล ตามที่ครูสาธิต โดยยืนระหว่างกรวยที่ครูกำหนด</p>	<p><u>ความมีน้ำใจ</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p>	<p>นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมการโหม่งลูก</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
 <p>3.2 ครูให้นักเรียนฝึกโหม่งตามสัญญาณของครู โดยนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนดและนักเรียนทำการคนละ 5 ครั้งต่อแบบฝึก ดังนี้</p> <p>แบบฝึกที่ 1 การโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่ง</p> <p>แบบฝึกที่ 2 การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก</p> <p>แบบฝึกที่ 3 การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น</p>	<p>3.1 จับคู่กันในกลุ่ม</p>	<p>ฟุตบอล (A)</p>
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรม Dive Bombers โดยเลือกให้นักเรียนที่มีความสามารถออกมาวิ่งสาธิต</p> <p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้นักเรียนจับคู่ในกลุ่มกัน และยืนคู่ละฝั่ง - ครูจะให้นักเรียนโหม่งบอลให้ผ่านช่องระหว่างกรวยที่นักเรียนอีกคู่ยืนอยู่ โดยนักเรียนแต่ละคนมีโอกาสคนละ 10 ครั้ง - นักเรียนที่ถือบอลจะถือบอลวิ่งไปยังหลักของคู่ตรงข้าม เพื่อส่งลูกฟุตบอลด้วยวิธีการโยน คู่ของตนเองยืนอยู่กลางช่อง จากนั้นนักเรียนที่อยู่กลางช่อง พยายามโหม่งลูกฟุตบอลให้ผ่านช่องฝั่งตรงข้ามให้ได้ จากนั้นสลับให้อีกคู่ปฏิบัติ โดยนักเรียนทุกคนต้องสลับกับคู่ตนเองในการปฏิบัติ - ครูบันทึกผลการทำกิจกรรมของนักเรียนรายบุคคล และรายกลุ่ม 	<p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.2 ทดสอบย่อย</p> <p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการแข่งขัน</u></p>	<p>นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)</p> <p>นักเรียน สามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p> <p>5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น</p> <p>5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.2 มอบรางวัล/ชมเชย</p> <p>4.3 สรุปการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)</p>

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื้อเอี่ยม	จำนวน 20 ตัว
5. เสาคหลัก	จำนวน 10 เสาค
6. เชือกเอนกประสงค์	จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
3. แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 6

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	การโหม่งลูกฟุตบอลในการแข่งขัน	สัปดาห์ที่	6 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย กฎกติกา มีน้ำใจ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเอง และทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การโหม่งลูกฟุตบอลเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างมากในการเล่นกีฬาฟุตบอลเพราะเป็นทักษะที่ใช้เมื่อลูกฟุตบอลเคลื่อนที่ในระดับที่สูงเกินกว่าจะใช้เท้าเตะลูกฟุตบอลได้ การโหม่งลูกฟุตบอลมีอยู่ด้วยกันหลากหลายรูปแบบ ทั้งการโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่ง การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น ซึ่งในการแข่งขันฟุตบอลจะต้องสามารถโหม่งลูกฟุตบอลเพื่อส่งให้เพื่อน ป้องกันประตู หรือทำประตู หากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการโหม่งลูกฟุตบอล สามารถโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น เพื่อส่งให้เพื่อน ป้องกันประตู หรือทำประตู ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

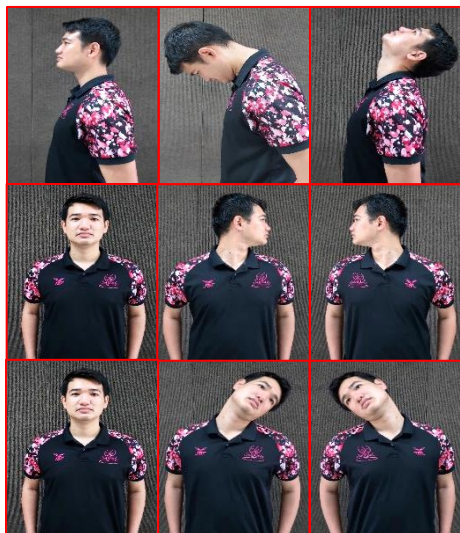
สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

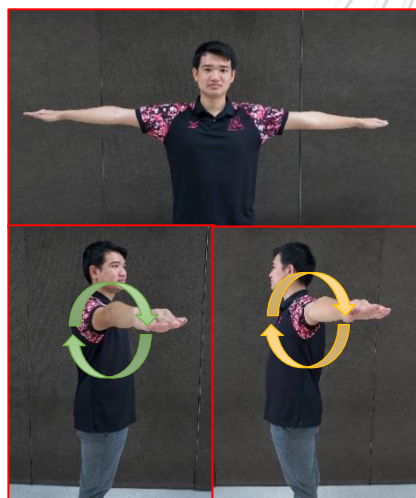
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

มหาวิทยาลัย
KORN UNIVERSITY

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัวตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

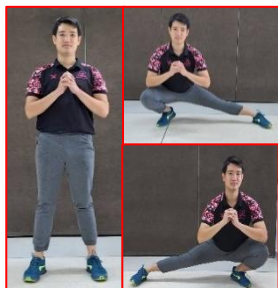
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่ย่อขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้สันเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่แขนต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ดึงเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสพื้นให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อที่ 2 การโหม่งลูกฟุตบอล

การโหม่งลูกฟุตบอล คือ การใช้บริเวณหน้าผากเป็นส่วนที่สัมผัส ลูกฟุตบอล เพราะเป็นจุดที่สามารถรับแรงปะทะได้ดี ซึ่งวิธีการโหม่งสามารถปฏิบัติได้ ดังนี้

- ตาต้องมองลูกฟุตบอลอยู่ตลอดเวลา ห้ามหลับตาโดยเด็ดขาด
- ลำคอเกร็ง ใช้หน้าผากสัมผัสลูกฟุตบอล
- การโหม่งให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการให้ใช้ลำตัวช่วย โดยบิดตัวเอน อย่าสัดคอ
- ให้ใช้เข่า ลำตัว ช่วยในการโหม่ง โดยการโยกตัว ลักษณะของลูกฟุตบอลจะแรงหรือค่อยอยู่ที่ลักษณะของลูก บอลที่ลอยมาหรือการกระทำต่อลูกฟุตบอลนั้น
- การโหม่งจะยืนอยู่หรือกระโดดโหม่งก็ตามให้ดูที่จังหวะการเคลื่อนที่มาจากลูกฟุตบอล สำคัญต้องใช้หน้าผากเท่านั้น

การโหม่งมี 3 ประเภท ได้แก่

- การโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่ง

การโหม่งลูกฟุตบอลให้โด่งเป็นการโหม่งเพื่อให้ข้ามศีรษะของ คู่ต่อสู้ที่อยู่ขวางหน้า อาจจะยืนอยู่เฉย ๆ หรือกระโดดโหม่งก็ตาม เหมาะสำหรับผู้เล่นกองหลังหรือกองกลาง โดยเงยหน้า เกร็งคอ เอนหลังเล็กน้อย ใช้แรงส่งขึ้นมาตั้งแต่เท้าและหัวไหล่ สิ้นสุด โนมัตวักระแทกไป

- การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอก

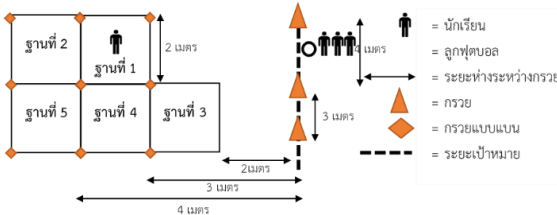
การโหม่งลูกฟุตบอลระดับอกเป็นการโหม่งเพื่อส่งให้เพื่อน ในการเล่นความแรงหรือน้ำหนัก อยู่ที่จังหวะและระยะทางความใกล้หรือไกล โดยให้คางลงมาเล็กน้อย โนมัตวัไปข้างหน้า ไม่ต้องกระแทกมากนัก เมื่อโหม่งแล้วจึงเปิดคางเล็กน้อย

- การโหม่งลูกฟุตบอลลงพื้น

การโหม่งลงพื้นเป็นการโหม่งเพื่อยิงประตูหรือเปลี่ยนทิศทาง ลูกโหม่งลงพื้นนี้กองหน้ามักจะใช้ในการยิงประตู โดยการหดตัว ถอยหลัง และให้คางกดชิดอกของตัวเองเหมือนก้มศีรษะลง คล้ายค้ำันบ และเพิ่มแรงกระแทก หรือพุ่งใส่ตัวก็ได้ เพื่อให้ลูกนั้นพุ่งได้แรงและเร็วขึ้น

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคทีเอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม</p>
<p>2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)</p> <p>2.1 ครูทบทวนความรู้เกี่ยวกับการโหม่งลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2</p> <p>2.3 ครูอธิบายและสาธิต กิจกรรม Sniper Diving โดยเลือกนักเรียนที่มีความสามารถออกมาร่วมสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.1 อธิบายวัตถุประสงค์</p> <p>ขั้นตอนที่ 2</p> <p>ศึกษาบทเรียน</p>	
<p>3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)</p> <p>3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการทำกิจกรรม Sniper Diving</p>	<p><u>ความมีน้ำใจ</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.1 จับคู่กันในกลุ่ม</p>	<p>นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมการโหม่งลูกฟุตบอล (A)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรมกิจกรรม Sniper Diving</p> <p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนที่จะทำการทดสอบยืนรอในฐานที่ 1 โดยนักเรียนอีกคนคอยโยนลูกฟุตบอลให้ผู้ทดสอบการโหม่งอยู่หลังช่องที่ครูกำหนด - ครูให้นักเรียนที่อยู่ตรงกลางพยายามโหม่งลูกฟุตบอลไปยังช่องที่กำหนดให้ เมื่อนักเรียนคนแรกโหม่งเสร็จแล้ว ให้นักเรียนที่โยนลูกฟุตบอลมาโหม่งแทน ส่วนคนที่โหม่งให้มาต่อท้ายแถว เมื่อนักเรียนโหม่งครบทุกคนในกลุ่มแล้วจึงเปลี่ยนฐาน - นักเรียนจะมีโอกาสทั้งหมด 5 ฐาน ฐานละ 2 ครั้ง โดยโหม่งลูกฟุตบอลในพื้นที่ที่ครูกำหนดตามลำดับหมายเลข <ul style="list-style-type: none"> + ฐานที่ 1 การโหม่งลูกฟุตบอล ระยะ 3 เมตร ผ่านช่องที่มีความกว้าง 4 เมตร + ฐานที่ 2 การโหม่งลูกฟุตบอล ระยะ 4 เมตร ผ่านช่องที่มีความกว้าง 4 เมตร + ฐานที่ 3 การโหม่งลูกฟุตบอล ระยะ 2 เมตร ผ่านช่องที่มีความกว้าง 3 เมตร + ฐานที่ 4 การโหม่งลูกฟุตบอล ระยะ 3 เมตร ผ่านช่องที่มีความกว้าง 3 เมตร + ฐานที่ 5 การโหม่งลูกฟุตบอล ระยะ 4 เมตร ผ่านช่องที่มีความกว้าง 3 เมตร 	<p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.3 ทดสอบประจำหน่วย</p> <p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการแข่งขัน</u></p>	<p>นักเรียนสามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- วิธีการนับคะแนนในการโหม่งลูกฟุตบอล</p> <p>+ สามารถโหม่งลูกฟุตบอลถึงระยะเป้าหมายและตรงช่องที่กำหนด 3 คะแนน</p> <p>+ สามารถโหม่งลูกฟุตบอลถึงระยะเป้าหมายแต่ไม่ตรงช่องที่กำหนด 2 คะแนน</p> <p>+ สามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ แต่ไม่ถึงระยะเป้าหมาย 1 คะแนน</p> <p>+ ไม่สามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ 0 คะแนน</p> <p>- ครูบันทึกคะแนนของนักเรียนรายบุคคลและรายกลุ่ม</p> <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>นักเรียน สามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p> <p>5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป</p> <p>5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น</p> <p>5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว</p>	<p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.2 มอบรางวัล/ชมเชย</p> <p>4.3 สรุปการเรียนรู้</p> <p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u></p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)</p>

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื่อเอี่ยม	จำนวน 20 ตัว
5. เสือหลัก	จำนวน 10 เสือ

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
3. แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 7

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	ทักษะการยิงประตูฟุตบอล	สัปดาห์ที่	7 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย กฎกติกา มีน้ำใจ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การยิงประตูเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่สุดในการเล่นกีฬาฟุตบอลเพราะเป็นทักษะที่ใช้ในการตัดสินผลการแข่งขัน ซึ่งหากฝ่ายใดยิงประตูได้มากกว่าก็จะเป็นฝ่ายชนะ ทักษะการยิงประตูมีความคล้ายคลึงกับทักษะการเตะลูกฟุตบอล เพียงแต่ต้องมีความแม่นยำ และรวดเร็วกว่า เพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้ป้องกันการยิงประตูได้ ซึ่งนักเรียนต้องมีทักษะการยิงลูกโทษ และทักษะการยิงไกล โดยในการแข่งขันฟุตบอลยังต้องมีทักษะการยิงโดยการเคลื่อนที่ แบบมีลูกฟุตบอลในการครอบครอง และไม่มีลูกฟุตบอลในการครอบครอง เพื่อให้มีโอกาสดำเนินการยิงมากขึ้น หากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถยิงประตูได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการยิงประตูได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถยิงประตูได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถยิงประตูได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการยิงประตู สามารถยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

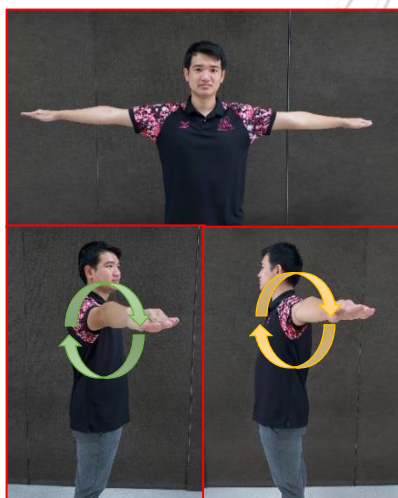
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัว ตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

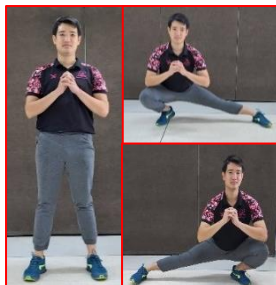
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้ส้นเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่แขนต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ตวัดเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสกันให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

สาระย่อที่ 2 การเตะลูกฟุตบอล

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- 1) ยืนอยู่ทางด้านหลังของลูกฟุตบอล สายตามองที่ลูกฟุตบอลตลอดเวลา
- 2) เท้าที่หลักวางขนานกับลูกฟุตบอล ปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้าและห่างจากลูกฟุตบอลเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า แขนทั้งสองข้างปล่อยตามสบายไม่เกร็ง ลำตัวก้มโน้มไปข้างหน้า เกร็งข้อเท้า หัวเข่า ให้แน่น
- 3) เท้าที่ใช้เตะแบะเข่าออกด้านข้างปลายเท้าบิดออกชี้ขนานด้านข้าง สัมผัสกับลูกฟุตบอลแล้วให้ปล่อยไปตามแรงเหวี่ยง

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

- 1) การทรงตัว เท้าที่เป็นหลักจรดห่างจากลูกฟุตบอล ในลักษณะเอนตัวออกข้างนอกเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าที่
- 2) ใช้ข้างเท้าด้านนอกที่จะเตะเคาะลูกด้วยการเกร็งข้อเท้า เข้ายึด สะบัดด้วยข้อเท้า
- 3) เท้าสัมผัสกึ่งกลางของลูกฟุตบอลด้านในใกล้ตัว อาจจะสะบัดปลายเท้าเล็กน้อย การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกเหมาะสำหรับการเปลี่ยนทิศทางหลบหลีก หรือการส่งลูกสั้น ๆ ในระยะใกล้ ๆ หรือ ใช้ในการหลอกलोได้ในการเล่นหรือเคลื่อนที่อยู่

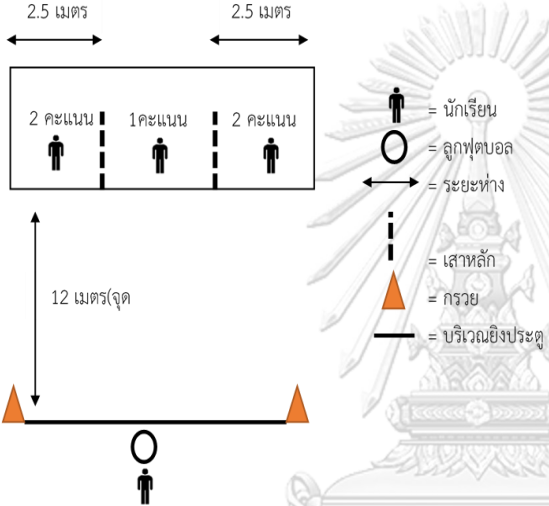
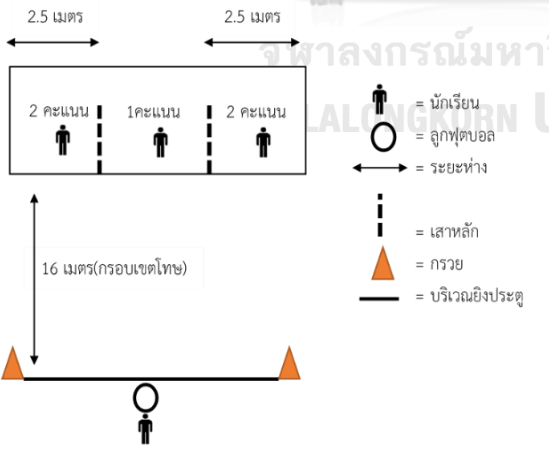
การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

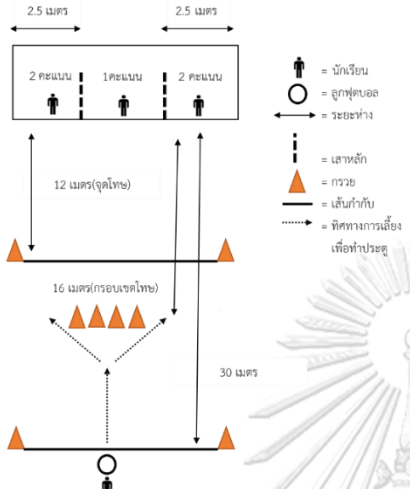
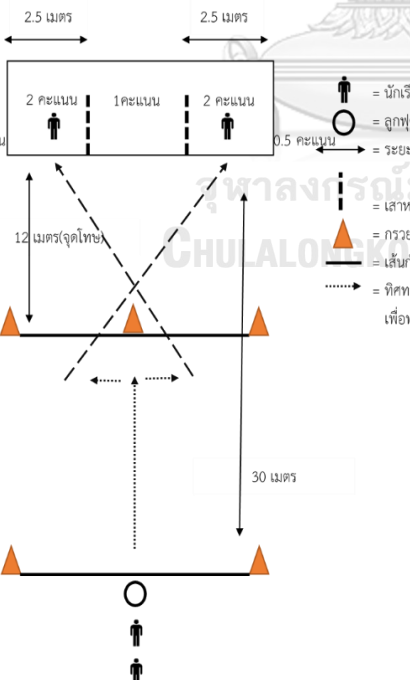

- 1) ยืนเฉียงประมาณ 45 องศา จากลูกฟุตบอล ในฝั่งตรงข้ามของเท้าที่ถนัด
 - 2) การวางเท้าที่จะใช้เตะลูกฟุตบอล ห่างจากลูกฟุตบอล ประมาณ ครึ่งก้าว เข่าไม่งอมาก
 - 3) ใช้หลังเท้าที่สัมผัสกับลูกฟุตบอล จะต้องลดต่ำลงเกือบชิดพื้น ให้ลูกได้ลูกฟุตบอล ให้มากที่สุด หลังจากเตะไปแล้วให้ปล่อยตามสบาย ยกสูงขึ้นมา
- ลูกหลังเท้าเป็นการเตะเพื่อใช้ส่งลูกระยะไกล และเพื่อเป็นการเปลี่ยนทิศทางหรือหนีคู่ต่อสู้ กองหลังจะใช้มาก

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคทีเอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม</p>
<p>2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)</p> <p>2.1 ครูทบทวนความรู้เกี่ยวกับ การเตะลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2</p> <p>2.2 ครูอธิบายและสาธิตการยิงประตูในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้</p> <p><u>สถานที่ที่ 1</u> การยิงประตู จากบริเวณจุดโทษ</p> <p><u>สถานที่ที่ 2</u> การยิงประตู จากบริเวณกรอบเขตโทษ</p> <p><u>สถานที่ที่ 3</u> การยิงประตูโดยการเคลื่อนที่ แบบมีลูกฟุตบอลในการครอบครอง</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.1 อธิบายวัตถุประสงค์</p> <p>ขั้นตอนที่ 2</p> <p>ศึกษาบทเรียน</p>	
<p>3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)</p> <p>3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการยิงประตูใน</p>	<p><u>ความมีน้ำใจ</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3</p>	<p>นักเรียนมีน้ำใจ</p> <p>นักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนใน</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>รูปแบบต่าง ๆ โดยการฝึกแบบสถานี (Circuit Training) ซึ่งครูจะเป็นผู้ให้สัญญาณในการเปลี่ยนสถานี และนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติตามที่ครูกำหนดเป้าหมายของแต่ละฐาน</p> <p>สถานีที่ 1 การยิงประตู จากบริเวณจุดโทษ</p> <p>สถานีที่ 2 การยิงประตู จากบริเวณกรอบเขตโทษ</p> 	<p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.1 จับคู่กันในกลุ่ม</p>	<p>การทำกิจกรรมการยิงประตูฟุตบอล (A)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>สถานีที่ 3 การยิงประตูโดยการเคลื่อนที่ แบบมีลูกฟุตบอลในการครอบครอง</p> 		
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรม Devil Shooter โดยเลือกนักเรียนที่มีความสามารถออกมาร่วมสาธิต</p> 	<p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.2 ทดสอบย่อย</p>	<p>นักเรียนสามารถยิงประตูฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ยืนด้านในประตู 2 คน และยืนฝั่งทำประตู 2 คน - ครูจะให้นักเรียนเลี้ยงจากจุดเริ่มต้น โดยต้องเตะลูกฟุตบอลอย่างน้อย 3 ครั้ง เพื่อเข้าไปทำประตู ในระยะไม่เกินที่ครูกำหนด - นักเรียนจะต้องเตะลูกฟุตบอลหลบกรวยที่ขวางบริเวณกลางประตู และพยายามยิงประตูไปยังช่องตรงข้ามกับฝั่งที่ตนเองเตะหลบมา หากเตะเข้าฝั่งเดียวกับฝั่งที่เตะหลบ นักเรียนจะได้คะแนนเพียง 1 คะแนน - เมื่อนักเรียนยิงประตูเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนไปคอยเก็บลูกฟุตบอลในประตู และให้เพื่อนที่อยู่ในประตู ออกมาทำการทดสอบต่อไป - นักเรียนมีโอกาส คนละ 5 ครั้ง และแต่ละกลุ่มมีเวลาในการทดสอบ กลุ่มละ 3 นาที - ครูบันทึกผลการทำกิจกรรมของนักเรียนรายบุคคล และรายกลุ่ม <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกา</u></p> <p><u>ในการแข่งขัน</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>นักเรียน สามารถยิงประตูฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>
<p>5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที)</p> <p>5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมทั้งให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี</p>	<p><u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u></p> <p><u>มีส่วนร่วมและเห็น</u></p>	<p>นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการยิง</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้ 5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป 5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น 5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว	คุณค่า ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้ 4.2 มอบรางวัล/ ชมเชย 4.3 สรุปการเรียนรู้	ประตูปุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื่อเอี่ยม	จำนวน 20 ตัว
5. เสาคหลัก	จำนวน 10 เสาค
6. เชือกเอนกประสงค์	จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

- แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
- แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
- แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายคาบ ครั้งที่ 8

โรงเรียน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	ภาคการศึกษา	ภาคต้น ปีการศึกษา 2563
รายวิชา	พลศึกษา กีฬาฟุตบอล	ระดับชั้น	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เรื่อง	การยิงประตูฟุตบอลในการแข่งขัน	สัปดาห์ที่	8 เวลา 50 นาที
สถานที่สอน	สนามหญ้าหน้าเสาธง	ผู้สอน	อาจารย์พชรพล พรหมมา

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

- มาตรฐานที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา
- มาตรฐานที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย กฎกติกา มีน้ำใจ นักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพในการเล่นกีฬา

ตัวชี้วัด

- พ 3.1 ม.3/1 เล่นกีฬาสากล ได้อย่างละ1 ชนิดโดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเอง และทีม
- พ 3.1 ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนที่ กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- พ 3.2 ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ

สาระสำคัญ

การยิงประตูเป็นทักษะที่มีความสำคัญที่สุดในการเล่นกีฬาฟุตบอลเพราะเป็นทักษะที่ใช้ในการตัดสินผลการแข่งขัน ซึ่งหากฝ่ายใดยิงประตูได้มากกว่าก็จะเป็นฝ่ายชนะ ทักษะการยิงประตูมีความคล้ายคลึงกับทักษะการเตะลูกฟุตบอล เพียงแต่ต้องมีความแม่นยำ และรวดเร็วกว่า เพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้ป้องกันการยิงประตูได้ ซึ่งนักเรียนต้องมีทักษะการยิงลูกโทษ และทักษะการยิงไกล โดยในการแข่งขันฟุตบอลยังต้องมีทักษะการยิงโดยการเคลื่อนที่ แบบมีลูกฟุตบอลในการครอบครอง และไม่มีลูกฟุตบอลในการครอบครอง เพื่อให้มีโอกาสดำเนินการยิงมากขึ้น หากนักเรียนมีทักษะถูกต้องก็จะสามารถยิงประตูได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งทำให้การเล่นฟุตบอลสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการยิงประตูได้อย่างถูกต้อง (K)
2. นักเรียนสามารถยิงประตูได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)
3. นักเรียนสามารถยิงประตูได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)
4. นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน (A)
5. นักเรียนให้ความร่วมมือในและมีระเบียบวินัยในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน (M)

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนอย่างน้อย ร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการยิงประตู สามารถยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก และหลังเท้า ตามที่ครูกำหนดได้เป็นอย่างดี

สาระการเรียนรู้

สาระย่อยที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย

การออกกำลังกายให้ปลอดภัย และได้ผลดีจะต้องรู้จักเลือกวิธีการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสุขภาพและยังต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของการออกกำลังกาย

ข้อแนะนำในการอบอุ่นร่างกาย

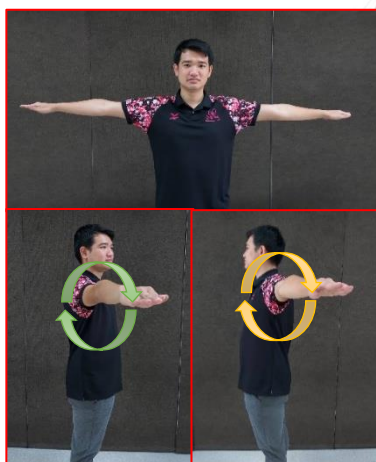
การอบอุ่นร่างกายเป็นการเพิ่มการเต้นของหัวใจ เพิ่มอุณหภูมิของร่างกาย การอบอุ่นร่างกายที่ดีจะต้องมีการเคลื่อนไหวของข้อต่อ เช่น ข้อเท้า ข้อเข่า สะโพก หลัง ไหล่

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นคอ

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ แขนแนบลำตัว
2. ก้มศีรษะให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางใกล้อกมากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นเงยศีรษะสลับกัน
3. หันศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้คางตรงกับหัวไหล่มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง
4. เอียงศีรษะไปด้านข้างให้มากที่สุด โดยลำตัวต้องตั้งตรง พยายามให้หูแนบกับหัวไหล่ให้มากที่สุด และเกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณหัวไหล่

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารหัวไหล่โดยวาดมือให้เป็นวงกลมอย่างช้า ๆ และรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ
3. หมุนไปข้างหน้า 20 ครั้ง จากนั้นหมุนไปข้างหลัง 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณแกนกลางลำตัว

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ กางแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่
2. บริหารแกนกลางลำตัว โดยรักษาสมดุลลำตัว ตั้งตรง หมุนตัวสลับซ้าย-ขวาและรักษาระดับแขนให้มือสูงกว่าหัวไหล่เสมอ โดยปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณสะโพก

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ เหยียดแขนตรงระดับหัวไหล่
2. เตะขาอีกข้างขึ้นมาให้สูงที่สุด โดยพยายามให้สามารถสัมผัสมือให้ได้
3. เตะขา ทั้งหมด 10 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขา

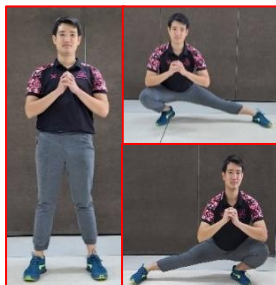
1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ พักแขนโดยเท้าเอวไว้
2. พยายามรักษาสมดุลลำตัวให้ตั้งตรง และแกว่งขาไปด้านหน้า – หลังสลับกัน และไม่งอขา ทั้งหมด 20 ครั้ง จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณน่องและต้นขาด้านหลัง

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ก้าวเท้ามาด้านหน้า 1 ก้าว
2. งอขาด้านหลังเล็กน้อย ขาหน้าตึง และใช้ส้นเท้ารับน้ำหนัก
3. ก้มไปแตะปลายเท้า โดยที่เข่าต้องตึง เกร็งค้างไว้ 20 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านใน

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่ ประสานมือไว้บริเวณหน้าอก
2. กางเท้าออกด้านข้างประมาณครึ่งก้าว พยายามย่อตัวลงบนเท้าที่ก้าวออกไปให้ต่ำที่สุด โดยที่เท้าหลักยังอยู่ตำแหน่งเดิม
3. เกร็งค้างไว้ 10 วินาที จากนั้นสลับข้าง

การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกายบริเวณต้นขาด้านหน้า

1. ยืนตรงกางเท้าเสมอหัวไหล่
2. ตวัดเท้าขึ้นไปด้านหลัง โดยพยายามให้ส้นเท้าสัมผัสพื้นให้ได้ จากนั้นสลับข้างด้วยความรวดเร็ว
3. ปฏิบัติทั้งหมด 20 ครั้ง

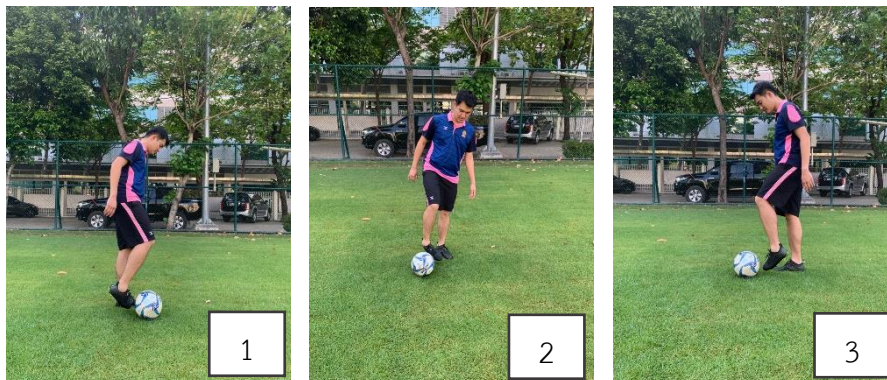
สาระย่อที่ 2 การเตะลูกฟุตบอล

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- 1) ยืนอยู่ทางด้านหลังของลูกฟุตบอล สายตามองที่ลูกฟุตบอลตลอดเวลา
- 2) เท้าที่หลักวางขนานกับลูกฟุตบอล ปลายเท้าชี้ตรงไปข้างหน้าและห่างจากลูกฟุตบอลเล็กน้อย ลำตัวโน้มไปข้างหน้า แขนทั้งสองข้างปล่อยตามสบายไม่เกร็ง ลำตัวก้มโน้มไปข้างหน้า เกร็งข้อเท้า หัวเข่า ให้แน่น
- 3) เท้าที่ใช้เตะแบะเข่าออกด้านข้างปลายเท้าบิดออกชี้ขนานด้านข้าง สัมผัสกับลูกฟุตบอลแล้วให้ปล่อยไปตามแรงเหวี่ยง

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

1) การทรงตัว เท้าที่เป็นหลักจรดห่างจากลูกฟุตบอล ในลักษณะเอนตัวออกข้างนอกเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าที่

2) ใช้ข้างเท้าด้านนอกที่จะเตะเคาะลูกด้วยการเกร็งข้อเท้า เข้ายึด สะบัดด้วยข้อเท้า

3) เท้าสัมผัสกึ่งกลางของลูกฟุตบอลด้านในใกล้ตัว อาจจะสะบัดปลายเท้าเล็กน้อย การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกเหมาะสำหรับการเปลี่ยนทิศทางหลบหลีก หรือการส่งลูกสั้น ๆ ในระยะใกล้ ๆ หรือ ใช้ในการหลอกलोได้ในการเล่นหรือเคลื่อนที่อยู่

การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

1) ยืนเฉียงประมาณ 45 องศา จากลูกฟุตบอล ในฝั่งตรงข้ามของเท้าที่ถนัด

2) การวางเท้าที่ใช้เตะลูกฟุตบอล ห่างจากลูกฟุตบอล ประมาณ ครึ่งก้าว เข่าไม่งอมาก

3) ใช้หลังเท้าที่สัมผัสกับลูกฟุตบอล จะต้องลดต่ำลงเกือบชิดพื้น ให้ถูกได้ลูกฟุตบอล ให้มากที่สุด หลังจากเตะไปแล้วให้ปล่อยตามสบาย ยกสูงขึ้นมา

ลูกหลังเท้าเป็นการเตะเพื่อใช้ส่งลูกระยะไกล และเพื่อเป็นการเปลี่ยนทิศทางหรือหนีคู่ต่อสู้ กองหลังจะใช้มาก

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคทีเอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ขั้นนำ / การอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)</p> <p>1.1 ครูกล่าวทักทายนักเรียน</p> <p>1.2 ครูให้นักเรียนเข้าแถวตอนลึก กลุ่มละ 4 คน ตามกลุ่มระดับความสามารถ ที่ครูจัดไว้</p> <div style="text-align: center;"> </div> <p>1.3 ครูตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่เข้าเรียน พร้อม กับสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>1.4 ครูให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อและอบอุ่นร่างกาย สาระย่อยที่ 1</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.2 จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ</p>	<p>นักเรียนเข้าชั้นเรียนตรงเวลา</p> <p>แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และให้ความร่วมมือทำกิจกรรม</p>
<p>2. ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)</p> <p>2.1 ครูทบทวนความรู้เกี่ยวกับ การเตะลูกฟุตบอล สาระย่อยที่ 2</p> <p>2.2 ครูอธิบายและสาธิตการแบบฝึกการยิงประตูในการแข่งขัน</p>	<p>ขั้นตอนที่ 1</p> <p>เข้ากลุ่มย่อย</p> <p>1.1 อธิบายวัตถุประสงค์</p> <p>ขั้นตอนที่ 2</p> <p>ศึกษาบทเรียน</p>	
<p>3.ขั้นฝึกหัดทักษะ (10 นาที)</p> <p>3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่กันในกลุ่มเป็นนักเรียนเก่งคู่กับนักเรียนอ่อน และนักเรียนปานกลางคู่กัน โดยร่วมกันพัฒนาทักษะที่ดีในการยิงประตูในการแข่งขันโดยการฝึกแบบสถานี (Circuit Training)</p>	<p><u>ความมีน้ำใจ</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p>	<p>นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬาในการช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมการยิงประตูฟุตบอล (A)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>3.2 ครูจะเป็นผู้ให้สัญญาณในการเปลี่ยนสถานี โดยครูจะให้เวลาในการฝึก สถานีละ 3 นาที โดยนักเรียนจะต้องสามารถปฏิบัติได้ตามที่ครูกำหนดเป้าหมายไว้</p> <p>แบบฝึกที่ 1 การเข้าทำประตูจากตรงกลางสนาม</p> <p>แบบฝึกที่ 2 การเข้าทำประตูจากด้านข้าง</p>	<p>3.1 จับคู่กันในกลุ่ม</p>	
<p>4. ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)</p> <p>4.1 ครูอธิบายกิจกรรม Goal Hunting โดยเลือกนักเรียนที่มีความสามารถออกมาร่วมสาธิต</p>	<p>ขั้นตอนที่ 3</p> <p>กิจกรรมกลุ่มและทดสอบ</p> <p>3.3 ทดสอบประจำหน่วย</p>	<p>นักเรียนสามารถยิงประตูฟุตบอลได้ตามข้อตกลงที่ครูกำหนด (S)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>วิธีการปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ยืนด้านในประตู 2 คน และยืนฝั่งทำประตู 2 คน - ครูจะให้นักเรียนพยายามทำประตู ในระยะไม่เกินที่ครูกำหนด โดยนักเรียนหากยิงประตูไปยังช่องที่ครูกำหนด นักเรียนจะได้คะแนน 1 คะแนน - นักเรียนมีโอกาส คนละ 10 ครั้ง และแต่ละกลุ่มมีเวลาในการทดสอบ กลุ่มละ 3 นาที - ครูบันทึกผลการทำกิจกรรมของนักเรียน รายบุคคล และรายกลุ่ม <p>4.2 นักเรียนร่วมกันวางแผนในการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มและตนเอง</p> <p>4.3 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยจะต้องทำคะแนนได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ของนักเรียนที่มีความสามารถออกมาสาธิต</p>	<p><u>มารยาทในการเล่น</u></p> <p><u>ปฏิบัติตามกฎ กติกา</u></p> <p><u>ในการแข่งขัน</u></p> <p>ขั้นตอนที่ 4</p> <p>สรุปการเรียนรู้</p> <p>4.1 บันทึกผลทดสอบกลุ่ม</p>	<p>นักเรียน สามารถยิงประตูฟุตบอลได้ตามเวลาหรือจำนวนที่ครูกำหนด (P)</p>

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	เทคนิคที่เอไอและความมีน้ำใจนักกีฬา	ผลลัพธ์การเรียนรู้
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) 5.1 ครูสรุปผลการทำกิจกรรมกลุ่มและชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสะสมสูงสุด พร้อมกับให้นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ร่วมแสดงความยินดี 5.2 ครูสุ่มนักเรียนให้สรุปกิจกรรมการเรียนรู้ 5.3 ครูสรุปความรู้ที่ได้รับจากสิ่งที่เรียนรู้ไป 5.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น 5.5 ให้นักเรียนทำความสะอาดร่างกายแล้วเลิกแถว	ขั้นตอนที่ 4 สรุปการเรียนรู้ 4.2 มอบรางวัล/ชมเชย 4.3 สรุปการเรียนรู้ <u>รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย</u> <u>มีส่วนร่วมและเห็นคุณค่า</u>	นักเรียนสามารถอธิบายวิธีการยิงประตูฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง (K)

วัสดุอุปกรณ์/สื่อการเรียนรู้

1. นกหวีด	จำนวน 1 อัน
2. ลูกฟุตบอล	จำนวน 20 ลูก
3. กรวย	จำนวน 20 อัน
4. เสื้อเอี๊ยม	จำนวน 20 ตัว
5. เสาคหลัก	จำนวน 10 เสาค
6. เชือกเอนกประสงค์	จำนวน 4 เส้น

เครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผล

- แบบบันทึกการสังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
- แบบบันทึกการทำกิจกรรมรายบุคคลและรายกลุ่ม
- แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

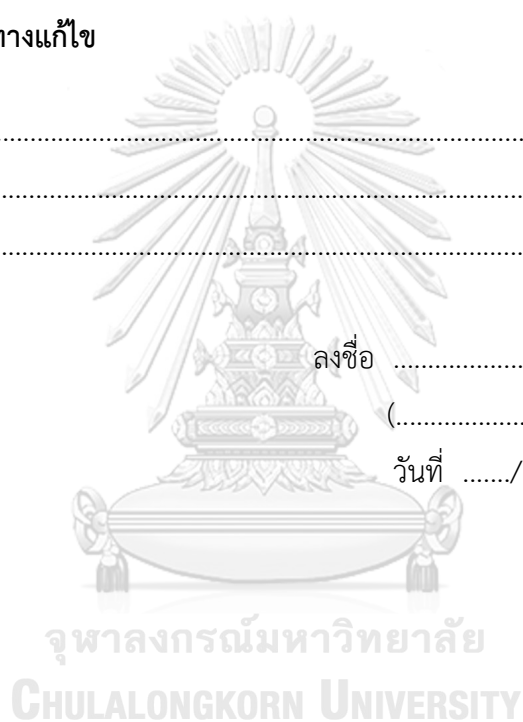
.....

ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่/...../.....

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล
- 2) แบบบันทึกผลการประเมินความสามารถกีฬาฟุตบอล
- 3) แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

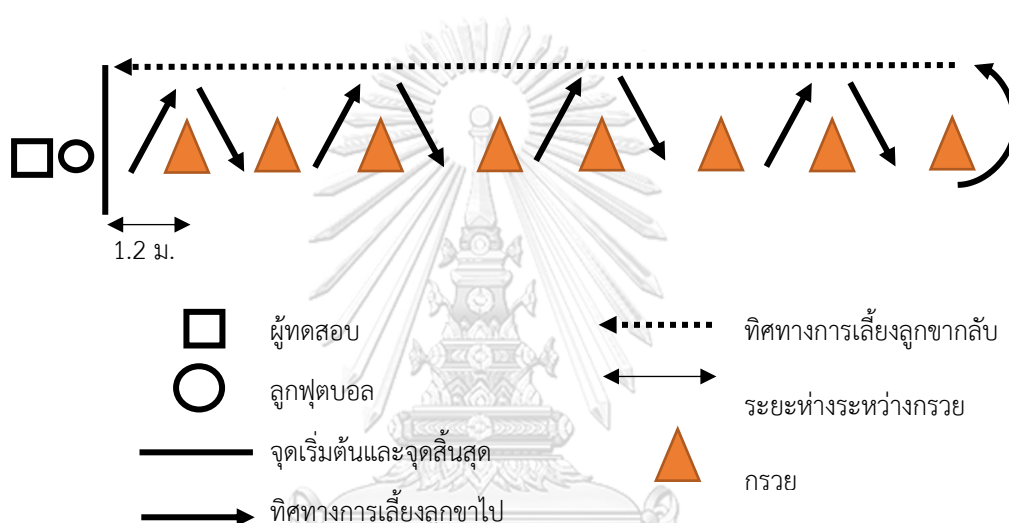
แบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอล

1. ทักษะการเลี้ยง

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอล โดยใช้เวลาเป็นเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถ

ขั้นตอนการทดสอบ

ทำการทดสอบเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบอุปสรรคตามช่องว่างทั้งหมด 8 กรวย แบบซิกแซก โดยต้องปฏิบัติ ดังนี้

- เมื่อครูให้สัญญาณ เริ่ม ผู้ที่ทำการทดสอบต้องทำการเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบอุปสรรคตามช่องว่างทั้งหมด 8 กรวย แบบซิกแซก
 - ผู้ทดสอบต้องเลี้ยงบอลผ่านกรวยทุกกรวย หากผู้ทดสอบเลี้ยงลูกฟุตบอลข้ามช่องระหว่างกรวยช่องใดช่องหนึ่งให้ย้อนกลับมายังช่องระหว่างกรวยที่ข้ามไปก่อน จึงจะสามารถเลี้ยงไปยังช่องถัดไปได้
 - หากผู้ทดสอบทำกรวยล้ม ให้เลี้ยงต่อไปโดยไม่ต้องหยุด
 - หากผู้ทดสอบทำบอลหลุดจากการครอบครอง สามารถใช้มือจับลูกฟุตบอลมาตั้งบริเวณกรวยล่าสุดที่เลี้ยงผ่านมาได้
- เมื่อถึงกรวยสุดท้ายให้ผู้ทดสอบเลี้ยงหลบกรวย แล้วเลี้ยงกลับสู่เส้นเริ่มแบบตรงด้วยความเร็ว และต้องเลี้ยงลูกฟุตบอลให้อยู่ในการครอบครอง
- ผู้ทดสอบต้องเลี้ยงบอลผ่านเส้นเริ่มต้น และหยุดลูกฟุตบอลจึงจะหยุดเวลา

เกณฑ์การให้คะแนน

เงื่อนไข	คะแนน
ใช้นิเวลาน้อยกว่า 12 วินาที	10
ใช้นิเวลาระหว่าง 13 - 14 วินาที	9
ใช้นิเวลาระหว่าง 15 - 16 วินาที	8
ใช้นิเวลาระหว่าง 17 - 18 วินาที	7
ใช้นิเวลามากกว่า 18 วินาที	6
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบทำกรวยล้ม ให้เพิ่มเวลา กรวยละ 1 วินาที	

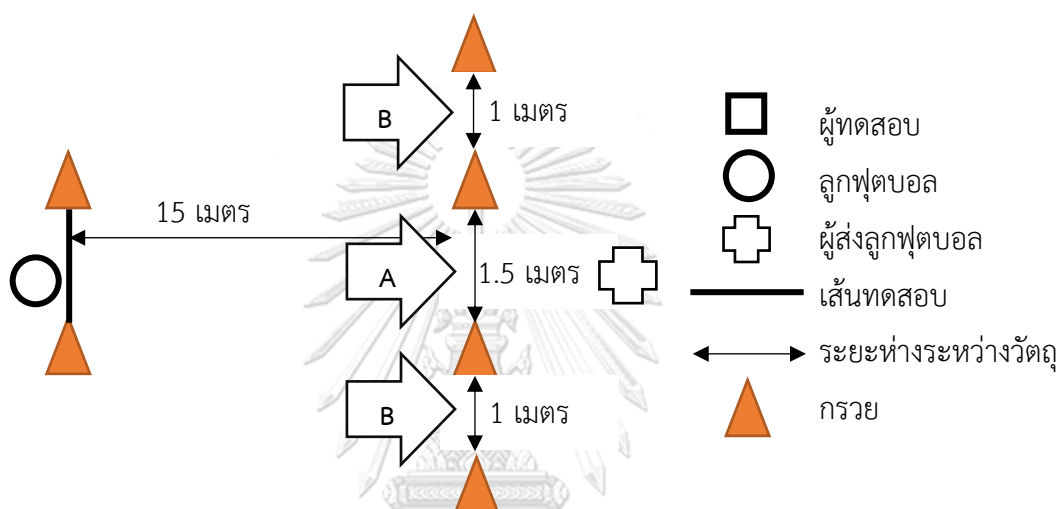

2. ทักษะการเตะลูกฟุตบอล

วัดภูประสงค์

เพื่อทดสอบความสามารถในการเตะ ลูกฟุตบอล โดยใช้ความแม่นยำในการเตะฟุตบอลเป็น
เกณฑ์ในการทดสอบความสามารถ

ขั้นตอนการทดสอบ

1. ผู้ทดสอบมีโอกาสในการทดสอบการเตะลูกฟุตบอลให้ผ่านช่องที่กำหนด ทั้งหมด 5 ครั้ง
2. ผู้ทดสอบต้องเตะลูกฟุตบอลหลังเส้นทดสอบ และเตะด้วยข้างเท้าด้านในเท่านั้น

เกณฑ์การให้คะแนน

เงื่อนไข	คะแนน
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง B	2 คะแนน
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง A	1 คะแนน
เตะลูกฟุตบอลไม่ผ่านช่องใดเลย	0 คะแนน

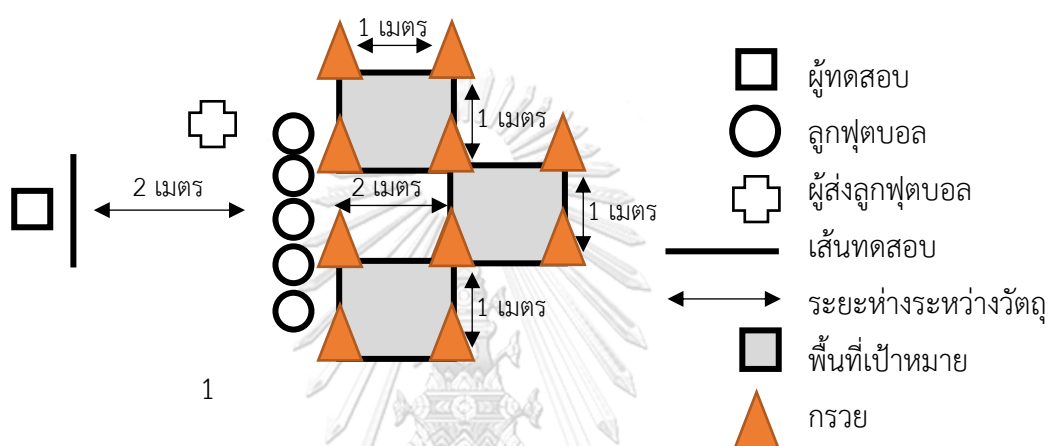
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบเตะลูกฟุตบอลชนกรวยล้ม ให้คิดคะแนนเป็น 1 คะแนน

4. ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความสามารถในการโหม่งลูกฟุตบอล โดยใช้เวลาเป็นเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถ

ขั้นตอนการทดสอบ

1. ผู้ทดสอบต้องยืนหลังเส้นทดสอบ เมื่อผู้ทดสอบพร้อม จึงให้สัญญาณกับผู้ส่งลูกฟุตบอลเพื่อโยนลูกฟุตบอลให้ผู้ทดสอบ
2. ผู้ทดสอบมีโอกาสโหม่งลูกฟุตบอลทั้งหมด 5 ครั้ง ให้ลงในพื้นที่เป้าหมายที่กำหนดให้ครบทั้ง 3 เป้าหมาย โดยโหม่งให้ลงพื้นที่ใดก่อนก็ได้

เกณฑ์การให้คะแนน

เงื่อนไข	คะแนน
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงในพื้นที่เป้าหมาย	2 คะแนน
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงบนเส้นพื้นที่เป้าหมาย	1 คะแนน
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงภายนอกพื้นที่เป้าหมาย	0 คะแนน
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบไม่สามารถโหม่งลูกฟุตบอลลงในพื้นที่เป้าหมายครบทั้ง 3 เป้าหมาย จะถูกหักคะแนนพื้นที่ละ 1 คะแนน	

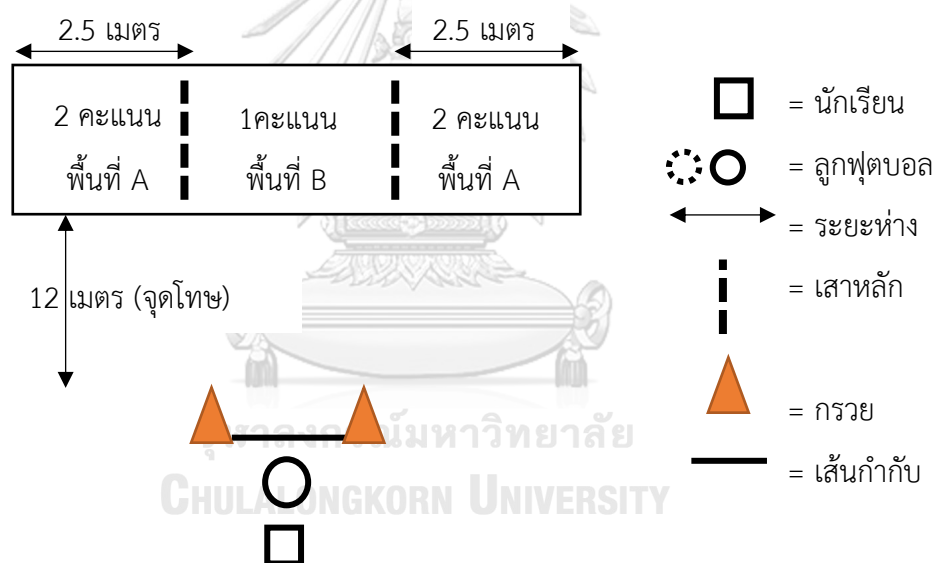
5. ทักษะการยิงลูกฟุตบอล

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความสามารถในการยิงลูกฟุตบอล โดยใช้ความแม่นยำในการยิงฟุตบอลให้ตรงกับพื้นที่เป้าหมายเป็นเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถ

ขั้นตอนการทดสอบ

ผู้ทดสอบมีโอกาสในการยิงทั้งหมด 5 ครั้ง โดยยืนอยู่หลังเส้นยิงลูกฟุตบอล เมื่อเริ่มทำการทดสอบให้ทำการยิงประตู ผ่านเส้นหลังประตูในพื้นที่เป้าหมายให้ได้คะแนนมากที่สุด ผู้ทดสอบต้องยิงประตูหลังเส้นเริ่มเท่านั้น และหากมีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเลยเส้นเริ่มเล่นไปแล้วถือว่าไม่ได้คะแนนในการยิงครั้งนั้น

เกณฑ์การให้คะแนน

เงื่อนไข	คะแนน
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ A	2 คะแนน
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ B	1 คะแนน
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู แต่ชนเสาหรือออกหลัง	0.5 คะแนน
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู	0 คะแนน

แบบบันทึกผลการประเมินความสามารถกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

○ ก่อนการทดลอง วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ○ หลังการทดลอง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

นาย/นางสาว นามสกุล
 ระดับชั้น ม. ห้อง
 เลขที่ เลขประจำตัว
 กลุ่ม ระดับ

คำชี้แจง : ให้ผู้ประเมินใส่ผลการประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลให้ตรงตามการปฏิบัติงานจริง โดยพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ลำดับ	การทดสอบ	ผลทดสอบ (ก่อนเรียน)	คะแนน (ก่อนเรียน)	ผลทดสอบ (หลังเรียน)	คะแนน (หลังเรียน)	หมายเหตุ
1	การเลี้ยงลูกฟุตบอล					
2	การเตะลูกฟุตบอล					
3	การหยุดลูกฟุตบอล					
4	การโหม่งลูกฟุตบอล					
5	การยิงลูกฟุตบอล					

ลงนาม.....ผู้ประเมิน
 (.....)

จฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเลี้ยงลูกฟุตบอล

เงื่อนไข	คะแนน
ใช้เวลาน้อยกว่า 12 วินาที	10
ใช้เวลาระหว่าง 13 - 14 วินาที	9
ใช้เวลาระหว่าง 15 - 16 วินาที	8
ใช้เวลาระหว่าง 17 - 18 วินาที	7
ใช้เวลามากกว่า 18 วินาที	6
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบทำกรวยล้ม ให้เพิ่มเวลา กรวยละ 1 วินาที	

การโหม่งลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)

เงื่อนไข	คะแนน
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงในพื้นที่ยกป้าย	2
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงบนเส้นพื้นที่ยกป้าย	1
โหม่งลูกฟุตบอลตกลงภายนอกพื้นที่ยกป้าย	0

การยิงลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)

เงื่อนไข	คะแนน
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ A	2
สามารถยิงฟุตบอลผ่านเข้าประตูในพื้นที่ B	1
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู แต่ชนเสาหรือออกหลัง	0.5
ไม่สามารถยิงฟุตบอลเข้าประตู	0

การเตะลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)

เงื่อนไข	คะแนน
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง B	2
เตะลูกฟุตบอลผ่านช่อง A	1
เตะลูกฟุตบอลไม่ผ่านช่องใดเลย	0
หมายเหตุ หากผู้ทดสอบเตะลูกฟุตบอลชนกรวยล้ม ให้คิดคะแนนเป็น 1 คะแนน	

การหยุดลูกฟุตบอล (5 ครั้ง)

เงื่อนไข	คะแนน
สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครอง โดยเท้าหลักไม่ได้เคลื่อนที่ (ไม่เกิน 1 ก้าว)	2
สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครอง โดยอยู่ในพื้นที่ในการรับลูกฟุตบอล	1
ไม่สามารถหยุดลูกฟุตบอลได้โดยให้อยู่ในการครอบครองโดยอยู่ในพื้นที่ในการรับลูกฟุตบอล	0

แบบประเมินความมีน้ำใจนักกีฬา

ผู้ประเมิน _____ ชั้น _____ เลขที่ _____
 วัน/เดือน/ปี _____ ครั้งที่ _____
 รายชื่อสมาชิก : ชื่อ (เลขที่)
 1) _____ () 2) _____ ()
 3) _____ () 4) _____ ()

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมระดับความมีน้ำใจนักกีฬา ให้สอดคล้องกับระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของสมาชิกในกลุ่ม

องค์ประกอบ	ระดับความมีน้ำใจนักกีฬา			สมาชิกหมายเลข			
	3	2	1	1)	2)	3)	4)
1. รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	ไม่แสดงอาการ ไม่พอใจหรือไว้วางใจ ต่อผลการตัดสิน ของครู ไม่ตำหนิ เยาะเย้ย มีการกล่าว คำขอบคุณหรือ ขอโทษพร้อมกับ สัมผัสมือ กับเพื่อน ในกลุ่ม และกลุ่มอื่น	ไม่แสดงอาการ ไม่พอใจหรือไว้วางใจ ต่อผลการตัดสิน ของครู ไม่ตำหนิ เยาะเย้ย แต่ไม่ได้ กล่าวคำขอบคุณ หรือขอโทษ พร้อม กับสัมผัสมือกับ เพื่อนในกลุ่มและ กลุ่มอื่น	แสดงอาการ ไม่พอใจหรือไว้วางใจ ต่อผลการตัดสิน ของครู ตำหนิ เยาะเย้ยเพื่อน ในกลุ่มหรือกลุ่มอื่น				
2. ปฏิบัติตามกฎ กติกาในการ แข่งขัน	ปฏิบัติตามข้อตกลง ที่ครูกำหนด อย่างถูกต้องทุกข้อ	ไม่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงที่ครู กำหนด ในบางข้อ	ไม่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงที่ครู กำหนด				
3. มารยาทในการเล่น	มีมารยาทในการเล่น ไม่ยั่วเย้า และ ไม่กลั่นแกล้งและ ให้เกียรติเพื่อน ในกลุ่มและกลุ่มอื่น มีความสุขพออ่อน น้อมต่อครู	มีมารยาทในการเล่น ไม่ยั่วเย้า และ ไม่กลั่นแกล้งและ ให้เกียรติเพื่อน ในกลุ่ม แต่ไม่ให้ เกียรติกลุ่มอื่น	ไม่มีมารยาท ในการเล่น ยั่วเย้า กลั่นแกล้งและ ไม่ให้เกียรติเพื่อน ในกลุ่มและกลุ่มอื่น				
4. มีน้ำใจ	รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนในกลุ่มและ กลุ่มอื่น รู้จักแบ่งปัน อุปกรณ์ กีฬา และ มีความเสียสละ	รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนร่วมทีมและ กลุ่มอื่น รู้จัก แบ่งปันอุปกรณ์ กีฬา และมีความ	ไม่รู้จักช่วยเหลือ เพื่อนร่วมทีมและ กลุ่มอื่น ไม่แบ่งปัน อุปกรณ์กีฬา และ ไม่มีความเสียสละ				

องค์ประกอบ	ระดับความมั่นใจนักศึกษา			สมาชิกหมายเลข			
	3	2	1	1)	2)	3)	4)
	เพื่อส่วนรวม และ เก็บอุปกรณ์ การเรียนหลังจาก เลิกเรียน	เสียสละเพื่อ ส่วนรวม แต่ไม่เก็บ อุปกรณ์การเรียน หลังจากเลิกเรียน	เพื่อ ส่วนรวม				
5. มีส่วนร่วม และเห็นคุณค่า	มีส่วนร่วมในชั้นเรียน อย่างสม่ำเสมอ และ สามารถตอบคำถาม ได้ถูกต้อง	มีส่วนร่วมในชั้นเรียน แต่ไม่สามารถตอบ คำถามได้ถูกต้อง	ไม่มีส่วนร่วม ในชั้นเรียนและ ไม่ตอบคำถาม				
รวมคะแนน							

ภาคผนวก จ

การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวิจัย

- 1) ผลการตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ
- 2) ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบความสามารถกีฬาฟุตบอลก่อนเรียนและหลังเรียน
- 3) ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนเรียนและหลังเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
3	1. สาระสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สาระการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
3	1. สาระสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สาระการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
4	1. สาระสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สาระการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
5	1. สารสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สารการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
5	1. สาระสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สาระการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบหาความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบ
ร่วมมือด้วยเทคนิคทีเอไอ แผนที่ 8

แผนที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	ท่านที่ 4	ท่านที่ 5			
8	1. สาระสำคัญมีความเหมาะสม กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมและมีจุดเน้นด้าน ทักษะกีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. สาระการเรียนรู้พลศึกษา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. กระบวนการจัดการเรียนรู้								
	4.1 ขั้นเตรียม มีกิจกรรมและ ระยะเวลาที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4.2 ขั้นอธิบายสาธิต มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.3 ขั้นฝึกทักษะ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.4 ขั้นนำไปใช้ มีกิจกรรม และระยะเวลาที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
	4.5 ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ มีกิจกรรมและระยะเวลา ที่เหมาะสม	0	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม								0.90	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบหาความตรงเชิงเนื้อหา แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอล

รายการประเมิน		ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
		ท่าน ที่ 1	ท่าน ที่ 2	ท่าน ที่ 3	ท่าน ที่ 4	ท่าน ที่ 5			
การเลี้ยง ลูกฟุตบอล	1. ผู้เรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอล จากจุดเริ่มต้นมายังจุดสิ้นสุด โดยใช้เวลาน้อยกว่า 20 วินาที	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	2. ผู้เรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอล จากจุดเริ่มต้นมายังจุดสิ้นสุด ตามที่ครูกำหนด โดยใช้เวลา ระหว่าง 21 - 25 วินาที	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	3. ผู้เรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอล จากจุดเริ่มต้นมายังจุดสิ้นสุด ตามที่ครูกำหนด โดยใช้เวลา ระหว่าง 26- 30 วินาที	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	4. ผู้เรียนสามารถเลี้ยงลูกฟุตบอล จากจุดเริ่มต้นมายังจุดสิ้นสุด ตามที่ครูกำหนด โดยใช้เวลา มากกว่า 30 วินาที	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม								1.00	ใช้ได้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พชรพล พรหมมา
วัน เดือน ปี เกิด	3 เมษายน 2538
สถานที่เกิด	จังหวัดพิจิตร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชา หลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี การศึกษา 2560

